

Forslag

til

Lov om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love¹

(Gennemførelse af 2. betalingstjenestedirektiv, 4. og 5. hvidvaskdirektiv, ændringer til benchmarkforordningen og disclosureforordningen)

§ 1

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 5 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 4 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-pengedirektiv)« til: », Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EU af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, EU-Tidende 2009, nr. L 267, side 7, (2. e-penge-direktiv) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (CRD V)«.
2. I § 5, nr. 18, indsættes efter »instrument med begrænset anvendelse«: », jf. nr. 14 eller 15«.
3. I § 7, nr. 22, affattes således:
»22) Pengeoverførsel: en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det

¹Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.«

4. I § 9, 1. pkt., ændres »bilag 1, nr. 1-7« til: »bilag 1«, og »eller e-pengeinstitut, jf. dog § 50« ændres til: »e-pengeinstitut, jf. dog § 50, eller udbyder af kontooplysningstjenester, jf. § 60«.
5. I § 10, stk. 2, indsættes efter »jf. bilag 1, nr. 7«: », eller kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8«, og udgår », jf. §§ 99 og 104-106«.
6. I § 14, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§§ 50 eller 51«: », og deres agenter«.
7. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:
»3) virksomheder, der har fået tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester efter § 60, og deres agenter,«
Nr. 3-5 bliver herefter nr. 4-6.
8. I § 14, stk. 1, nr. 5, som bliver nr. 6, ændres »§ 5, nr. 14-17« til: »§ 5, nr. 14-18«.
9. I § 52, stk. 1, indsættes som nr. 4:
»4) Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.«
10. I § 60, stk. 5, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.
11. I § 60, stk. 6, 2. pkt., ændres »Kapitel 5-7« til: »§ 39 og kapitel 5-7«.
12. Efter § 60 indsættes før overskriften før § 61:
»§ 60 a. Senest 3 måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse, jf. § 60, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, underretter Finanstilsynet ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.«
13. Efter § 66 indsættes før overskriften før § 67:
»§ 66 a. En udbyder af betalingstjenester skal stille den folder, som Kommissionen udarbejder i medfør af artikel 106 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked til rådighed for alle udbyderens brugere på en let tilgængelig måde. Folderen skal fremgå af udbyderens hjemmeside og være tilgængelig på papir hos udbyderens filialer, agenter, og hvor relevant, andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.«

14. I § 123, stk. 3, ændres »abonnementsordningen, jf. stk. 4« til: »regler fastsat af erhvervsministeren efter stk. 4«.
15. § 123, stk. 4, affattes således:
»Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke prismodeller udbyderne af visse typer af betalingsinstrumenter kan anvende til at pålægge betalingsmodtageren at betale til dækning af udbyderens omkostninger til driften af betalingssystemet.«
16. I § 123, stk. 5, 1. pkt., ændres »prisen for det årlige abonnement i stk. 4« til: »betalingen i prismodeller fastsat efter stk. 4«.
17. I § 130, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.
18. I § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9 og 10, der bliver stk. 8, 10 og 11, og § 137, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.
19. I § 136, stk. 1, 1. pkt., udgår », såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90«.
20. I § 136 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7.«
Stk. 3-10 bliver herefter 4-11.
21. I § 136, stk. 5, nr. 4, der bliver stk. 6, nr. 4, ændres »stk. 10« til: »stk. 11«.
22. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres »stk. 9« til: »stk. 10«.
23. I § 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, der bliver stk. 6, nr. 7, 8 og 14, ændres »og 10« til: »og 11«.
24. § 136, stk. 5, nr. 15, som bliver til stk. 6, nr. 15, affattes således:
»15) Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.«

25. I § 136, stk. 5, der bliver stk. 6, indsættes som *nr. 24-26*:
»24) Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i vurderingen af den finansielle sektor.
25) Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser.
26) Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.«
26. I § 136, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 4 og 5« til: »stk. 5 og 6«.
27. I § 136, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.
28. I § 138, stk. 1, 8. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.
29. I § 139, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«.
30. I § 143 ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4« til: »artikel 3-4«, og »Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012« ændres til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012«.
31. Efter § 145 indsættes:
»§ 145 a. Konkurrencerådet har det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Konkurrencerådet træffer afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning. Konkurrencerådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er ved administrationen af denne lov og regler udstedt i medfør heraf uafhængige af erhvervsministeren.
Stk. 2. Konkurrencerådet kan delegere sin kompetence til at træffe afgørelser efter stk. 1, 2. pkt., til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.
§ 145 b. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.«
32. I § 152, stk. 2, ændres »artikel 3a, stk. 3-4« til »artikel 3a, stk. 3-5«.

§ 2

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, nr. 20, affattes således:
»20) Udbydere af spil, som defineret i lov om spil, jf. dog stk. 7.«
2. Efter § 5 indsættes før overskriften før § 6:
»§ 5 a. Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1 og 6, må kun indløse betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, hvis kortene opfylder samtlige følgende betingelser:
 - 1) Betalingsinstrumentet er ikke genopfyldeligt eller har en maksimal månedlig betalingstransaktionsgrænse på en værdi svarende til 150 euro, som udelukkende kan anvendes i Danmark.
 - 2) Det maksimale elektronisk lagrede beløb må ikke overstige et beløb svarende til 150 euro.
 - 3) Betalingsinstrumentet kan udelukkende anvendes til køb af varer eller tjenesteydelser.
 - 4) Betalingsinstrumentet kan ikke finansieres med anonyme elektroniske penge.
 - 5) Udstederen af det forudbetalte kort skal kunne foretage tilstrækkelig overvågning af transaktioner til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner.

Stk. 2. Indløsning af restværdien i kontanter eller kontanthævnning af pengeværdien af anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande må kun ske, når det indløste beløb ikke overstiger 50 euro.

Stk. 3. Betalingstransaktioner, der foretages med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, og som iværksættes via internettet eller i øvrigt gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation, må kun indløses, når det beløb, der betales, ikke overstiger 50 euro pr. transaktion.«
3. I § 7, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 8, stk. 2«: »§ 17, stk. 2, nr. 5«.
4. I § 11, stk. 1, nr. 3, 4. pkt., ændres »§ 2, litra a, nr. ii« til: »§ 2, nr. 9, litra a, nr. ii«.
5. I § 14, stk. 6, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 5«.
6. § 25, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:
»Virksomheder og personer skal undersøge baggrunden for og formålet med:
 - 1) Alle transaktioner, der
 - a) er komplekse,
 - b) er usædvanlig store,
 - c) foretages i et usædvanligt mønster, eller

- d) ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.
- 2) Alle usædvanlige aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.«

7. I § 57 indsættes som *stk. 4-6*:

»*Stk. 4.* Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller når virksomheder og personer, som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Stk. 5. Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i det pågældende land. Erhvervsstyrelsen kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsætter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Erhvervsstyrelsens medvirken.

Stk. 6. Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.«

8. I § 64 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3.* Advokatrådet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Stk. 4. Tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land kan efter forudgående aftale med Advokatrådet foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land. Advokatrådet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsætter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken.

Stk. 5. Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i § 1,

stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.«

9. I § 78, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »§ 5« til: »§§ 5 og 5 a«, og efter »§ 31 b, stk. 1« indsættes: », § 32«.
10. I § 79 ændres »§ 51« til: »§§ 51-51 b«.
11. I § 80, *stk. 1*, indsættes efter »§ 49, stk. 1 og 5«: », eller efter regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7«.

§ 3

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 642 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 62, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:
»1. pkt. gælder også for en operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF).«
2. I § 253 a indsættes efter »4-16«: », 19 a-19 c«.

§ 4

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1046 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 8 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 3 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 8 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 3 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:
»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Kommissionens direktiv 2007/16/EF af 19. marts 2007 om gennemførelse af Rådets direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med hensyn til afklaring af bestemte definitioner, EU-Tidende 2007, nr. L 79, side 11, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Eu-

ropa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, Kommissionens direktiv 2010/44/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositar-funktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/583/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 1, Kommissionens forordning 2010/584/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. § 18, stk. 1, 4. pkt., ophæves.
3. § 161, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Finanstilsynet påser overholdelsen af følgende:

- 1) Loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 60, stk. 1 og 2, og § 63 b.
- 2) Danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser, når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne eller fondsbestemmelserne.
- 3) Regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf.
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 1131/2017 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler fastsat i medfør heraf.
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler fastsat i medfør heraf.

Stk. 2. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 14, stk. 1 og 3. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

4. I § 179, stk. 1, indsættes efter »i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.

5. I § 189 indsættes efter »i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.

§ 5

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, *stk. 4*, ændres »og for selvforvaltende investorfradragsfonde« til: »for selvforvaltende investorfradragsfonde, AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde«.
2. I § 18 indsættes som *stk. 4*:
»*Stk. 4.* Erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte hos en forvalter af alternative investeringsfonde.«
3. I § 155, *stk. 1, 6. pkt.*, indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.
4. I § 189 indsættes efter »i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning

2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf,«.

§ 6

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 4, ændres »§ 3, stk. 6, og § 4, stk. 4,« til: »§ 3, stk. 7, og § 4, stk. 5,«, og i stk. 5 ændres »§ 3, stk. 6,« til: »§ 3, stk. 7,«.
2. I § 3 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:
»Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.
3. I § 4 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. En ansøgning om registrering efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 2. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.
4. Efter § 12 indsættes før overskriften før § 13:
»§ 12 a. En forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler må ikke medvirke til, at forsikringer for personer bosiddende i Danmark, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end følgende:
1) Danske forsikringsselskaber.
2) Udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.
3) Udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.«
5. I § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«: »og Eu-

ropa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser samt regler udstedt i medfør heraf«.

6. I § 36, *stk. 1*, indsættes efter »forskrifter fastsat i medfør af denne lov«: »eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf«.
7. I § 37 ændres »eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution eller i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf«.

§ 7

I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 97, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning«: »2017/2402/EU af 12. december 2017«, og efter »ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.
2. I § 104, *stk. 1*, indsættes efter »i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov«: »eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.
3. I § 112, *stk. 1*, indsættes efter »i henhold til loven eller forskrifter udstedt i medfør af loven«: »eller i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.

§ 8

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 379 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. § 2, nr. 6, affattes således:
»6) Rådgivning: Personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med boligkreditaftaler, og som er uafhængig af ydelsen af boligkreditaftalen og de aktiviteter, som ydes af en boligkreditformidler.«
2. I § 3 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:
»Stk. 7. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 6. Kan en ansøgning undtagesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 8.

§ 9

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 3 indsættes som *stk. 4*:
»Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

§ 10

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 12 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 1, nr. 5*, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

2. I § 3 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:
»Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3. Kan en ansøgning undtagelsesvis ikke indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

3. I § 12, stk. 7, ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.
4. I § 22, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2021, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 25, træder i kraft den 29. december 2020.

Stk. 3. § 4, nr. 3-5, § 5, nr. 3 og 4, § 6, nr. 5-7 og § 7, nr. 1-3, træder i kraft den 10. marts 2021.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 28-30 og 32, træder i kraft den 19. april 2021.

§ 12

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger. Loven kan endvidere sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Finanstilsynets vurdering af forsvarlig drift for virksomheder med begrænset tilladelse efter lov om betalinger
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Frist for Finanstilsynets sagsbehandling ved behandling af ansøgninger om tilladelse til at udbyde kontooplysninger
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Forpligtelse til at stille Kommissionens folder om rettigheder til rådighed
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5. Erhvervsministerens beføjelser til at fastsætte nærmere regler efter lov om betalinger
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Lovforslagets indhold
 - 2.6. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Lovforslagets indhold
 - 2.7. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens prioritetsadgang i tilsynet med lov om betalinger
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8. Anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

- 2.8.3. Lovforslagets indhold
- 2.9. Undersøgelsespligten efter hvidvaskloven
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Lovforslagets indhold
- 2.10. Samarbejdspligten for Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet med udenlandske myndigheder
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Lovforslagets indhold
- 2.11. Ændringer som følger af disclosureforordningen
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Lovforslagets indhold
- 2.12. Forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-Værdipapirfonde
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Lovforslagets indhold
- 2.13. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3. Lovforslagets indhold
- 2.14. Muligheden for etablering af andelskasser i afdelingers navne
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.14.3. Lovforslagets indhold
- 2.15. Ændringer som følge af benchmarks for lille CO2-effekt og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.15.3. Lovforslagets indhold
- 2.16. Outsourcing for en operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF)
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Lovforslagets indhold
- 2.17. Digital ansøgning i forbindelse med autorisationer
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Lovforslagets indhold

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Digitaliseringsklar lovgivning
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
 - 4.1. Administrative konsekvenser
 - 4.2. Øvrige efterlevelsese konsekvenser
 - 4.3. Agil erhvervsrettet regulering
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Sigtet med nærværende lovforslag er at gennemføre en række ændringer af den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbeskyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn på det finansielle område.

Med lovforslaget får Finanstilsynet mulighed for at føre et effektivt tilsyn med gebyrer for grænseoverskridende betalinger i EU. Ændringen skal give Finanstilsynet bedre mulighed for at sikre, at der for forbrugeren er større gennemsigtighed om gebyrer forbundet med gennemførelse af grænseoverskridende betalinger i EU. Ændringen sker som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Lovforslaget har desuden til formål at skabe større fleksibilitet i forhold til mulighederne for at fastsætte nærmere regler for gebyropkrævninger for visse betalingsinstrumenter. Ændringen skal gøre det muligt for erhvervsministeren at fastsætte nærmere regler om, at udbydere af betalingsinstrumenter omfattet af reguleringen også kan tilbyde andre prismodeller end et årligt abonnement, f.eks. i form af en procentvis sats per transaktion. Det kan bl.a. være attraktivt for mindre forretninger. Formålet er at sikre tidssvarende regulering og en øget fleksibilitet til udbydere af betalingsinstrumenter omfattet af reguleringen.

Med lovforslaget skærpes kravene til betalingsudbyderes indløsning af anonyme forudbetalte betalingskort udstedt i tredjelande. Ændringen skal styrke kontrollen med kortene for at sikre, at kortene ikke misbruges til eksempelvis terrorfinansiering. Derudover justeres rammerne for Erhvervsstyrelsens og Advokatrådets tilsyn på hvidvaskområdet for derigennem at styrke samarbejdet med tilsynsmyndigheder i andre EU- og EØS-lande i forhold til indsatsen mod hvidvask og terrorfinansiering.

Med henblik på at øge investorbeskyttelsen får erhvervsministeren med lovforslaget bemyndigelse til at fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde, som yder investeringsrådgivning. De skærpede krav skal sikre, at ansatte, som yder rådgivningen, har de fornødne kompetencer hertil.

Lovforslaget har endvidere til formål at styrke investorers muligheder for at sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Finanstilsynet får således mulighed for at føre effektivt tilsyn med, at finansielle aktører overholder oplysningsforpligtelser om miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i forbindelse med investerings- og rådgivningsprocesser. Oplysningskravene følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Derudover får Finanstilsynet mulighed for at føre et effektivt tilsyn med to nye EU-benchmarks for CO₂-aftryk (EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks), hvilket skal

styrke investorers og forbrugeres mulighed for at finde CO2-aftrykket for deres investeringer. Ændringen sker som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2089/EU af 27. november 2019 om ændring af forordning 2016/1011/EU (benchmarkforordningen), for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks.

Endelig har lovforslaget til formål at skabe klarhed om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med overholdelsen af lov om betalinger. Med lovforslaget foreslås det, at Konkurrencerådet tillægges det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven.

2. *Lovforslagets hovedpunkter*

2.1. *Finanstilsynets vurdering af forsvarlig drift for virksomheder med begrænset tilladelse efter lov om betalinger*

2.1.1. *Gældende ret*

Virksomheder, der ikke har en tilladelse som e-pengeinstitut, og som ønsker at udstede elektroniske penge, skal have en begrænset tilladelse for at kunne udstede elektroniske penge her i landet, jf. § 50 i lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse 1024 af 3. juni 2019.

På samme måde skal virksomheder, der ikke har en tilladelse som betalingsinstitut, og som ønsker at udbyde betalingstjenester, have en begrænset tilladelse for at kunne udbyde betalingstjenester her i landet, jf. § 51 i lov om betalinger.

I henhold til §§ 52 og 53 i lov om betalinger skal en virksomhed, der ansøger om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, eller til at udbyde betalingstjenester, leve op til en række betingelser, for at Finanstilsynet kan meddele begrænset tilladelse hertil. Det omfatter bl.a. godkendelse af virksomhedens ejere af kvalificerede andele og en vurdering af virksomhedens forretningsgange og politikker.

Bestemmelsen i § 54 i lov om betalinger fastsætter de oplysninger, som skal følge med en ansøgning om begrænset tilladelse. En virksomhed, der søger om tilladelse, skal bl.a. indsende en beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel, en oversigt over virksomhedens nuværende og planlagte aktiviteter samt en budgetprognose og det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådant er udarbejdet. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at budgetprognosen og det senest reviderede årsregnskab har til formål at give Finanstilsynet et overblik over den økonomiske side af virksomhedens planlagte aktiviteter, herunder vurdere virksomhedens økonomiske situation, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 157 som fremsat, side 174.

2.1.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Bestemmelsen i § 54 i lov om betalinger gennemfører dele af artikel 5, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv).

Efter artikel 32, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv kan medlemsstaterne undtage virksomheder helt eller delvist fra en række af direktivets bestemmelser, hvis virksomhedens betalingsvolumen ligger under de grænser, der følger af direktivets artikel 32, stk. 1, litra a. I forbindelse med vedtagelsen af lov om betalinger blev det besluttet at anvende muligheden for at undtage virksomheder omfattet af artikel 32 fra en række af de tilladelseskra, der følger af direktivets artikel 5, ligesom det var tilfældet efter den hidtil gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Artikel 5 i 2. betalingstjenestedirektiv fastsætter krav til de oplysninger og det materiale, som en virksomhed skal indgive ved en ansøgning til de kompetente myndigheder, for at blive meddelt tilladelse som betalingsinstitut. Artikel 5 i 2. betalingstjenestedirektiv skal ses i sammenhæng med direktivets artikel 11, stk. 2, der fastsætter, at de kompetente myndigheder meddeler tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene i artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder når frem til en overordnet positiv vurdering efter at have gennemgået ansøgningen.

Den gældende bestemmelse i § 54, nr. 4, i lov om betalinger fastsætter, at de oplysningsforpligtelser, der følger af artikel 5, stk. 1, litra b, i 2. betalingstjenestedirektiv, også gælder for virksomheder, der søger om en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller udstede elektroniske penge.

I bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 54, nr. 4, i lov om betalinger er det beskrevet, at bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet et overblik over den økonomiske side af virksomhedens planlagte aktiviteter, herunder vurdere virksomhedens økonomiske situation. Det er dermed forudsat i bemærkningerne til bestemmelsen, at Finanstilsynet på baggrund af en budgetprognose og det senest reviderede årsregnskab, hvis et sådant er udarbejdet, skal vurdere en ansøgende virksomheds økonomiske situation i forbindelse med en ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge.

I dag følger det imidlertid ikke direkte af § 52, der fastsætter de krav, som en virksomhed skal opfylde for at blive meddelt begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester, at Finanstilsynet i forbindelse med vurdering af en ansøgning skal lægge vægt på, om den ansøgende virksomhed er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift, herunder at virksomheden har forsvarlige organisatoriske strukturer og procedurer og virksomhedens økonomiske situation.

Som led i udstedelsen af elektroniske penge eller udbuddet af betalingstjenester vil virksomhederne almindeligvis opbevare brugernes midler i en kortere eller længere periode, inden midlerne enten udbetales eller videreoverføres til betalingsmodtager. Det forhold, at udbyderen som led i almindelig drift typisk opbevarer midler på vegne af brugerne, medfører betydelige risici for brugerne i tilfælde af, at virksomheden eksempelvis tages under insolvensbehandling. Dette stiller således øgede krav til, at virksomheden drives forsvarligt. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at præcisere kravet om, at en virksomhed, der udbyder betalingstjenester eller udsteder elektroniske penge med begrænset tilladelse, skal være i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indsætte et nyt nummer i § 52, som i tillæg til de øvrige krav i bestemmelsen fastsætter, at en tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester udstedes, når Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

Til brug for denne vurdering vil Finanstilsynet bl.a. lægge vægt på virksomhedens forretningsplan sammenholdt med budgetprognosen for de tre første regnskabsår og senest reviderede årsregnskab, hvis et sådant er udarbejdet, med henblik på at få en indikation af, om virksomheden har de ressourcer og procedurer, der er nødvendige til at gennemføre en forsvarlig drift.

Hvis det i den forbindelse eksempelvis vurderes, at virksomhedens økonomiske situation medfører risiko for, at virksomheden kan få likviditetsproblemer, skal der være en plan for, hvordan likviditeten løbende genoprettes.

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet skal afvise en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, hvis det vurderes, at ansøgeren ikke er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

2.2. Frist for Finanstilsynets sagsbehandling ved behandling af ansøgninger om tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester

2.2.1. Gældende ret

En virksomhed, der alene ønsker at udbyde kontooplysningstjenester, skal indgive en ansøgning som udbyder af kontooplysningstjenester til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger, som er nødvendige for, at Finanstilsynet kan vurdere, om ansøgningen lever op til de krav, der stilles til udbydere af kontooplysningstjenester efter § 60, stk. 2, i lov om betalinger.

Finanstilsynet meddeler tilladelse, når virksomheden har indsendt tilstrækkelige oplysninger til, at Finanstilsynet kan vurdere ansøgningen, og Finanstilsynet vurderer, at virksomheden lever op til kravene til udbydere af kontooplysningstjenester. Reglerne implementerer bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv).

2. betalingstjenestedirektiv fastsætter en frist for myndigheders behandling af ansøgninger på tre måneder.

Der gælder i dag ikke regler for sagsbehandlingstiden i forbindelse med Finanstilsynets behandling af ansøgninger om tilladelse som udbydere af kontooplysningstjenester.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det vurderes, at sagsbehandlingsfristen på tre måneder i 2. betalingstjenestedirektiv gælder for meddelelse af alle typer tilladelse, som er omfattet af direktivet, herunder tilladelse som betalingsinstitut og e-pengeinstitut, begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller udstede elektroniske penge samt tilladelse som udbydere af kontooplysningstjenester.

Efter lov om betalinger gælder fristen på tre måneder i dag for Finanstilsynets behandling af ansøgninger om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge og udbyde betalingstjenester. Ved en fejl er der ikke fastsat en frist for Finanstilsynets behandling af ansøgninger om tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. En sagsbehandlingsfrist på tre måneder vurderes at være hensigtsmæssig med henblik på at sikre, at virksomheders adgang til at udbyde betalingstjenester, herunder kontooplysningstjenester, ikke forsinkes unødigt på grund af tilladelseskravene.

For at sikre, at fristerne for meddelelse af tilladelse i lov om betalinger er i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv, foreslås det derfor at indsætte en sagsbehandlingsfrist på tre måneder, hvilket svarer til den frist, der er fastsat for de øvrige tilladelsestyper i lov om betalinger.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse, som udbyder af kontooplysningstjenester, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, underretter ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 nr. 12, samt bemærkningerne hertil.

2.3. Forpligtelse til at stille EU-Kommissionens folder om forbrugerrettigheder til rådighed

2.3.1. Gældende ret

Betalingstjenesteudbyderes oplysningsforpligtelser følger af kapitel 5 i lov om betalinger. Reglerne i kapitel 5 fastsætter krav til, hvilken information en udbyder af betalingstjenester skal give til sine brugere i forbindelse med udførelse af en betalingstjeneste. Oplysningsforpligtelserne vedrører bl.a. de oplysninger, som udbyderen skal meddele eller stille til rådighed for en bruger i forbindelse med en indgåelse af en rammeaftale eller gennemførelse af enkeltstående betalingstransaktioner.

Kapitel 5 indeholder derudover en række nærmere oplysningsforpligtelser for udbyderen.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Kommissionen har med hjemmel i 2. betalingsdirektiv i december 2019 offentliggjort en elektronisk folder om forbrugerens rettigheder i henhold til direktivet og tilhørende EU-ret. Det følger af direktivet, at betalingstjenesteudbydere skal stille folderen til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, som udbyderne har outsourcet aktiviteter til. En betalingsudbyder må ikke afkræve sine kunder gebyr for at stille folderen til rådighed.

Med lov om betalinger, som gennemfører 2. betalingstjenestedirektiv, blev artikel 106 ikke gennemført, da der på det tidspunkt ikke forelå en folder fra Kommissionen.

Det foreslås derfor at indsætte en ny bestemmelse, der gennemfører denne forpligtelse i lov om betalinger.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der i lov om betalinger indsættes en ny bestemmelse, hvorefter en udbyder af betalingstjenester forpligtes til at stille Kommissionens folder om forbrugerrettigheder til rådighed på en let tilgængelig måde for alle brugere på udbyderens hjemmeside. Folderen skal tillige være tilgængelig hos udbyderens eventuelle filialer, agenter og hvor relevant andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.

Den foreslåede § 66 a skal læses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i kapitel 5, hvorfor det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med, hvorvidt folderen stilles til rådighed for forbrugeren. Herudover følger det af kapitel 5, at udbyderen har bevisbyrden for, at folderen er stillet til rådighed for udbyderens brugere, og at dette ikke sker mod betaling fra brugeren.

Bestemmelsen vil primært finde anvendelse over for forbrugere, da bestemmelser i kapitel 5 kan fraviges ved aftale mellem udbyder og bruger, som ikke er forbruger, jf. § 6, stk. 3, i lov om betalinger.

2.4. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer

2.4.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 indeholder bestemmelser om grænseoverskridende betalinger. Forordningen skal sikre, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger inden for Den Europæiske Union er de samme som gebyrerne for betalinger i samme valuta, som sker inden for en medlemsstat. Ifølge forordningen må grænseoverskridende betalinger i euro f.eks. ikke pålægges et højere gebyr end indenlandske betalinger i euro. En eurobetaling fra Danmark til Tyskland må således ikke pålægges et højere gebyr end en indenlandsk eurobetaling i Danmark.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 blev ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Der blev bl.a. indsat to nye artikler, 3a og 3b, i forordningen, som vedrører gennemsigtighed med gebyrer for valutaveksling ved kortbaserede betalinger og kreditoverførsler. Reglerne supplerer de gældende regler i 2. betalingstjenestedirektiv, der er implementeret i kapitel 7 i lov om betalinger.

Tilsynet med, at forordningen overholdes, er delt mellem Finanstilsynet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det fremgår af lov om betalinger, at Finanstilsynet fører tilsyn med forordningens artikel

3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4, mens Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med forordningens artikel 6 og 7.

Efter den gældende lov om betalinger skal det offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter de bestemmelser i forordningen, som Finanstilsynet fører tilsyn med til politimæssig efterforskning. Desuden skal Finanstilsynet efter § 139, stk. 1, 2. pkt., orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4.

Afgørelser truffet af Finanstilsynet efter forordningen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

En række af forordningens bestemmelser er allerede straffelagte, jf. § 152, stk. 2, i lov om betalinger. Det omfatter bl.a. artikel 3, 3a, 3b og 4.

Artikel 3 i forordningen fastsætter regler om gebyrer for grænseoverskridende betalinger, der medfører, at gebyrerne skal være de samme som de gebyrer, der opkræves for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta. Betalingstjenesteudbydere, f.eks. pengeinstitutter, må derfor ikke opkræve forskellige gebyrer for tilsvarende indenlandske og grænseoverskridende betalinger i euro.

Artikel 3a, stk. 1-4, i forordningen bestemmer, at betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på et salgssted, når de giver betaleren obligatoriske oplysninger om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, skal give disse oplysninger som et procentuelt avancetillæg i forhold til den senest tilgængelige vekselkurs fra Den Europæiske Centralbank. Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingen påbegyndes, og oplysningerne skal være forståelige og tilgængelige på et bredt anvendt og let tilgængeligt elektronisk medie. Oplysningerne skal fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Artikel 3b i forordningen fastsætter regler om, at betalingstjenesteudbydere skal informere betaleren om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for en kreditoverførsel.

Artikel 4 i forordningen vedrører foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger. En udbyder af en betalingstjeneste skal bl.a. give brugeren af betalingstjenester oplysninger om brugerens internationale bankkontonummer (International Bank Account Number eller IBAN) og udbyderen af betalingstjenestens identifikationsnummer (Bank Identifier Code eller BIC).

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Artiklerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer finder anvendelse fra forskellige tidspunkter i perioden fra den 15. december

2019 til den 19. april 2021. De nødvendige ændringer af lov om betalinger er derfor foretaget med forskellige ikrafttrædelsestidspunkter og over tre lovforslag, hvoraf dette er det sidste. De første to lovændringer var lov nr. 1374 af 13. december 2019 og lov nr. 641 af 19. maj 2020.

Det foreslås derfor at gennemføre de sidste konsekvensændringer til lov om betalinger, som følger af den nye artikel 3a, stk. 5-6, der finder anvendelse fra den 19. april 2021.

I medfør af den nye artikel 3a, stk. 5, skal en udbyder af betalingstjenester, uden unødigt forsinkelse, sende en elektronisk meddelelse til en betaler med oplysninger om vekselgebyrer og vekselkurs, efter at udbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævnning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted. Meddelelsen skal sendes, når betalingsordren vedrører en anden EU-valuta end den, som betalerens konto føres i. Meddelelsen skal dog kun sendes én gang i hver måned, hvori betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta. Den nye artikel 3a, stk. 6, forpligter betalingstjenesteudbyderen til at aftale kommunikationskanalen med betaleren og tilbyde mulighed for at fravælge at modtage disse meddelelser.

Artikel 3a, stk. 5-6, finder anvendelse fra den 19. april 2021, jf. artikel 2, stk. 2, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Indsættelsen af artikel 3a, stk. 5-6, i lov om betalinger foreslås derfor også at træde i kraft den 19. april 2021.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet også skal føre tilsyn med forordningens artikel 3a, stk. 5-6.

Det foreslås desuden, at det også skal offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter forordningens artikel 3a, stk. 5-6, til politimæssig efterforskning.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3a, stk. 5-6.

Det foreslås, at også afgørelser fra Finanstilsynet truffet i henhold til forordningens artikel 3a, stk. 5-6, kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Endelig foreslås strafbestemmelsen ændret, så også overtrædelse af forordningens artikel 3a, stk. 5, vil kunne straffes med bøde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 17, 28-30 og 32, og § 11, stk. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Erhvervsministerens beføjelser til at fastsætte nærmere regler efter lov om betalinger

2.5.1. Gældende ret

Udbydere af betalingstjenester har efter lov om betalinger § 123, stk. 1, mulighed for at pålægge betalingsmodtageren at betale omkostningerne ved driften af et betalingssystem, hvor transaktionerne gennemføres ved brug af et betalingsinstrument. Gebyrerne fastsættes efter § 122. Erhvervsministeren kan dog efter § 123, stk. 4 og 5, fastsætte undtagelser hertil.

Erhvervsministeren kan efter § 123, stk. 4, fastsætte nærmere regler om, at udbydere for visse typer af betalingsinstrumenter alene kan pålægge betalingsmodtageren at betale et årligt abonnement til dækning af udbyders omkostninger til driften af betalingssystemet. Erhvervsministeren kan endvidere efter § 123, stk. 5, 1. pkt., fastsætte nærmere regler om, hvorledes prisen for det årlige abonnement efter stk. 4, skal beregnes. Ministerens nuværende beføjelser er således afgrænset til at omfatte muligheden for at fastsætte nærmere regler om en abonnementsmodel.

Bestemmelserne i § 123, stk. 4 og 5, kan med få sproglige ændringer føres tilbage til lov nr. 603 af 24. juni 2005 om ændring af lov om visse betalingsmidler. Abonnementet skulle ifølge forarbejderne til loven: *"blive fastsat, således at der tages særligt hensyn til de mindre forretninger med under 5.000 transaktioner om året. Disse skal kun betale et årligt abonnement på ca. 500 kr. i 2005. For de store og mellemstore forretninger vil abonnementet blive fastsat i intervaller på baggrund af antallet af dankorttransaktioner."* Det vurderes, at erhvervsministerens nuværende beføjelser til at fastsætte nærmere regler om en abonnementsmodel herefter må være afgrænset til at omfatte et fast abonnement baseret på et interval af transaktioner.

Erhvervsministeren har udstedt bekendtgørelse nr. 1440 af 7. december 2017 om beregning af det årlige abonnement i medfør af § 123, stk. 5, i lov om betalinger (abonnementsbekendtgørelsen). Abonnementsbekendtgørelsen finder kun anvendelse på nationale betalingskortordninger i den fysiske handel, når betalingstransaktionen afvikles med et betalingsinstrument forsynet med chip omfattet af § 7, nr. 18, i lov om betalinger, samtidig med at betaler anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller anden sikker identifikation. Endvidere finder bekendtgørelsen kun anvendelse på nationale betalingskortordninger, hvis anvendelse omfatter en væsentlig del af det samlede antal transaktioner i Danmark. Bekendtgørelsen omfatter bl.a. nærmere regler for, hvorledes udbydere heraf kan kræve abonnementsbetaling fra betalingsmodtagere. På nuværende tidspunkt er det udelukkende Dankortet, der udbydes af Nets Denmark A/S, som er omfattet af abonnementsbekendtgørelsen.

Det følger af lov om betalinger og abonnementsbekendtgørelsen, at betalingsmodtagernes samlede betalinger for at modtage betalingsinstrumentet (indtægtsrammen) højest kan udgøre omkostningerne ved driften af betalingssystemet, som opgjort af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Udbydere omfattet af abonnementsbekendtgørelsen kan alene opkræve omkostningerne fra forretningerne gennem en årlig abonnementsmodel, hvor abonnementernes størrelse afhænger af forretningernes transaktioner. Udgangspunktet for fastsættelse af abonnementsatsen for den enkelte betalingsmodtager er, at betalingen er opdelt i et antal intervaller, afhængigt af hvor mange transaktioner betalingsmodtager har i et kalenderår. Det fremgår endvidere af abonnementsbekendtgørelsen, at forretningernes abonnement opkræves én gang per kvartal bagudrettet på baggrund af det samlede antal transaktioner fra de sidste fire kvartaler.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For mange andre betalingskort end Dankortet betaler forretningerne ikke et årligt abonnement for indløsning, men betaler i stedet en procentvis sats per transaktion. Det kan bl.a. være attraktivt for mindre forretninger, der således ikke behøver at afholde en udgift, før omsætningen er realiseret.

Det vurderes, at erhvervsministerens nuværende beføjelser efter lov om betalinger § 123, stk. 4 og 5, omfatter mulighed for at fastsætte en fast abonnementsbetaling baseret på et interval af transaktioner. Det vurderes derimod ikke at omfatte en mulighed for at fastsætte regler om f.eks. procentvis betaling per transaktion. Det stiller betalingsinstrumenter omfattet af den gældende abonnementsregulering og de øvrige betalingsinstrumenter forskelligt i konkurrencen.

Det er vurderingen, at der bør kunne fastsættes regler om andre prismodeller end abonnementsmodeller, som i højere grad kan imødekomme behovet for en mere fleksibel prismodel. Formålet er at sikre tidssvarende regulering og en øget fleksibilitet til udbydere af betalingsinstrumenter omfattet af reguleringen.

2.5.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at erhvervsministerens beføjelser i lov om betalinger udvides, så ministeren får hjemmel til at fastsætte regler om andre prismodeller end abonnementsmodeller.

Med hjemlen er det hensigten, at erhvervsministeren ændrer abonnementsbekendtgørelsen, så bekendtgørelsen fremover skal omfatte en mulighed for, at betalingsmodtagere kan betale enten ved en fast abonnementsats eller ved en procentuel opkrævning fastsat på baggrund af værdien af den enkelte korttransaktion.

Med brugen af ordet ”prismodel” som erstatning for ”abonnementsmodel” udvides erhvervsministerens beføjelser til at omfatte muligheden for at fastsætte, at udbydere af visse typer af betalingsinstrumenter kan opkræve omkostningerne til betalingssystemet dækket gennem andre opkrævningsmetoder end en abonnementsopkrævning. Ændringen af ministerens beføjelser medfører, at ministeren kan fastsætte alternative prismodeller baseret på eksempelvis en procentsats af transaktionsbeløbet eller en fast pris afhængig af transaktionens størrelse. De angivne eksempler er ikke udtømmende. Ændringen medfører endvidere, at opkrævningsmetoden ikke er begrænset til at være baseret på transaktionsintervaller.

Lovforslaget ændrer ikke på, at udbydere omfattet af de nærmere regler, som erhvervsministeren kan fastsætte efter lov om betalinger § 123, stk. 4 og 5, udelukkende kan opkræve dækning af omkostningerne til driften af betalingssystemet fra betalingsmodtagere omfattet af prismodellen.

Som konsekvensændring foreslås det endvidere at ændre erhvervsministerens beføjelser efter stk. 5, så ministeren kan fastsætte nærmere regler om betalingen efter samtlige prismodeller omfattet af stk. 4, og ikke blot abonnementsmodellen.

2.6. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger

2.6.1. Gældende ret

Tilsynet med lov om betalinger er delt mellem Finanstilsynet, Forbrugerombudsmanden og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen varetager en del af tilsynet med lov om betalinger, jf. § 145, stk. 1.

Som udgangspunkt fungerer Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven i konkrete afgørelsessager uafhængigt af ministeren, der ikke inddrages i styrelsens afgørelser. Sammenfattende træffer styrelsen således allerede i dag selvstændigt afgørelser i konkrete sager om efterlevelse af bestemmelserne i lov om betalinger.

Ministeren fungerer endvidere ikke som administrativ rekursinstans i forhold til lov om betalinger. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter lov om betalinger er derimod omfattet af et særligt lovbestemt rekursystem, idet Konkurrenceankenævnet er rekursinstansen for styrelsens afgørelser frem for ministeren, jf. lov om betalinger § 145, stk. 4.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger er i dag formelt underlagt erhvervsministerens ansvar. På betalingsområdet indgår Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen således i det hierarkiske system som styrelse i Erhvervsministeriet. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven sker således efter det forfatningsretlige udgangspunkt, hvorefter erhvervsministeren har de sædvanlige overordningsbeføjelser inden for sit ressort.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I forhold til konkrete afgørelsessager er praksis, at erhvervsministeren som udgangspunkt ikke inddrages i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter lov om betalinger. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsarbejde fungerer således som udgangspunkt i dag uafhængigt af ministeren.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at det eksplicit fremgår af lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven er uafhængigt af erhvervsministeren. Det foreslås samtidig, at Konkurrencerådet fremadrettet har det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyre-

sens administration efter loven og regler udstedt i medfør heraf. Dette vurderes at være hensigtsmæssigt, da Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger dermed vil være omfattet af de samme overordnede rammer, som allerede i dag gælder i relation til konkurrencereglerne. Konkurrencerådets overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration vil understrege, at afgørelser skal træffes med armslængde til erhvervsministeren.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil dog fortsat være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren i sager vedrørende f.eks. forberedelse af lovgivning, almindelig ministerbetjening og bidrag til tværgående arbejde på ministerområdet. Dette omfatter desuden udarbejdelse af eventuelle analyser til ministeren. Det samme gælder styrelsens deltagelse som repræsentant for Danmark i regi af forberedelse af nye eller ændrede EU-retsakter på området.

2.6.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at det skal fremgå af lov om betalinger, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter § 145, stk. 1, er uafhængigt af erhvervsministeren. Det foreslås endvidere, at Konkurrencerådet fremadrettet har det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter lov om betalinger og regler udstedt i medfør af loven.

Konkurrencerådet vil efter forslaget ikke være underlagt erhvervsministeren, og ministeren vil derfor ikke have instruktionsbeføjelser over for Konkurrencerådet eller Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vedrørende konkrete afgørelsessager. Styrelsens deltagelse i internationale fora som uafhængig tilsynsførende myndighed efter lov om betalinger vil heller ikke være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren. En virkning af forslaget vil være, at Konkurrencerådet, som et led i det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven, træffer beslutning om oversendelse af sager til politimæssig efterforskning. Styrelsen vil dog fortsat være underlagt instruktion fra erhvervsministeren i sager vedrørende f.eks. forberedelse af lovgivning, almindelig ministerbetjening og bidrag til tværgående arbejde på ministerområdet. Dette omfatter tillige udarbejdelse af eventuelle analyser til ministeren, herunder eksempelvis betalingsrapporten. Det samme gælder styrelsens deltagelse som repræsentant for Danmark i internationalt arbejde vedrørende forberedelse af nye eller ændrede EU-retsakter på området.

Med lovforslaget vil Konkurrencerådet endvidere træffe afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning, ligesom det i dag er tilfældet efter konkurrenceloven.

Hermed vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger formelt ske inden for samme administrative ramme, som i dag gælder i relation til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens håndhævelse af bl.a. konkurrenceloven. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er således ved den daglige administration af konkurrenceloven og regler udstedt i medfør heraf uafhængig af ministeren, jf. konkurrencelovens § 15, stk. 3, samt bekendtgørelse nr. 980 af 27. august 2015 om forretningsordenen for Konkurrencerådet. Konkurrencerådet er ved administrationen af konkurrenceloven ikke underlagt erhvervsministeren.

2.7. *Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens prioriteringsadgang i tilsynet med lov om betalinger*

2.7.1. *Gældende ret*

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør på nuværende tidspunkt efter fast administrativ praksis, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en konkret sag efter lov om betalinger, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.

Dette sker ud fra et konkret skøn, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bl.a. lægger vægt på hensynet til en så effektiv anvendelse af styrelsens ressourcer på betalingsområdet som muligt. Det betyder, at styrelsen i praksis har vide beføjelser til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

2.7.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsopgave i forhold til lov om betalinger er vokset gennem de seneste par år, bl.a. som følge af implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 om betalingstjenester i det indre marked, ændringen af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner (interbankgebyrforordningen). Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører dermed tilsyn med væsentligt flere områder, end hvad der har været tilfældet tidligere.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at styrelsen kan fastholde den hidtidige prioriteringsadgang i forhold til, hvilke tilsynssager styrelsen vil undersøge og eventuelt træffe afgørelse i. Prioriteringsadgangen gør det muligt for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen at prioritere de sager, der eksempelvis har størst effekt i markedet, eller hvor håndhævelse i øvrigt vurderes at være den mest hensigtsmæssige anvendelse af styrelsens ressourcer. For at skabe klarhed om adgangen til at prioritere sager foreslås det at præcisere loven, så Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, ligesom på konkurrenceområdet, får en lovhjemlet beføjelse til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

2.7.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at loven præciseres, så Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får en lovhjemlet beføjelse til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 31, og de specielle bemærkninger hertil.

2.8. *Anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande*

2.8.1. *Gældende ret*

Der gælder på nuværende tidspunkt ikke særlige regler i Danmark for indløsning af betalinger med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande.

2.8.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

For at sikre at anonyme, forudbetalte kort udstedt i tredjelande ikke misbruges til eksempelvis finansiering af terrorisme, bør der fastsættes nærmere regler for indløsning af betalinger foretaget med disse kort. Det skyldes, at kortene kan være erhvervet i lande med mindre effektive kontroller til at forebygge hvidvask og terrorfinansiering, hvilket indebærer en risiko for, at kortene nemmere kan misbruges til f.eks. terrorfinansiering.

I den supranationale risikovurdering fra 2019, udarbejdet af Europa-Kommissionen, er definitionen af kontanter udstrakt til også at omfatte kontantlignende produkter, herunder forudbetalte kort. Risikoen for hvidvask og finansiering af terrorisme ved brug af forudbetalte kort er derfor umiddelbart den samme som ved brug af kontanter. Der er fra EU's side fokus på særligt udførslen af kontanter fra tredjelande. Medlemsstaterne skal i deres nationale risikovurdering tage højde for risikoen for hvidvask og terrorfinansiering ved brug af kontanter og kontantlignende produkter.

Anonyme, forudbetalte kort kan dog også anvendes til helt legitime formål, hvorfor det vurderes hensigtsmæssigt, at kontrollen med kortene sikres gennem overholdelsen af en række betingelser, uden at kortene forbydes helt. Et eksempel på et legitimt brug af et anonymt forudbetalt kort udstedt i et tredjeland kan være, at en person fra USA er på ferie i Danmark og ikke har et almindeligt kreditkort, som kan bruges i Danmark, og derfor har medbragt et anonymt forudbetalt kort udstedt i USA, og vedkommende bruger kortet til at betale med, f.eks. ved et indkøb. Et andet eksempel kan være, at en person fra Tyrkiet er flyttet til Danmark, men endnu ikke har fået en dansk konto med et betalingskort, og ikke har et almindeligt kreditkort, der kan benyttes i Danmark, og derfor benytter et forudbetalt kort udstedt i Tyrkiet til at betale for indkøb mv.

Det foreslås derfor at fastsætte en række betingelser for, at indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande kan ske. Betingelserne sikrer, at legitimt brug af anonyme, forudbetalte kort udstedt i tredjelande ikke hindres, samtidig med at der foretages en effektiv risikostyring af indløsning af sådanne kort for at sikre ordentlig kontrol med, at kortene ikke misbruges til f.eks. terrorfinansiering.

Med forslaget implementeres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv). Direktivet fastsætter krav om, at indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande kun må ske, hvis en række betingelser er opfyldt. Direktivet giver ligeledes mulighed for, at en medlemsstat kan forbyde indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande.

2.8.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at der i hvidvaskloven indsættes en ny bestemmelse, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, hvorefter udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kun må indløse betalinger foretaget

med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, hvis en række betingelser er opfyldt. Kortene skal således opfylde samtlige af følgende betingelser: 1) Betalingsinstrumentet er ikke genopfyldeligt eller har en maksimal månedlig betalingstransaktionsgrænse på en værdi svarende til 150 euro, som udelukkende kan anvendes i Danmark. 2) Det maksimale elektronisk lagrede beløb må ikke overstige et beløb svarende til 150 euro. 3) Betalingsinstrumentet kan udelukkende anvendes til køb af varer eller tjenesteydelser. 4) Betalingsinstrumentet kan ikke finansieres med anonyme elektroniske penge. 5) Udstederen af det forudbetalte kort skal kunne foretage tilstrækkelig overvågning af transaktioner til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner. Såfremt et kort ikke opfylder betingelserne, skal indløsning af betaling med kortet afvises.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.9. Undersøgelsespligten efter hvidvaskloven

2.9.1. Gældende ret

Hvidvasklovens § 25, stk. 1, pålægger virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven en undersøgelsespligt. Undersøgelsespligten indebærer, at virksomheder og personer skal undersøge baggrunden for og formålet med alle komplekse og usædvanligt store transaktioner samt alle usædvanlige transaktionsmønstre, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, med henblik på at fastslå, om der er mistanke om eller rimelig grund til at formode, at disse har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ved implementering af 4. hvidvaskdirektiv omfattede undersøgelsespligten i § 25, stk. 1, både komplekse og usædvanligt store transaktioner og alle usædvanlige transaktionsmønstre og aktiviteter uden et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

Ved implementering af 5. hvidvaskdirektiv blev ”aktiviteter” imidlertid ikke direkte omfattet af ordlyden ved nyaffattelsen af § 25, stk. 1, idet der blev foretaget en tekstnær implementering af artikel 1, nr. 10, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv. Det følger imidlertid af bemærkningerne til den nyaffattede § 25, stk. 1, at ”aktiviteter” er omfattet, og at det således ikke har været hensigten at foretage en materiel ændring af bestemmelsen i denne henseende.

For at undgå nogen tvivl eller usikkerhed om retstilstanden i forhold til undersøgelsespligten vurderes det hensigtsmæssigt, at ”aktiviteter” eksplicit nævnes i lovbestemmelsen. Det skal ses i lyset af, at undersøgelsespligten både bør omfatte aktiviteter og transaktioner henholdsvis transaktionsmønstre. Der kan således være aktiviteter, som ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, og som ikke kan anses som en transaktion eller et transaktionsmønster, men som alligevel bør undersøges nærmere i forhold til mulig hvidvask eller terrorfinansiering. På samme måde som for transaktioner og transaktionsmønstre bør der derfor gælde en pligt til at undersøge mistænkelige aktiviteter for at kunne fastslå, om der er mistanke om eller rimelig grund til at formode, at aktiviteterne har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

2.9.3. *Lovforslagets indhold*

Det foreslås, at der i § 25 indsættes et nyt stk. 1, således, at undersøgelsespligten eksplicit omfatter alle komplekse og usædvanligt store transaktioner, alle usædvanlige transaktionsmønstre og aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, med henblik på at fastslå, om der er mistanke om eller rimelig grund til at formode, at disse har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

2.10. *Samarbejdspligten for Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet med udenlandske myndigheder*

2.10.1. *Gældende ret*

Finanstilsynet og Spillemyndigheden har i henhold til hvidvaskloven pligt til og mulighed for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU- og EØS-lande i forhold til at foretage fælles inspektioner i Danmark samt ved førelse af fælles tilsyn på andre EU- og EØS-landes område.

Pligten til og muligheden for samarbejdet med andre EU- og EØS-lande følger af artikel 48, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv).

2.10.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Bekæmpelsen af hvidvask og terrorfinansiering er en international opgave, som ofte vil drage nytte af samarbejde på tværs af landegrænser. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at hvidvaskloven indeholder regler om muligheden for at samarbejde med udenlandske tilsynsmyndigheder, både i forhold til tilsynsaktiviteter i Danmark og i udlandet.

Hvidvaskloven indeholder i dag bestemmelser om Finanstilsynets og Spillemyndighedens mulighed for at samarbejde med kompetente myndigheder i andre EU- og EØS-lande på de to myndigheders respektive tilsynsområder efter hvidvaskloven, mens der ikke er gennemført tilsvarende regler for Erhvervsstyrelsen, som efter hvidvasklovens § 57 er tilsynsmyndighed for revisorer, ejendomsmæglere, kunsthandlere m.v., eller for Advokatrådet, som efter hvidvasklovens § 64 er tilsynsmyndighed for advokater.

Det er vurderingen, at der bør indføres de samme rammer for Erhvervsstyrelsens og Advokatrådets mulighed for at indgå i tilsynssamarbejde med myndigheder i andre EU- og EØS-lande, som der i dag gælder for Finanstilsynet og Spillemyndigheden. Det skal sikre, at Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet kan deltage i udenlandske myndigheders tilsynsaktiviteter i andre EU- og EØS-lande, og at udenlandske myndigheder efter aftale med Erhvervsstyrelsen eller Advokatrådet vil kunne deltage i

tilsynsaktiviteter her i landet. Herved muliggøres et effektivt grænseoverskridende samarbejde i forhold til virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, der har aktiviteter i to eller flere EU- eller EØS-lande.

2.10.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indsætte nye bestemmelser i § 57, stk. 4, 5 og 6, og § 64, stk. 3 og 4, i hvidvaskloven, hvorefter Erhvervsstyrelsen og Advokatrådet vil få mulighed for at samarbejde med tilsynsmyndigheder i andre lande med hensyn til tilsynet med revisorer, ejendomsmæglere, kunsthandlere og advokater efter hvidvaskloven.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 7 og 8, og bemærkningerne hertil.

2.11. Ændringer som følger af disclosureforordningen

2.11.1. Gældende ret

I dag fremgår det af årsregnskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 838 af 8. august 2019, at store virksomheder skal supplere ledelsesberetningen i deres årsregnskab med en ikke-finansiell redegørelse for samfundsansvar, som bl.a. indeholder oplysninger om miljøforhold og virksomhedens arbejde med at reducere klimapåvirkningen ved virksomhedens aktivitet, sociale forhold, personaleforhold m.v. Årsregnskabsloven gælder dog ikke for virksomheder, der er omfattet af regnskabsregler fastsat ved eller i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder.

For virksomheder på det finansielle område gælder dog lignende oplysningskrav om samfundsansvar fastsat efter den finansielle lovgivning. Sådanne oplysningskrav gælder for børsnoterede finansielle virksomheder, unoterede livsforsikringsselskaber (herunder tværgående pensionskasser), investeringsforeninger og andre finansielle virksomheder, der på koncernniveau har 500 eller flere ansatte.

Derudover er firmapensionskasser underlagt en forpligtelse til at offentliggøre en redegørelse for deres investeringsprincipper, herunder om og i givet fald hvordan deres investeringsprincipper tager hensyn til miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige spørgsmål, jf. § 58 i lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020.

Ud over de ovennævnte regler findes der i dag ikke regler om oplysningsforpligtelser for virksomheder på det finansielle område, hvad angår hensyn til f.eks. miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold i investerings- og rådgivningsprocesser.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) blev vedtaget i november 2019. Forordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021, bortset fra reglerne i forordningens artikel 11, stk. 1–3, som vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts

opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning. Reglerne herom skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

Disclosureforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser. Dette vil styrke investorerne muligheder for at kunne sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Dermed styrkes gennemsigtigheden på området for bæredygtig finansiering med henblik på at skabe tillid hertil, øge investeringen i bæredygtige produkter og fremme den grønne omstilling.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et forsikringsselskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Ved finansielle produkter forstås bl.a. en investeringsportefølje eller en alternativ investeringsfond.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning. I tilfælde af at virksomheder både udøver aktiviteter som finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, bør de derfor betragtes som finansielle markedsdeltagere, når de handler som producenter af finansielle produkter, og som finansielle rådgivere, når de yder forsikrings- eller investeringsrådgivning.

Forordningen fastsætter bl.a. krav om, at finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere på deres hjemmeside skal offentliggøre politikker for, hvordan de i deres investeringsbeslutningsproces eller i deres investerings- eller forsikringsrådgivning integrerer bæredygtighedsrisici, jf. artikel 3, og hvorvidt de tager hensyn til negative indvirkninger på bæredygtighedsfaktorer.

Disclosureforordningen stiller også krav til de oplysninger, der skal gives forud for indgåelsen af en investeringsaftale. Virksomhederne skal bl.a. i aftaler beskrive den måde, hvormed bæredygtighedsrisici er integreret i virksomhedernes investeringsbeslutninger eller i investerings- eller forsikringsrådgivningen, jf. artikel 6.

Desuden indfører forordningen to former for bæredygtige finansielle produkter, et produkt der fremmer miljømæssige eller sociale karakteristika, jf. artikel 8, og et produkt, der har bæredygtige investeringer eller en reduktion af CO₂-emissioner som sit mål, jf. artikel 9.

For disse to typer bæredygtige finansielle produkter gælder der yderligere oplysningsforpligtelser, som er nærmere fastsat i artikel 10 og 11. Finansielle markedsdeltagere skal for hvert af de to produkter offentliggøre oplysninger om det finansielle produkts miljømæssige eller sociale karakteristika eller dets bæredygtige investeringsmål, jf. artikel 10. Desuden er finansielle markedsdeltagere, som udbyder et finansielt produkt med bæredygtige karakteristika eller et bæredygtigt formål, forpligtet til i deres periodiske rapporter at medtage en beskrivelse af produktets samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning eller omfanget af de miljømæssige eller sociale karakteristika ved produktet, jf. artikel 11.

For at sikre et effektivt tilsyn med disclosureforordningen finder Erhvervsministeriet, at Finanstilsynet bør udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen. Finanstilsynet foreslås at få alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen heraf. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de oplysningsforpligtelser, som disclosureforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede i medfør af nuværende sektorspecifiklovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud og påtaler for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.11.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af disclosureforordningen. På den baggrund foreslås de eksisterende tilsynsbestemmelser i § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 97, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling tilpasset.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, som disclosureforordningen stiller til virksomhedernes oplysningsforpligtelser.

Det foreslås endvidere at tilpasse § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 36, stk. 1, i lov om forsikringsformidling om, hvem der kan anses for at være parter i forhold til de afgørelser, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe over for virksomheder i medfør af disclosureforordningen.

Endelig foreslås det at tilpasse § 189 i lov om investeringsforeninger m.v., § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 37, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, hvorefter afgørelser truffet i medfør af disclosureforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Der henvises i øvrigt til lovforslaget § 4, nr. 3-5, § 5, nr. 3-4, § 6, nr. 5-7, og § 7, nr. 1-3, og bemærkningerne hertil.

2.12. Forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-Værdipapirfonde

2.12.1. Gældende ret

Det følger af lov om forvaltere af alternative virksomheder (FAIF-loven), at virksomheder, der forvalter en eller flere alternative investeringsfonde, skal have tilladelse af Finanstilsynet, såfremt en af to følgende tærskelværdier overskrides (1) aktiverne i de alternative investeringsfonde sammenlagt overstiger en værdi svarende til 100 mio. euro, eller (2) 500 mio. euro, såfremt virksomheden udelukkende forvalter alternative investeringsfonde, der ikke har gearet sine investeringer, og ingen investorer i fondene har ret til at blive indløst i en periode på minimum 5 år efter datoen for den oprindelige investering i hver af fondene.

Tærskelværdierne gælder ikke for forvaltere af en eller flere kapitalforeninger, forvaltere af en eller flere investorfradragsfonde og selvforvaltende investorfradragsfonde. Disse forvaltere skal derfor altid have tilladelse. Det skyldes, at Finanstilsynet skal kunne føre tilsyn med forvalterens eller den selvforvaltende investorfradragsfonds likviditets- og risikostyring. Endvidere kan Finanstilsynet føre tilsyn med FAIF-lovens øvrige bestemmelser, herunder kravet om, at alternative investeringsfonde, der forvaltes af en forvalter med tilladelse eller er selvforvaltende, skal have en depositar.

Med lov nr. 706 af 8. juni 2018 om ændring af lov om finansiell virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love blev AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde sat ind i FAIF-loven som to nye typer alternative investeringsfonde.

En AIF-SIKAV er en alternativ investeringsfond, som er stiftet efter reglerne i afsnit VIII i FAIF-loven. En AIF-SIKAV er et selskab med en eller flere investorer, hvis vedtægter angiver, at selskabet er en alternativ investeringsfond med variabel kapital, og som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og som har ansvaret for at forvalte AIF-SIKAV'en.

En AIF-værdipapirfond er en alternativ investeringsfond, som er etableret af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og hvis fondsbestemmelser angiver, at fonden er en AIF-værdipapirfond. En AIF-værdipapirfond er en selvstændig økonomisk enhed.

Det følger af FAIF-loven, at AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde skal forvaltes af en forvalter af alternative investeringsfonde med tilladelse.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I lighed med forvaltere af kapitalforeninger, forvaltere af investorfradragsfonde m.v. bør forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde være omfattet af undtagelsen til tærskelværdier i FAIF-loven. Det vil medføre, at disse forvaltere altid skal have en tilladelse, uanset værdien af aktiverne i AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden. Reglen skal sikre investorbeskyttelse, idet Finanstilsynet vil kunne føre tilsyn med forvalterens likviditets- og risikostyring. Endvidere vil Finanstilsynet kunne føre tilsyn med overholdelse af FAIF-lovens øvrige bestemmelser, herunder kravet om, at alternative investeringsfonde, der forvaltes af en forvalter med tilladelse skal have en depositar.

2.12.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde omfattes af § 6, stk. 4, i FAIF-loven, hvorved tærskelværdierne i § 6, stk. 1, ikke gælder for disse forvaltere.

Forslaget vil medføre, at forvalteren af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde altid skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at forvalte AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde, uanset værdien af aktiverne i AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden. Det svarer til den gældende regel for forvaltere af kapitalforeninger, investorfradragsfonde og selvforvaltende investorfradragsfonde jf. § 6, stk. 4, i FAIF-loven.

Der henvises i øvrigt til § 5, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.13. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde

2.13.1. Gældende ret

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF-loven) indeholder ikke en bestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde.

Det fremgår af § 43, stk. 4 i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringsselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Denne bemyndigelse er bl.a. udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

En forvalter af alternative investeringsfonde kan få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve investeringsrådgivning. Forvaltere af alternative investeringsfonde er imidlertid i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen.

Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde med tilladelse til at yde investeringsrådgivning yder investeringsrådgivning til detailinvestorer, bør de ansatte hos forvalteren også være omfattet af de krav til kompetencer m.v., der er fastsat i kompetencekravsbekendtgørelsen. Det ud fra et hensyn til investorbeskyttelsen. Kompetencekravsbekendtgørelsen fastsætter bl.a. krav til, at virksomheden skal sikre, at dens ansatte, som yder investeringsrådgivning, har den fornødne erfaring, uddannelse og kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning til detailkunder.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at indsætte en bemyndigelse i FAIF-loven, så erhvervsministeren kan fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde i kompetencebekendtgørelsen.

Med en bemyndigelse i FAIF-loven kan anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen udvides til også at omfatte forvaltere af alternative investeringsfonde. Det vil øge investorbeskyttelsen for detailinvestorer, da de ansatte i et investeringsforvaltningsselskab, som yder investeringsrådgivning til detailkunder, vil skulle have de fornødne kompetencer til at yde en forsvarlig investeringsrådgivning til detailkunder.

Bemyndigelsesbestemmelsen svarer til den gældende bemyndigelse i § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter kompetencekravsbekendtgørelsens anvendelsesområde omfatter pengeinstitutter m.v..

2.13.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde. Bemyndigelsen kan anvendes til at omfatte forvaltere af alternative investeringsfonde af kompetencekravsbekendtgørelsen.

Der henvises i øvrigt til § 5, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.14. Muligheden for etablering af andelskasser i afdelingers navne

2.14.1. Gældende ret

Det følger af lov om investeringsforeninger m.v. § 18, stk. 1, at vedtægterne eller fondsbestemmelserne i en dansk UCITS kan indeholde bestemmelser om, at den danske UCITS' afdelinger kan opdeles i andelsklasser, og at bestyrelsen kan etablere andelsklasser i en afdeling. I en bestående afdeling i en investeringsforening eller SIKAV skal afdelingens investorer dog først på en generalforsamling

have truffet beslutning om, at afdelingen kan opdeles i andelsklasser. Er der tale om en værdipapirfond, er det bestyrelsen for værdipapirfondens investeringsforvaltningsselskab eller administrations-selskab, der træffer beslutningen. Det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om etablering af andelsklasser i afdelinger i danske UCITS er nationale regler. Formålet med at indføre andelsklasser var at give danske UCITS mulighed for produktudvikling og sikre, at de danske investeringsforeninger var konkurrencedygtige på det europæiske marked.

Etablering af andelsklasser giver mulighed for at underopdele afdelinger i investeringsforeninger, så investorerne kan vælge at investere i forskellige andelsklasser under den samme afdeling. Andelsklasserne har forskellige karakteristika og kan dermed målrettes bestemte typer investorer.

Bestemmelsen om at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen, blev indført af hensyn til styring af administrative systemer i SKAT.

SKAT har oplyst til Finanstilsynet, at der ikke længere er tekniske eller administrative årsager til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn fremgår, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt at ophæve kravet. Det vil også gøre det lettere at ændre afdelingens navn, hvis afdelingen fremadrettet skal kunne have andelsklasser, eller hvis der ikke længere skal kunne være andelsklasser i afdelingen.

2.14.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at § 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. ophæves.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremadrettet ikke længere skal fremgå i afdelinger i danske UCITS' navne, at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Der henvises i øvrigt til § 4, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.15. Ændringer som følge af oprettelse af CO2-benchmarks for lille CO2-effekt og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks

2.15.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/1011/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen) fastsætter en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan.

Forordningen stiller en række krav til benchmarks integritet og pålidelighed, herunder governance- og kontrolkrav for administratorer og stillere af benchmarks, regler for inputdata, metodologi og indberetning af overtrædelser samt krav om adfærdskodeks for stillere af benchmarks. Der stilles også visse krav til gennemsigtighed og forbrugerbeskyttelse.

Kravene varierer mellem forskellige typer af benchmark. Der gælder eksempelvis særlige krav til benchmarks baseret på regulerede data, rentebenchmarks og råvarebenchmarks, ligesom der gælder forskellige krav for øvrige benchmarks, alt efter hvor vigtigt et givent benchmark er for den finansielle stabilitet, herunder om de er væsentlige eller ikke-væsentlige i henhold til fastlagte kriterier. Der stilles særligt skærpede krav for de benchmarks, som har den største betydning for de europæiske finansielle markeder, såkaldte kritiske benchmarks.

Endelig stilles der krav til godkendelse eller registrering af samt tilsyn med administrator.

Finanstilsynet er udpeget som den kompetente myndighed, der påser overholdelsen af benchmarkforordningen. Finanstilsynet fører hermed tilsyn med benchmarkadministratorer og deres overholdelse af kravene til bl.a. metodologien, der anvendes ved fastlæggelse af benchmarks.

Der har ikke tidligere været EU-retlige regler for at udbyde lavemissions- eller klimabenchmarks. Der er heller ikke i Danmark fastsat krav for benchmarkadministratorer, der udbyder eller ønsker at udbyde indeks, der bidrager til en nedbringelse af CO₂-emission ved at have en benchmarkportefølje, der er i et dekarboniseringsforløb, eller et indeks hvis CO₂-emissioner er tilpasset målene i Parisaftalen.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2089/EU af 27. november 2019 om ændring af forordning 2016/1011/EU (benchmarkforordningen), for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen) blev vedtaget i november 2019. Ændringsforordningen er trådt i kraft den 10. december 2019. I henhold til forordningens artikel 1, nr. 3, skal benchmarkadministratorer, der udbyder et EU-benchmark for klimaovergang eller et Paristilpasset EU-benchmark, senest den 30. april 2020 overholde benchmarkforordningens krav.

Med ændringsforordningen indsættes der i benchmarkforordningen bestemmelser, der introducerer to nye typer benchmarks og fastlægger minimumskrav på EU-plan for disse to typer benchmarks, som er EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks. Administratorer af

de to typer benchmarks skal opfylde benchmarkforordningens krav. De to benchmarks skal gøre det nemmere og sikrere for investorer og forbrugere bl.a. at finde CO₂-aftrykket for deres investeringer.

Ved EU-benchmarks for klimaovergangen forstås benchmarks, hvis underliggende aktiver sammen sættes således, at den deraf følgende benchmarkportefølje følger et dekarboniseringsforløb, og hvor der offentliggøres mål og fremskridt vedrørende nedbringelse af CO₂-emissioner på datterselskabsniveau. Derudover må aktiviteterne i benchmarkets underliggende aktiver ikke væsentligt skade andre ESG-mål.

Ved Paristilpassede EU-benchmarks forstås benchmarks, hvis underliggende aktiver skal være sammensat på en sådan måde, at den deraf følgende benchmarkporteføljes CO₂-emissioner er tilpasset målene i Parisaftalen. Aktiviteter i forbindelse med disse benchmarks underliggende aktiver må ikke i væsentlig grad skade andre miljømæssige, sociale eller ledelsesmæssige (ESG) mål.

Ved et dekarboniseringsforløb forstås et målbart, videnskabeligt baseret og tidsbundet forløb i retning af tilpasning til målene i Parisaftalen ved en nedbringelse af nærmere angivne typer CO₂-emissioner.

Ved en administrator forstås en juridisk eller fysisk person, der fører kontrol med leveringen af benchmarks, herunder administrerer ordningerne for fastlæggelse af benchmarks, indsamler og analyserer inputdataene, fastlægger benchmarket og offentliggør det.

Det fremgår af ændringsforordningen, at et stigende antal investorer forfølger lavemissionsinvesteringer og bruger benchmarks for lille CO₂-effekt til at måle resultaterne af investeringsporteføljer.

Ændringsforordningen vil understøtte denne udvikling ved at harmonisere tilgangen til benchmarks for lille CO₂-effekt, som ellers kan være en hindring for det indre marked.

For at sikre et effektivt tilsyn med EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks er det vurderingen, at det er vigtigt, at Finanstilsynet bliver tillagt alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen af kravene til disse to typer benchmarks, og at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse heraf.

2.15.3. *Lovforslagets indhold*

Ændringsforordningen ændrer i benchmarkforordningen og bestemmer, at medlemslandene skal have en beføjelse til at sanktionere overtrædelser af artikler om EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks.

Det fremgår af benchmarkforordningen, at der skal anvendes administrative sanktioner samt bødes-
traf ved overtrædelser af forordningen. Medlemslandene kan dog beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner.

Benchmarkforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om kapitalmarkeder, der sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af krav til EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks.

På den baggrund foreslås det med lovforslaget, at Finanstilsynet vil kunne pålægge bødestraf for overtrædelser af benchmarkforordningens krav til EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 2, samt bemærkningerne til denne bestemmelse.

2.16. *Outsourcing for en operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF)*

2.16.1. *Gældende ret*

Outsourcing dækker over situationer, hvor en virksomhed vælger at få en leverandør til at varetage opgaver på virksomhedens vegne, fremfor at opgaverne varetages internt i den enkelte virksomhed. Outsourcingreglerne på kapitalmarkedsområdet har overordnet til formål at sikre, at en operatør af et reguleret marked fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren i tilfælde af outsourcing, samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Reglerne fastsætter således, hvordan operatøren skal sikre, at en opgave varetages i henhold til gældende lovgivning, selvom den er henlagt til en leverandør.

Ved lov nr. 641 af den 19. marts 2020, som træder i kraft den 1. juli 2020, er reglerne for outsourcing blevet ændret. Ved lovændringen blev operatører af regulerede markeder omfattet af de samme nationale regler om outsourcing, som samtidig blev indført for kreditinstitutter m.fl. For at harmonisere bemyndigelsesbestemmelserne blev § 62 i lov om kapitalmarkeder nyaffattet, så bestemmelsen har samme ordlyd som den tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse i § 72 a i lov om finansiel virksomhed, som ligeledes blev nyaffattet ved lov nr. 641 af den 19. marts 2020.

§ 62 i lov om kapitalmarkeder gælder for en operatør af et reguleret marked. Bestemmelsen giver mulighed for, at en operatør af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som operatøren ellers selv ville udføre, til en leverandør. Desuden indeholder bestemmelsen en bemyndigelse til erhvervsministeren, hvorved ministeren vil kunne fastsætte krav til virksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør. Erhvervsministeren vil desuden kunne fastsætte nærmere krav til virksomhedens interne retningslinjer, outsourcingkontrakten, krav til håndtering af eventuelle interessekonflikter og krav som en leverandør eller en underleverandør skal opfylde. Desuden vil ministeren kunne fastsættes nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.

Bemyndigelsen er blevet anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juli 2020 og finder anvendelse på pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, sparevirksomheder, fælles data-centraler, operatører af regulerede markeder, e-pengeinstitutter, betalingsinstitutter og Danmarks Skibskredit A/S, når virksomheden gør brug af outsourcing.

Bekendtgørelsen implementerer ”Retningslinjer for outsourcing”, som er udstedt af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA).

Bekendtgørelsen indeholder bl.a. bestemmelser, der fastsætter krav til ledelse og styring af outsourcing, krav ved videreoutsourcing, krav til outsourcing-kontrakten og dokumentationskrav.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af § 62, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at reglerne om outsourcing gælder for en operatør af et reguleret marked. En operatør af et reguleret marked kan imidlertid også få særskilt tilladelse til at drive en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), jf. § 86 i lov om kapitalmarkeder. Derfor bør det præciseres i loven, at reglerne om outsourcing også finder anvendelse for en operatør af et reguleret marked, der driver en MHF eller en OHF.

Alle multilaterale systemer skal drives i form af et reguleret marked, en MHF eller en OHF. Drift af et reguleret marked er betinget af en række organisatoriske og driftsmæssige krav og kræver tilladelse som operatør af et reguleret marked. Drift af MHF'er og OHF'er er ligeledes betinget af en række organisatoriske og driftsmæssige krav og kræver tilladelse som enten en operatør af et reguleret marked eller tilladelse som fondsmæglerselskab.

De driftsmæssige krav til MHF'er og OHF'er afspejler i høj grad de tilsvarende regler for regulerede markeder. Overordnet er de organisatoriske og driftsmæssige krav dog mere detaljerede for regulerede markeder end reglerne for en MHF og en OHF. Driften af en OHF adskiller sig fra en MHF ved, at den er begrænset til handel med obligationer, strukturerede finansielle produkter, emissionskvoter og derivater. Det vil sige, at aktier ikke kan handles på en OHF, da det alene er ikkeaktielignende instrumenter, der kan handles her.

Desuden kan en MHF registreres som et SMV-vækstmarked. SMV-vækstmarkedets regelgrundlag er tilpasset små og mellemstore udstedere.

Det skyldes, at de aktiviteter, som en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) udfører, ikke væsentligt adskiller sig fra de aktiviteter, som et reguleret marked udfører.

Fremover bør reglerne i § 62, stk. 2, og reglerne fastsat i medfør af § 62, stk. 3, således også gælde, hvis en operatør af et reguleret marked foretager outsourcing vedrørende driften af en MHF eller en OHF.

2.16.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at § 62 i lov om kapitalmarkeder præciseres således, at reglerne om outsourcing også finder anvendelse for en operatør af et reguleret marked, som driver en MHF eller OHF. Det vil betyde, at når en operatør af et reguleret marked foretager outsourcing af driften af en MHF eller OHF, vil reglerne om outsourcing gælde på samme vis, som de allerede gør i dag, når operatøren outsourcer drift af et reguleret marked.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.17. Digital ansøgning i forbindelse med autorisationer

2.17.1. Gældende ret

Forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere skal efter § 3 i lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, ansøge Finanstilsynet om tilladelse til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution. Virksomheder kan få tilladelse til at udøve forsikringsformidling, bl.a. når virksomhedens bestyrelse og direktion eller de ledelsesansvarlige opfylder krav til ledelse og indretning af virksomheden, når virksomheden har en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav, og når virksomheden har truffet foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende betalingsevne hos formidleren.

Accessoriske forsikringsformidlere skal efter § 4 i lov om forsikringsformidling registreres hos Finanstilsynet, inden formidleren påbegynder sin virksomhed. Før virksomheden kan registreres, skal den dokumentere at opfylde de samme betingelser som en virksomhed, der vil udøve forsikringsformidling eller genforsikringsformidling, idet der dog ikke stilles de samme krav til ledelsen og indretningen af virksomheden.

Virksomheder, der rådgiver om finansielle produkter, skal have tilladelse som finansiell rådgiver for at udøve den pågældende virksomhed. På samme måde skal en virksomhed, der yder rådgivning eller formidler boligkreditaftaler til forbrugere, have tilladelse som boligkreditformidler. Endelig skal en virksomhed, der yder investeringsrådgivning, have tilladelse som investeringsrådgiver. Finanstilsynet kan give tilladelse efter § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1160 af 19. september 2018, hvis virksomhederne opfylder kriterierne efter § 3, stk. 3, herunder dokumenterer forretningsgange på væsentlige aktivitetsområder. Endvidere skal virksomhedens ledelse opfylde de gældende krav til egnethed og hæderlighed, ligesom virksomheden skal fremvise dokumentation for ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav.

Forbrugslånsvirksomheder skal efter § 3 i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lov nr. 450 af 24. april 2019, have tilladelse af Finanstilsynet til at drive virksomhed. Finanstilsynet giver tilladelse til virksomheder, der bl.a. dokumenterer tilstrækkelige forretningsgange for efterlevelse af redelig forretningsskik og god praksis, for kreditværdighedsvurdering og identifikation af målgrupper. Endvidere skal ledelsen opfylde lovens krav til egnethed og hæderlighed.

Endelig skal selskaber, der erhvervsmæssigt køber eller sælger pantebreve i fast ejendom, herunder erhvervsmæssigt sælger pantebreve eller yder boligkreditaftaler, godkendes af Finanstilsynet efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovebekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019. Finanstilsynet giver tilladelse til selskaber, der drives som et anparts- eller aktieselskab, hvor ledelsen opfylder lovens krav til egnethed og hæderlighed, og hvor personen i selskabet, som er ansvarlig for handel med pantebreve og kreditgivning, opfylder betingelserne i § 3, nr. 4 og 5, og § 5.

Ansøgning om tilladelse til at udøve virksomhed indsendes i praksis digitalt ved, at virksomheden ved brug af Nem-ID via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som led i den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi er der indført digitale selvbetjeningsløsninger for personer og virksomheder på en lang række områder, herunder på Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk. Det bevirker, at virksomheder skal indsende deres ansøgninger, indberetninger m.v. digitalt via www.virk.dk ved brug af Nem-ID. Dette gælder også virksomheder, der ønsker tilladelse til at udøve virksomhed med forsikringsformidling, investeringsrådgivning m.v.

Det vurderes, at de gældende regler ikke klart indeholder en forpligtelse for virksomhederne til at ansøge digitalt via www.virk.dk, hvorfor denne forpligtelse bør tydeliggøres. Der er derfor behov for at ændre de gældende regler for autorisationsansøgninger til Finanstilsynet. Det bør i samme forbindelse præciseres, at i de tilfælde, hvor virksomheden undtagelsesvist ikke kan foretage anmeldelsen digitalt via www.virk.dk, skal anmeldelse ske ved indsendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket vedlagt de nødvendige oplysninger.

2.17.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre en række love, hvor der skal søges om tilladelse hos Finanstilsynet til at drive virksomhed. Det drejer sig om lov om forsikringsformidlere, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere, lov om forbrugslånsvirksomheder og lov om ejendomskreditselskaber. Med forslaget præciseres det, at ansøgning til Finanstilsynet om tilladelse til at udøve den pågældende virksomhed skal ske digitalt via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk. Det foreslås endvidere, at i de tilfælde, hvor virksomheden undtagelsesvist ikke har mulighed for at indsende ansøgningen via www.virk.dk, er virksomheden forpligtet til at anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket på www.virk.dk.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6, nr. 1 og 3, § 8, nr. 2, § 9, nr. 1, og § 10, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet som følge af, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Det forventes, at ca. 1.200 finansielle markedsdeltagere og rådgivere vil blive omfattet af de nye tilsynsaktiviteter, der både omfatter et virksomheds- og et produkttilsyn.

3.1. Digitaliseringsklar lovgivning

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget indeholder enkle og klare regler, som bidrager til administrative byrdelettelser for erhvervslivet.

Der er ved lovforslagets udarbejdelse lagt vægt på en sikker og tryk datahåndtering. Derfor vil enhver videregivelse af personoplysninger efterleve de gældende regler om databeskyttelse. Behandling af personoplysninger vil altid ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og databeskyttelsesloven.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

4.1. Administrative konsekvenser

Med lovforslaget foreslås det at fjerne kravet om, at det skal fremgå på navnet af danske UCITS' afdelinger, hvis bestyrelsen skal etablere andelskasser i afdelingen. Denne ændring vurderes at medføre mindre lettelse for erhvervslivet.

4.2. Økonomiske og øvrige efterlevelseseffekter

Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv) artikel 106, hvorefter det pålægges betalingstjenesteudbydere at stille Kommissionens folder om forbrugerens rettigheder i henhold til 2. betalingstjenestedirektiv og tilhørende EU-ret til rådighed digitalt og fysisk i deres filialer eller agenter, hvortil aktiviteter er outsourcet.

Lovforslaget vurderes samlet at indebære økonomiske konsekvenser for erhvervslivet under 4 mio. kr.

Herudover vurderes lovforslaget ikke at medføre efterlevelseseffekter.

4.3. *Agil erhvervsrettet regulering*

Lovforslaget som helhed vurderes at efterleve fire ud af fem principper for agil lovgivning. Lovforslaget muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller, idet lovforslaget ikke forventes at opstille hindringer for f.eks. brug af nye teknologier mv. Lovforslaget er enkelt og formålsbestemt, idet lovforslaget ikke forventes at opstille detaljerede krav, der gør det vanskeligt for virksomhederne at anvende nye teknologier og forretningsmodeller. Lovforslaget er ikke teknologineutralt, idet der stilles krav om, at ansøgninger om tilladelse til Finanstilsynet skal sendes digitalt. Dette foreslås for at gøre sagsbehandlingen mere effektiv for ansøgeren såvel som Finanstilsynet. Resten af ændringerne er teknologineutrale. Lovforslaget er helhedstænkende, idet virksomhederne forventes at kunne anvende allerede eksisterende systemer. Princippet om brugervenlig digitalisering er ikke relevant for lovforslaget, da lovforslaget ikke retter sig mod det offentliges implementering af regulering gennem erhvervsrettede digitale løsninger.

5. *Administrative konsekvenser for borgerne*

Lovforslaget indeholder klageadgang for parter til en afgørelse truffet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), som Finanstilsynet efter lovforslagets § 4, nr. 5, foreslås at skulle føre tilsyn med. Parterne vil med lovforslaget blive tillagt tilsvarende klageadgang, som gælder for Finanstilsynets tilsyn i øvrigt.

6. *Miljømæssige konsekvenser*

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører miljømæssige konsekvenser.

7. *Forholdet til EU-retten*

Lovforslaget fastlægger tilsynsbeføjelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Forordningen blev ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, hvilket nødvendiggør tilpasning af §§ 130, 138-139, 143 og 152 i lov om betalinger. Det følger desuden af artikel 13 i den oprindelige forordning, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres. Lovforslaget fastsætter, hvilke bestemmelser i forordningen der bliver straffebelagt med bøde. Den nye artikel 3a, stk. 5-6, finder anvendelse fra den 19. april 2021.

Da forordningens bestemmelser har forskellige anvendelsesdatoer, er indarbejdelsen af de nye artikler i lov om betalinger fordelt på lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love, lov nr. 641 af 19. maj 2020 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love og dette lovforslag. De nye artikler, 3a og 3b, finder anvendelse på to

forskellige tidspunkter. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b fandt anvendelse fra den 19. april 2020. Indsættelsen af de pågældende artikler i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, i lov om betalinger var en del af lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love, mens indsættelsen af artikel 3a, stk. 3-4, og artikel 3b, i straffebestemmelsen i lovens § 152, stk. 2, var en del af lov nr. 641 af 19. maj 2020 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love]. Artikel 3a, stk. 5 og 6, og den tilhørende del af stk. 7, finder derimod først anvendelse fra den 19. april 2021 og indsættelsen af artikel 3a, stk. 5 og 6, i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143 og indsættelsen af artikel 3a, stk. 5, i § 152, stk. 2, er en del af nærværende lovforslag.

Med lovforslaget gennemføres de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af disclosureforordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det bl.a., at Finanstilsynet kan give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen. Disclosureforordningen finder anvendelse fra den 10. marts 2021, med undtagelse af forordningens artikel 11, stk. 1-3, som skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022. Det foreslås, at de dele af lovforslaget, som er en følge af disclosureforordningen, også skal træde i kraft den 10. marts 2021.

Med lovforslaget gennemføres tillige de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2089 af 27. november 2019 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen). Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af benchmarkforordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det, at overtrædelser af reglerne, som indføres med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2089 af 27. november 2019, kan sanktioneres i Danmark. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen. Forordningen trådte i kraft den 10. december 2019. I henhold til forordningen skal benchmarkadministratorer, der udbyder et EU-benchmark for klimaovergang eller et Paristilpasset EU-benchmark, senest den 30. april 2020 overholde benchmarkforordningens krav.

Lovforslaget gennemfører endvidere dele af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj om ændring af direktiv 2015/849/EU om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (4. hvidvaskdirektiv) og om ændring af direktiv 2009/70/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv).

8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*

[Udfyldes efter den offentlige høring.]

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindred- gifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vurderes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet som følge af, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget indeholder en administrativ lempelse for danske UCITS.	Lovforslaget vurderes samlet at indebære økonomiske konsekvenser for erhvervslivet under 4 mio. kr.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv) artikel 106, hvorefter det pålægges betalingstjenesteudbydere at stille Kommissionens folder om forbrugerens rettigheder i henhold til 2. betalingstjenestedirektiv og tilhørende EU-ret til rå-

		dighed digitalt og fysisk i deres filialer eller agenter, hvortil aktiviteter er outsourcet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Parterne vil med lovforslaget blive tillagt tilsvarende klageadgang for så vidt angår afgørelser efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), som gælder for Finanstilsynets tilsyn i øvrigt.	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks. (ændringsforordningen)</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer (Cross border payment-forordningen)</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv).</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2014/17 af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.</p>	

	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj om ændring af direktiv 2015/849/EU om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (4. hvidvaskdirektiv) og om ændring af direktiv 2009/70/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv).	
[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering]/[Går videre end minimums-krav i EU-regulering] (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten i lov om betalinger)

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres som konsekvens af, at der med lovforslaget foreslås gennemført dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger og for så vidt angår Finanstilsynets adgang til videregivelse af oplysninger omfattet af Finanstilsynets skærpede tavshedspligt (CRD V-direktivet).

Se i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25.

Til nr. 2 (§ 5, nr. 18, i lov om betalinger)

Det følger af § 5, nr. 18, i lov om betalinger, at loven ikke finder anvendelse på elektroniske penge på op til 3.000 kr. lagret på et instrument med begrænset anvendelse, hvor der ikke kan ske genopfyldning, og hvor udstederens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, jf. dog § 96.

Efter § 96 i lov om betalinger er der fastsat regler vedrørende pligter og rettigheder i forbindelse med udstedelse og indløsning af elektroniske penge. I henhold til § 96 er det således ikke tilladt at udstede elektroniske penge til overkurs. § 96 fastsætter endvidere regler for indløsning af restværdien af elektroniske penge, herunder regler vedrørende indløsningsbetingelser samt regler vedrørende gebyrer i forbindelse med indløsningen.

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at den skal ses i sammenhæng med § 5, nr. 14 og 15, i lov om betalinger, jf. Folketingstidende, 2016-17, 1. samling, A, L 157 som fremsat, side 96. Det skyldes, at for at et betalingsinstrument kan være omfattet af § 5, nr. 18, skal der bl.a. være tale om et instrument med begrænset anvendelse som defineret i § 5, nr. 14 og 15.

Efter § 5, stk. 1, finder loven ikke anvendelse på aktiviteter omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1-18. Med § 5, nr. 14 og 15, undtages instrumenter, der kun kan anvendes inden for et begrænset netværk af udbydere, og instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve et meget begrænset antal varer eller tjenesteydelser fra lovens anvendelsesområde. Lovens kapitel 5-7 finder dog anvendelse på instrumenter omfattet af nr. 14 og 15.

Lov om betalinger finder ikke anvendelse på betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 18, jf. dog § 96. For at et betalingsinstrument er omfattet af § 5, nr. 18, i lov om betalinger, er det en forudsætning, at betalingsinstrumentet udgør et betalingsinstrument med begrænset anvendelse omfattet af § 5, nr.

14 eller 15. Efter de gældende bestemmelser fremgår denne sammenhæng mellem nr. 14, 15 og 18 ikke direkte af bestemmelsens ordlyd, men kun af bemærkningerne til bestemmelsen. Det foreslås derfor, at der i § 5, *nr. 18*, indsættes en henvisning til § 5, nr. 14 og 15, med henblik på at præcisere, at der med begrænset anvendelse i nr. 18 menes de tilfælde, der er omfattet af § 5, nr. 14 og 15.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremadrettet fremgår direkte af bestemmelsens ordlyd, at begrænset anvendelse skal forstås som betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 14 og 15.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet en materiel ændring af lovens anvendelsesområde, men alene en præcisering af bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 7, nr. 22, i lov om betalinger)

Den gældende bestemmelse i § 7 i lov om betalinger fastlægger lovens definitioner.

Efter § 7, nr. 22, er en pengeoverførsel defineret som en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester på betalingsmodtagerens vegne, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn.

Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv).

Artikel 4, nr. 22, i 2. betalingstjenestedirektiv indeholder et andet led, der fastsætter, at der også er tale om en pengeoverførsel, når midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne. Denne del af definitionen af en pengeoverførsel er ikke indeholdt i den gældende definition af pengeoverførsel i lov om betalinger.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte § 7, *nr. 22*, så en pengeoverførsel defineres som en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.

Den foreslåede nyaffattelse har til formål at sikre en korrekt og direktivnær implementering af 2. betalingstjenestedirektivs artikel 4, stk. 1, nr. 22, som definerer pengeoverførsel.

Med den foreslåede bestemmelse vil det afgørende for definitionen af en pengeoverførsel være, at der gennemføres en betalingstransaktion, uden at der oprettes en konto i hverken betalers eller betalingsmodtagers navn. Det skal forstås sådan, at udbyderen ikke opretter en betalingskonto i betalers eller

betalingsmodtagers navn i forbindelse med transaktionen. Det faktum, at midlerne som led i gennemførelsen af betalingstransaktionen indestår på en konto i en bank, vil således ikke være afgørende for, om en transaktion er omfattet af definitionen, så længe denne konto ikke er oprettet i hverken betalers eller betalingsmodtagers navn.

At midlerne alene modtages med det formål at overføre et tilsvarende beløb skal forstås således, at udbyderen ikke selv er del i den underliggende forpligtelse mellem betaleren og betalingsmodtageren. I dette tilfælde modtager udbyderen dermed alene midlerne med det formål at videreformidle dem til betalingsmodtager eller stille dem til rådighed for betalingsmodtager. Det forhold, at udbyderen udfører en anden aktivitet ved siden af pengeoverførselsvirksomheden, vil derimod ikke i sig selv medføre, at der ikke er tale om en pengeoverførsel. Tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person modtager midler med henblik på opbevaring eller forvaltning, og som led i heri eksempelvis foretager overførsler med henblik på at investere midlerne, vil ikke anses for at udgøre pengeoverførsler omfattet af definitionen.

Med den foreslåede bestemmelse vil der endvidere ikke være tale om en pengeoverførsel i tilfælde, hvor betaler og betalingsmodtager har aftalt, at betaler kan betale med frigørende virkning til en tredjepart. Uden for den foreslåede definition af en pengeoverførsel falder ligeledes tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person fremstår som legitimeret til at modtage betalingen.

En pengeoverførsel vil almindeligvis involvere enten tre eller fire parter. Det omfatter betaleren og betalerens udbyder, der indgår i et aftaleforhold med betaleren om at overføre midlerne, samt betalingsmodtager og betalingsmodtagerens udbyder, som modtager midlerne på betalingsmodtagerens vegne. I visse tilfælde vil betalers og betalingsmodtagers udbyder være den samme juridiske person, der dermed har aftaleforholdet med begge parter. Udbydere kan være pengeinstitutter eller andre udbydere af betalingstjenester. I visse tilfælde kan en pengeoverførsel involvere mere end fire parter. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor en transaktion gennemføres ved hjælp af en korrespondentbank, som ikke indgår i et aftaleforhold med hverken betaleren eller betalingsmodtageren. I dette tilfælde er det alene de aktiviteter, der gennemføres af udbyderne, der indgår i aftaleforholdet med betaler og betalingsmodtager, som vil være omfattet af definitionen. Den aktivitet, som korrespondentbanken udøver, vil derimod ikke være omfattet af definitionen.

Ved en pengeoverførsel vil der oftest blive fratrasket et gebyr fra de modtagne midler. Dette gebyr modsvarer betalingen for udførelsen af pengeoverførslen. Det berører derfor ikke definitionen af pengeoverførsel, at der ikke overføres et nøjagtigt tilsvarende beløb ved selve overførslen som det beløb, der modtages. Der er heller intet til hinder for, at en betaler indbetaler et samlet beløb, der udbetales til flere forskellige betalingsmodtagere. I et sådant tilfælde vil hver efterfølgende deloverførsel blive betragtet som en selvstændig pengeoverførsel, uanset at udbyderen modtager et samlet beløb.

Med den foreslåede nyaffattelse vil definitionen fremover bestå af to led, som fastsætter, at en pengeoverførsel er en betalingstjeneste, hvor der enten 1) modtages midler fra en betaler, uden at der

oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, eller 2) hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne. En pengeoverførsel vil også kunne bestå af en kombination af de to typer aktiviteter.

Den mest udbredte form for pengeoverførsler i Europa er remitter, hvor immigranter sender midler tilbage til deres hjemland. Dette sker typisk ved, at en betalingstjenesteudbyder via et netværk af agenter, såsom købmænd og kiosker, modtager midler fra betaler, uden at der oprettes en konto til vedkommende med det formål, at betalingsmodtager kan afhente midlerne ved en anden agent i netværket. Med den foreslåede nyaffattelse foreslås det, at det fremover fremgår af bestemmelsen, at der ikke blot er tale om en pengeoverførsel, hvis udbyderen modtager midlerne fra betaler med henblik på at overføre dem, men også såfremt at midlerne modtages med henblik på at stille dem til rådighed for betalingsmodtager. Det vil ligeledes være omfattet af definitionen, hvis begge aktiviteter udføres.

Et andet eksempel er forretningsdrivende, der tilbyder en tjeneste til forbrugerne, der gør dem i stand til at betale regninger for forsyningsforbrug og andre regelmæssige husholdningsregninger. Dette kan eksempelvis ske ved, at de forretningsdrivende modtager betaling som kontanter eller via et betalingskort fra forbrugeren med henblik på at overføre midlerne til forsyningselskabet, uden at disse indestår på en konto i betalerens navn.

Efter § 7, nr. 17, i lov om betalinger forstås midler som sedler og mønter, indestående på en konto og elektroniske penge. Der vil således være tale om en pengeoverførsel, uanset om udbyderen modtager midlerne kontant eller elektronisk, f.eks. ved en kontooverførsel, og derefter videresender midlerne til betalingsmodtageren.

Til nr. 4 (§ 9 i lov om betalinger)

Efter § 9 i lov om betalinger skal virksomheder, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 1-7, jf. § 3, stk. 1, have tilladelse som betalingsinstitut, jf. dog § 51 eller e-pengeinstitut, jf. dog § 50. En tilladelse kan begrænses til kun at vedrøre en eller flere af de i bilag 1 nævnte betalingstjenester. Betalingstjenester defineres i § 7, nr. 1, som en tjenesteydelse omfattet af bilag 1. Bilag 1 omfatter i alt otte former for betalingstjenester, som alle kræver en tilladelse.

Det foreslås, at henvisningen til bilag 1, nr. 1-7, i § 9, 1. pkt., ændres, så der fremover henvises til bilag 1. Med den foreslåede ændring vil det fremover fremgå direkte af bestemmelsens ordlyd, at virksomheder, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, skal have en tilladelse som betalingsinstitut, e-pengeinstitut eller udbyder af kontooplysningstjeneste. Det foreslås desuden, at der i § 9, 1. pkt., indsættes en henvisning til kontooplysningstjeneste efter § 60 i lov om betalinger.

Den foreslåede ændring vil ikke indebære en materiel ændring, da definitionen af betalingstjenester allerede i dag omfatter en tjenesteydelse som omfattet af bilag 1, jf. § 7, nr. 1. Det vil sige, at alle de

otte oplyste tjenesteydelser i bilag 1 allerede i dag er omfattet af definitionen af betalingstjenester, og således alle kræver en tilladelse efter § 9 eller § 60.

Det fremgår af § 9, 2. pkt., at en tilladelse kan begrænses til kun at vedrøre en eller flere af de i bilag 1 nævnte betalingstjenester. Det skal derfor angives specifikt i tilladelsen, hvilke aktiviteter i bilag 1, der gives tilladelse til. Hvis betalingsinstituttet senere vil udbyde andre betalingstjenester, end der er nævnt i tilladelsen, skal betalingsinstituttet indsende en supplerende ansøgning vedrørende de nye typer aktiviteter, som denne ønsker at udbyde.

Bilag 1 indeholder otte former for betalingstjenester, som alle kræver en tilladelse. Bilag 1, nr. 8, omfatter udbud af kontooplysningstjenester. Efter § 60 i lov om betalinger er der et særskilt tilladelseskrav i de tilfælde, hvor en virksomhed kun udbyder kontooplysningstjenester.

Den foreslåede tilføjelse af kontooplysningstjeneste i § 9, 1. pkt., vil medføre, at det fremgår af § 9, 1. pkt., at virksomheder, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, jf. § 3, stk. 1, skal have tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, jf. dog §§ 50 og 51 om begrænsede tilladelser, hvis der udbydes en eller flere betalingstjenester efter bilag 1-8, eller som udbyder af kontooplysningstjenester, hvis der kun udbydes betalingstjenester efter bilag 1, nr. 8.

En virksomhed med tilladelse efter § 9 vil således kunne udbyde flere betalingstjenester efter bilag 1, inklusive udbud af kontooplysningstjenester. En sådan virksomhed vil ikke også skulle have tilladelse efter § 60. Virksomheder, der kun udbyder kontooplysningstjenester, vil fortsat skulle have tilladelse efter § 60.

Til nr. 5 (§ 10, stk. 2, i lov om betalinger)

Den gældende bestemmelse i § 10 i lov om betalinger fastsætter, hvilke krav der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut efter §§ 8 eller 9.

Efter § 10, stk. 2, i lov om betalinger skal en virksomhed, der søger om tilladelse til at udbyde betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, udover at opfylde kravene i stk. 1 have tegnet en ansvarsforsikring eller stillet anden tilsvarende garanti til dækning af krav mod virksomheden, jf. §§ 99 og 104-106.

Efter § 60, stk. 1, i lov om betalinger skal virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester efter bilag 1, nr. 8, have en tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. Kravene for at opnå en tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester følger af § 60, stk. 2 og 4. Efter stk. 4 er det en betingelse for, at der kan gives tilladelse efter stk. 1, at virksomheden har tegnet en ansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor den tilbyder kontooplysningstjenester, eller anden lignende garanti mod erstatningskrav over for de kontoførende udbydere og brugerne som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret brug af betalingsoplysninger.

Det foreslås, at der i § 10, stk. 2, indsættes ”eller kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8.” Det foreslås desuden, at bestemmelsens henvisning til §§ 99 og 104-106 udgår.

Den foreslåede ændring har til formål at sikre korrekt implementering af artikel 5, stk. 3, i 2. betalingstjenestedirektiv og skal ses i sammenhæng med den gældende § 60, stk. 4.

Det fremgår således af artikel 5, stk. 3, i 2. betalingstjenestedirektiv, at virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde kontooplysningstjenester, skal have tegnet en ansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller betalingstjenestebrugeren som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret eller svigagtig brug af betalingskontooplysninger.

Betalings- og e-pengeinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, har også mulighed for at udbyde kontooplysningstjenester efter bilag 1, nr. 8. Med den foreslåede bestemmelse vil kravet om at have tegnet en ansvarsforsikring, der dækker erstatningskrav overfor de kontoførende udbydere og brugerne som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret brug af betalingsoplysninger, fremover også gælde virksomheder, der søger om tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut efter §§ 8 eller 9 i lov om betalinger, til at udbyde kontooplysningstjenester efter bilag 1, nr. 8, i kombination med andre betalingstjenester omfattet af bilag 1 til lov om betalinger.

De nærmere krav til de ansvarsforsikringer, som skal tegnes af betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere, herunder krav til dækningsområde og dækningssum, er fastsat i bekendtgørelse nr. 1277 af 28. november 2017 om ansvarsforsikring eller garantistillelse for udbydere af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester. Bekendtgørelsens § 2 om ansvarsforsikringens dækningsområde indeholder en henvisning til §§ 99 og 104-106, der svarer til ordlyden af § 10, stk. 2.

Ændringen af § 10, stk. 2, i lov om betalinger, hvorved henvisningen til §§ 99 og 104-106 udgår, er således en redaktionel ændring, da kravet allerede fremgår af bekendtgørelsen.

Finanstilsynet vil ligeledes ændre bekendtgørelse nr. 1277 af 28. november 2017, så bekendtgørelsens krav også vil gælde for virksomheder, der har tilladelse efter § 9 i lov om betalinger til at udbyde kontooplysningstjenester.

Til nr. 6 (§ 14, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 14, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynet opretter et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, virksomheder der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, agenter af betalingsinstitutter, filialer af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, såfremt disse udsteder elektroniske penge, udbydere af betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller

et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og virksomheder der er omfattet af undtagelserne i § 5, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.

Registeret indeholder oplysninger om de virksomheder, der har fået tilladelse efter lov om betalinger af Finanstilsynet. Filialer og agenter skal ikke registreres i et offentligt register i andre medlemslande end i det land, hvor virksomheden er registreret (virksomhedens hjemland).

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, og gennemfører artikel 14 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det foreslås, at der i § 14, stk. 1, nr. 2, indsættes, at agenter tilknyttet virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51, vil skulle fremgå af Finanstilsynets register.

Formålet med den foreslåede ændring er at gennemføre artikel 14 i 2. betalingstjenestedirektiv, der indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at oprette et offentligt register over betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, de fysiske og juridiske personer, der er meddelt en begrænset tilladelse eller tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, og de institutter, der i medfør af § 2 har ret til at udbyde betalingstjenester, samt agenter.

Agenter for udbydere med begrænset tilladelse efter §§ 50 eller 51 er ikke medtaget i § 14, stk. 1, som gennemfører artikel 14. Med henblik på at gennemføre denne forpligtelse foreslås det at indsatte, at registeret tillige omfatter agenter tilknyttet virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51.

Finanstilsynet fører allerede i dag et offentligt tilgængeligt register over virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51 (Virksomhedsregisteret). Virksomhedsregisteret kan tilgås på Finanstilsynets hjemmeside og indeholder oplysninger om de virksomheder, der er meddelt begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester. Virksomhedsregisteret vil med forslaget fremover også skulle indeholde oplysninger om agenter tilknyttet disse virksomheder.

Til nr. 7 (§ 14, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 14, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynet opretter et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, virksomheder der har fået begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, agenter af betalingsinstitutter, filialer af e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, såfremt disse udsteder elektroniske penge, udbydere af betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og virksomheder der er omfattet af undtagelserne i § 5, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.

Registeret indeholder bl.a. oplysninger om de virksomheder, der har fået tildelt tilladelse efter lov om betalinger af Finanstilsynet. Filialer og agenter skal ikke registreres i et offentligt register i andre medlemslande end i det land, hvor virksomheden er registreret (virksomhedens hjemland).

Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, og gennemfører artikel 14 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det foreslås, at der i § 14, stk. 1, nr. 3, indsættes, at virksomheder, der har fået tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester efter § 60 og deres agenter, vil skulle fremgå af Finanstilsynets register. Formålet med den foreslåede ændring er at gennemføre artikel 14 i 2. betalingstjenestedirektiv, der indeholder en forpligtelse for medlemsstaterne til at oprette et offentligt register over betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, de fysiske og juridiske personer, der er meddelt en begrænset tilladelse eller tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, og de institutter, der i medfør af § 2 har ret til at udbyde betalingstjenester, samt agenter.

Udbydere af kontooplysningstjenester og deres agenter er ikke medtaget i § 14, stk. 1, som gennemfører artikel 14. Med henblik på at gennemføre denne forpligtelse foreslås det at indsatte, at registeret tillige omfatter udbydere af kontooplysningstjenester efter § 60 og deres agenter.

Finanstilsynet fører allerede i dag et offentligt tilgængeligt register over virksomheder, der har tilladelse til at udbyde betalingstjenester i henhold til lov om betalinger (Virksomhedsregisteret). Virksomhedsregisteret kan tilgås på Finanstilsynets hjemmeside og indeholder oplysninger om de virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester. Virksomhedsregisteret vil med forslaget fremover også skulle indeholde oplysninger om agenter tilknyttet udbydere af kontooplysningstjenester.

Til nr. 8 (§ 14, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 14, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger, at Finanstilsynet opretter et offentligt register over virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i § 5, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.

Undtagelserne i § 5, nr. 14-17, omfatter betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, herunder instrumenter, der enten kan anvendes indenfor et begrænset netværk af udbydere, jf. § 5, nr. 14, instrumenter, som kan anvendes til at erhverve et meget begrænset antal varer eller tjenesteydelser, jf. § 5, nr. 15, betalingsinstrumenter med et socialt eller skattemæssigt formål, der er reguleret af en offentlig myndighed, og alene kan anvendes her i landet til at erhverve bestemte varer eller tjenesteydelser fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen, jf. § 5, nr. 16, og betalingstransaktioner, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller kommunikationstjenester på vegne af en abonnent i tillæg til kommunikationstjenesten under nærmere angivne betingelser, jf. § 5, nr. 17.

Efter de gældende regler fremgår sammenhængen mellem § 5, nr. 14, 15 og 18, ikke klart af bestemmelsens ordlyd, men kun af bemærkningerne til § 5, nr. 18.

Det foreslås, at henvisningen til § 5, nr. 14-17, i § 14, stk. 1, nr. 5, som bliver til nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, ændres til en henvisning til § 5, nr. 14-18.

Formålet med den foreslåede ændring er at omfatte § 5, nr. 18, af registeret, jf. § 14, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger, idet § 5, nr. 18, undtager betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. nr. 14 og 15, hvor der alene kan lagres elektroniske penge med en værdi på op til 3.000 kr., og hvor der maksimalt kan være udestående elektroniske penge, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, fra loven med undtagelse af § 96, som omhandler udstedelse og indløsning af elektroniske penge.

Med ændringen vil elektroniske penge på op til 3.000 kr. lagret på et instrument med begrænset anvendelse, hvor der ikke kan ske genopfyldning, og hvor udstederens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, blive omfattet af registeret, jf. § 14, stk. 1, nr. 5, som bliver til nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, hvis aktiviteten er anmeldt i henhold til §§ 60 eller 61.

Til nr. 9 (§ 52, nr. 4, lov om betalinger)

§ 52 i lov om betalinger fastsætter de krav, som en virksomhed skal opfylde for at blive meddelt begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, jf. §§ 50 eller 51 i lov om betalinger.

Efter § 52 i lov om betalinger meddeler Finanstilsynet begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester, jf. §§ 50 og 51 i lov om betalinger, når virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark, virksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 23 i lov om betalinger, skønnes ikke at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og virksomheden har tilstrækkelige kontrolforanstaltninger og forretningsgange på alle væsentlige områder, herunder forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, it-sikkerhed og overvågning af volumengrænse i henhold til § 50 eller § 51, stk. 3.

Det foreslås, at der i § 52, stk. 1, som nr. 4, indsættes, at det vil være en betingelse for, at Finanstilsynet meddeler en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester efter §§ 50 eller 51, at Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den gældende § 54, nr. 3 og 4, i lov om betalinger, hvorefter en ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller udstede elektroniske penge efter §§ 50 eller 51 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 52 er opfyldt, herunder en beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel,

en oversigt over virksomhedens nuværende og planlagte forretningsaktiviteter samt en budgetprognose for de tre første regnskabsår og det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådant er udarbejdet.

§ 54, nr. 4, blev indsat ved lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og gennemfører dele af artikel 5, stk. 1, litra b, i 2. betalingstjenestedirektiv, som fastsætter, at virksomheder sammen med ansøgningen skal sende en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift.

Af bemærkningerne til § 54, nr. 4, fremgår det, at bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet et overblik over den økonomiske side af virksomhedens planlagte aktiviteter, herunder vurdere virksomhedens økonomiske situation, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 157 som fremsat, side 174.

Efter de gældende regler følger det imidlertid alene af § 52, at Finanstilsynet meddeler en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester, jf. §§ 50 eller 51 i lov om betalinger, når virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark, virksomhedens ejere af kvalificerede andele skønnes ikke at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og virksomheden har tilstrækkelige kontrolforanstaltninger og forretningsgange på alle væsentlige områder, herunder forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, it-sikkerhed og overvågning af volumengrænse.

Det foreslås på den baggrund at tydeliggøre, at Finanstilsynet i forbindelse med en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester skal vurdere, om virksomheden er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

I den vurdering vil Finanstilsynet bl.a. lægge vægt på virksomhedens forretningsplan sammenholdt med budgetprognosen for de tre første regnskabsår og senest reviderede årsregnskab, hvis et sådant er udarbejdet med henblik på at få en indikation af, om virksomheden har de ressourcer og procedurer, der er nødvendige til at gennemføre en forsvarlig drift.

Hvis det i den forbindelse vurderes, at der er risiko for, at virksomheden kan få likviditetsproblemer, skal der være en plan for, hvordan likviditeten løbende genoprettes.

Forslaget skal ses i sammenhæng med § 52, nr. 3, i lov om betalinger, som fastsætter, at virksomheden skal have tilstrækkelige procedurer og forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder.

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet skal afvise en ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, hvis det vurderes, at ansøgeren ikke er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

Til nr. 10 (§ 60, stk. 5, i lov om betalinger)

§ 60, stk. 5, i lov om betalinger fastsætter, at Finanstilsynet kan undlade at give tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester i henhold til stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at virksomheden ikke opfylder kravene i lov om betalinger eller regler udstedt i medfør af lov om betalinger, hvis oplysningerne i henhold til stk. 2 er ufuldstændige, eller hvis ansvarsforsikringen ikke lever op til kravene i stk. 4 eller reglerne udstedt i medfør af stk. 8.

Det foreslås, at henvisningen i § 60, stk. 5, til oplysningerne i henhold til stk. 2 ændres til stk. 3, da oplysningen af, hvilke oplysninger der skal medfølge en ansøgning om tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, rettelig fremgår af stk. 3, og ikke af stk. 2, som fastsætter, hvornår Finanstilsynet giver en tilladelse som kontooplysningstjeneste.

Der er alene tale om en ændring af lovteknisk karakter.

Til nr. 11 (§ 60, stk. 6, 2. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af § 60 i lov om betalinger, at virksomheder, der kun udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 8, skal have tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester. Det følger endvidere af § 60, stk. 6, at en virksomhed, der har tilladelse til kun at udbyde kontooplysningstjenester, skal behandles som et betalingsinstitut, dog med undtagelse af bl.a. kapitel 5-7, som indeholder forbrugerbeskyttende regler. Virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester, er således undtaget fra de regler, som følger af kapitel 5-7.

§ 60 blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og gennemfører artikel 33 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det følger af § 39, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kun må outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når betingelserne i § 39, stk. 1, nr. 1-6, er opfyldt.

§ 39 blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger og gennemfører 2. betalingstjenestedirektivs regler om anvendelse af outsourcing i artikel 19, stk. 6, artikel 20, stk. 1, og artikel 28, stk. 1, 2. pkt.

Det foreslås, at der i § 60, stk. 6, 2. pkt., indsættes en henvisning til § 39, hvilket medfører, at en virksomhed, der har tilladelse til kun at udbyde kontooplysningstjenester, er undtaget fra § 39.

Det fremgår af artikel 33 i 2. betalingstjenestedirektiv, at fysiske eller juridiske personer, der kun udbyder den i bilag 1, nr. 8, omhandlede betalingstjeneste, undtages fra proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2, med undtagelse af artikel 5, stk. 1, litra a, b, e-h, j, l, n, p og q, og stk. 3, samt artikel 14 og 15. Afdeling 3 finder anvendelse, undtagen artikel 23, stk. 3.

Artikel 19, stk. 6, artikel 20, stk. 1, og artikel 28, stk. 1, 2. pkt., som er gennemført med § 39, og som omhandler outsourcing, fremgår af 2. afdeling af 2. betalingstjenestedirektiv, og finder således ikke anvendelse for udbydere af kontooplysningstjenester, jf. artikel 33 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Den foreslåede ændring har til formål at gennemføre artikel 19, stk. 6, artikel 20, stk. 1, og artikel 28, stk. 1, 2. pkt., i 2. betalingsdirektiv korrekt, således at reglerne om outsourcing ikke finder anvendelse på udbydere af kontooplysningstjenester.

Ændringen vil medføre, at virksomheder, der kun udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 8, og har tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester, jf. § 60, stk. 1, i lov om betalinger eksplicit vil blive undtaget fra kravene i § 39 i lov om betalinger.

Til nr. 12 (§ 60 a i lov om betalinger)

Artikel 12 i 2. betalingstjenestedirektiv fastsætter et krav om, at den kompetente myndighed underretter ansøgeren om, hvorvidt der er givet tilladelse eller ej senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse. Direktivets bestemmelser skelner ikke mellem, hvilke tilladelsestyper der er tale om.

§ 15 i lov om betalinger indeholder en forpligtelse for Finanstilsynet til senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut og e-pengeinstitut, jf. §§ 8 og 9 i lov om betalinger, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, at underrette ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

En tilsvarende forpligtelse følger af § 55 i lov om betalinger i forbindelse med Finanstilsynets behandling af ansøgninger om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, jf. § 50 og begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. § 51.

En tilsvarende sagsbehandlingsfrist gælder imidlertid ikke i dag for så vidt angår tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester i henhold til § 60 i lov om betalinger.

Det foreslås at indsætte en § 60 a, hvoraf det fremgår, at senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning om tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester, jf. § 60, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, underretter Finanstilsynet ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

Formålet med den foreslåede ændring er at gennemføre artikel 12 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter en frist på tre måneder for Finanstilsynet til at træffe beslutning om at meddele eller nægte at meddele tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester.

Fristen på tre måneder vil starte på det tidspunkt, hvor Finanstilsynet har modtaget en fyldestgørende ansøgning, hvilket er en ansøgning, der indeholder alle relevante dokumenter til brug for Finanstilsynets behandling af ansøgningen.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet skal træffe beslutning om at meddele eller nægte at meddele ansøgeren tilladelse som udbyder af kontooplysningstjenester senest tre måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget en fyldestgørende ansøgning. En overskridelse af fristen vil ikke medføre, at tilladelse meddeles.

Til nr. 13 (§ 66 a i lov om betalinger)

Lov om betalinger indeholder i dag ikke regler om, at betalingstjenesteudbydere skal stille en oplysningsfolder til rådighed for brugerne.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i kapitel 5 i lov om betalinger, som omhandler en betalingstjenesteudbyders oplysningskrav over for brugeren med henblik på at gennemføre artikel 106 i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det foreslås med indsættelsen af § 66 a, stk. 1, 1. pkt., at en udbyder af betalingstjenester skal stille den folder, som Kommissionen udarbejder i medfør af artikel 106 i Europa-Parlamentet og Rådets Direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, til rådighed for alle udbyderens brugere på en let tilgængelig måde. I 2. pkt. foreslås det, at folderen skal fremgå af udbyderens hjemmeside, og være tilgængelig på papir hos udbyderens filialer, agenter og hvor relevant andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 106 i 2. betalingstjenestedirektiv, hvoraf der følger en forpligtelse til at oplyse forbrugere om deres rettigheder. Det fremgår af artikel 106, at Kommissionen senest den 13. januar 2018 udarbejder en brugervenlig elektronisk folder, som klart og let forståeligt anfører forbrugernes rettigheder i henhold til 2. betalingstjenestedirektiv og tilhørende EU-ret. Det følger videre af artikel 106, at betalingstjenesteudbydere skal sikre, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. Betalingstjenesteudbydere må ikke afkræve deres kunder gebyr for at stille oplysningerne til rådighed, og for så vidt angår personer med handicap skal bestemmelserne efterleves ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

Med lov om betalinger, som gennemfører 2. betalingstjenestedirektiv, blev artikel 106 ikke gennemført, da der på fremsættelsestidspunktet ikke forelå en folder fra Kommissionen. Kommissionen offentliggjorde i december 2019 den folder, der er nævnt i artikel 106.

At folderen skal stilles til rådighed på en let tilgængelig måde for udbydernes brugere betyder, at folderen skal være nem for kunden at finde, uden at det kræver en større søgning på udbyderens hjemmeside. Folderen bør således enten fremgå af hjemmesidens forside eller have et direkte link på forsiden. For så vidt angår udbyderens filialer, agenter og hvor relevant andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, skal folderen være tilgængelig i fysisk papirformat. Det skal være muligt for alle udbyderens brugere at tilgå Kommissionens folder. Det betyder f.eks., at personer med handicap skal kunne tilgå folderen ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format, f.eks. som en lydfil, såfremt der er tale om en kunde med nedsat syn, eller som er ordblind.

Endelig fremgår det af den foreslåede bestemmelse, at folderen skal stilles til rådighed hos andre virksomheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, hvis det er relevant. Dette vil være relevant i de situationer, hvor en udbyder af betalingstjenester har outsourcet en opgave til f.eks. en udbyder af en teknisk tjeneste, hvor der vil være kontakt mellem brugeren og udbyderen af den tekniske tjeneste. Såfremt der er tale om en levering af rent tekniske ydelser i relation til udbyderen, uden at det er relateret til brugeren og den aftale, der er indgået mellem brugeren og udbyderen, vil outsourcing-virksomheden ikke være forpligtet til at stille folderen til rådighed.

Den foreslåede § 66 a skal ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i kapitel 5 i lov om betalinger. Det betyder bl.a., at det er udbyderen af betalingstjenester, der i medfør af § 65 har bevisbyrden for, at folderen stilles til rådighed for alle udbyderens brugere. Den foreslåede § 66 a vil ligesom de øvrige bestemmelser i kapitel 5 primært finde anvendelse på forbrugere. Det skyldes, at bestemmelserne i kapitel 5 kan fraviges ved aftale mellem udbyderen og brugeren, hvis denne ikke er en forbruger, jf. § 6, stk. 3, i lov om betalinger.

Herudover må udbyderen ikke kræve betaling for folderen, jf. § 66. Det gælder også ved udlevering af en fysisk folder i papirformat. En udbyder af betalingstjenester må således ikke opkræve en bruger gebyrer eller anden betaling for opfyldelse af de oplysningsforpligtelser, der påhviler udbyderen af betalingstjenester, uanset om der er tale om en enkeltstående betalingstransaktion eller en betalings-transaktion omfattet af en rammeaftale.

Det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med de forbrugerbeskyttende regler i kapitel 5, jf. § 144 i lov om betalinger, og det vil derfor ligeledes være Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med, at Kommissionens folder stilles til rådighed i overensstemmelse med den foreslåede § 66 a.

Til nr. 14 (§ 123, stk. 3, i lov om betalinger)

Ifølge lov om betalinger § 123, stk. 3, kan udbyderne af betalingstjenester og betalingsmodtageren, i tilfælde hvor en betalingstransaktion sker ved anvendelse af et betalingsinstrument, indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsinstrument, i det omfang disse særlige ordninger ikke er omfattet af *abonnementsordningen* i stk. 4.

Det foreslås, at bestemmelsen i *stk. 3* konsekvensændres, således at henvisningen til abonnementsordningen i *stk. 4* ændres til, at bestemmelsen henviser til ”regler fastsat af erhvervsministeren efter *stk. 4*”, således at bestemmelsens ordlyd er overensstemmende med de foreslåede ændringer i *stk. 4*, jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Dette medfører ingen ændringer i det materielle indhold af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 15 og 16.

Til nr. 15 (§ 123, stk. 4, i lov om betalinger)

Ifølge den gældende § 123, stk. 4, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om, at udbyderen for visse typer af betalingsinstrumenter alene kan pålægge betalingsmodtageren at betale et årligt abonnement. Efter ordlyden i bestemmelsen er erhvervsministerens beføjelser således afgrænset til alene at angå fastsættelse af regler om betaling af et årligt abonnement. Ud fra forarbejderne til lov nr. 603 af 24. juni 2005 om ændring af lov om visse betalingsmidler vurderes et abonnement endvidere at måtte være afgrænset til at omfatte et fast beløb baseret på et interval af transaktioner. Abonnementet skulle ifølge forarbejderne til loven ”blive fastsat, således at der tages særligt hensyn til de mindre forretninger med under 5.000 transaktioner om året. Disse skal kun betale et årligt abonnement på ca. 500 kr. i 2005. For de store og mellemstore forretninger vil abonnementet blive fastsat i intervaller på baggrund af antallet af dankorttransaktioner.”

Det foreslås, at § 123, stk. 4, ændres, således at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke prismodeller udbydere af visse typer af betalingsinstrumenter vil kunne anvende til at pålægge betalingsmodtageren at betale til dækning af udbyderens omkostninger til driften af betalingssystemet.

Det vil indebære, at erhvervsministeren med forslaget til § 123, stk. 4, får en klar hjemmel til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere regler om, hvilke prismodeller udbydere af visse betalingsinstrumenter er begrænset til at opkræve gennem.

Forslaget vil således medføre, at erhvervsministerens beføjelser efter ordlyden af bestemmelsen ændres til tillige at omfatte andre prismodeller end en abonnementsmodel. Erhvervsministeren vil efter forslaget kunne fastsætte nærmere regler for, at udbydere af visse betalingsinstrumenter skal opkræve betaling for omkostningerne til betalingssystemet gennem en eller flere nærmere angivne ”prismodeller”. Ændringen af ministerens beføjelser vil således medføre, at ministeren kan fastsætte alternative prismodeller baseret på eksempelvis en procentsats af transaktionsbeløbet eller en fast pris afhængigt eller uafhængigt af transaktionens størrelse. De angivne eksempler er ikke udtømmende. Ændringen vil endvidere medføre, at opkrævningsmetoden ikke er begrænset til at være baseret på transaktionsintervaller.

Det foreslås endvidere, at § 123, stk. 4, ændres, således at den prismodel, som erhvervsministeren efter forslaget kan fastsætte nærmere regler om, ikke er begrænset til at være årlig. Det vil indebære, at ministeren med forslaget får hjemmel til at fastsætte mere fleksible regler for opkrævningen af

betalingen og beregningsgrundlaget for prismodellen. Ændringen vil således medføre en øget fleksibilitet i forhold til betalinger, hvilket bl.a. kan være til gavn for især de betalende forretninger, men tillige for indløseren.

Med den foreslåede hjemmel er det hensigten, at erhvervsministeren ændrer abonnementsbekendtgørelsen, således at bekendtgørelsen fremover bl.a. skal omfatte en mulighed for, at virksomheder kan betale enten ved en fast abonnementssats eller ved en procentuel opkrævning fastsat på baggrund af værdien af den enkelte korttransaktion. Efter den nye bekendtgørelse vil opkrævningen efter hensigten skulle ske kvartalvist med henblik på at skabe øget fleksibilitet.

Lovforslaget ændrer ikke på, at udbydere omfattet af de nærmere regler, som erhvervsministeren kan fastsætte efter lov om betalinger § 123, stk. 4 og 5, udelukkende kan opkræve omkostningerne til driften af betalingssystemet fra betalingsmodtagere omfattet af prismodellen. Således vil det fortsat være sådan, at de samlede betalinger i prismodellen ikke kan overstige omkostningerne forbundet med driften.

Til nr. 16 (§ 125, stk. 5, i lov om betalinger)

Ifølge den gældende § 123, stk. 5, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om, hvorledes prisen for det årlige abonnement i stk. 4 skal beregnes. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for betalingsinstrumenter omfattet af stk. 1.

Det foreslås, at ordlyden i *stk. 5, 1. pkt.*, konsekvensændres, således at "prisen for det årlige abonnement i stk. 4." ændres til "betalingen i prismodellen efter stk. 4." Det foreslås således, at ordlyden af bestemmelsen ændres, så bestemmelsen fortsat vil stemme overens med erhvervsministerens beføjelser efter lovens § 123, stk. 4, jf. forslagets § 1, nr. 2. Efter forslaget videreføres § 123, stk. 5, 2. pkt., uden ændringer. Forslaget vedrører således udelukkende en konsekvensændring af bestemmelsens første led.

Til nr. 17 (§ 130, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 130, stk. 1, i lov om betalinger påser Finanstilsynet overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør af loven med undtagelse af § 27 om whistleblowerbeskyttelse. Forbrugerombudsmanden og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører dog tilsyn med dele af loven, jf. §§ 144-145. Desuden påser Finanstilsynet bl.a. overholdelsen af artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Det foreslås at ændre § 130, stk. 1, 2. pkt., så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet påser overholdelsen af artikel 3-3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Med forslaget udvides de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, så de også omfatter artikel 3a, stk. 5 og 6.

I medfør af artikel 3a, stk. 5, sender betalerens betalingstjenesteudbyder for hvert betalingskort, som udbyderen har udstedt til betaleren, og som er knyttet til den samme konto, en elektronisk meddelelse med de nødvendige oplysninger til betaleren uden unødigt forsinkelse, efter at betalingstjenesteudbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i. Uanset foranstående skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalernes betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

I medfør af artikel 3a, stk. 6, aftaler betalingstjenesteudbyderen med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den elektroniske meddelelse. Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at forordningens artikel 3a, stk. 5 og 6, helt eller delvist ikke finder anvendelse, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Det bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 18 (§ 132, stk. 6, § 136, stk. 8, 10 og 11, og § 137, stk. 2, i lov om betalinger)

Med forslagets § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 5, i § 132, stk. 6, § 136, stk. 7, 9 og 10, der bliver stk. 8, 10 og 11, og i § 137, stk. 2, ændres til henvisninger til stk. 6.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 19 (§ 136, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 136 i lov om betalinger har Finanstilsynet en særlig tavshedspligt, som er mere omfattende end den, der følger af forvaltningslovens § 27.

Bestemmelsen gennemfører artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv og artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (2. e-pengedirektiv). Artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv fastsætter, at medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, og at udveksling af oplysninger er omfattet af en streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder. Artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv finder efter artikel 3, stk. 1, i 2. e-pengedirektiv ligeledes anvendelse på e-pengeinstitutter.

Det følger af § 136, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift samt eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Den særlige tavshedspligt begrænser adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90 efter § 35 i offentlighedsloven. Derimod begrænser § 136, stk. 1, 1. pkt., ikke adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 5. Afgørelse om, hvem der er part i forhold til sager hos Finanstilsynet, træffes efter lov om betalinger § 142.

Den særlige tavshedspligt finder i dag kun anvendelse på bestemmelserne i kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90, og kun såfremt oplysningerne er modtaget i forbindelse med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Kapitel 2 og 3 omhandler betingelserne for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, og de krav der gælder for at opnå en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester. Bestemmelserne i kapitel 8 omhandler databeskyttelse, operationel sikkerhed og autentifikation, mens bestemmelserne i §§ 83-90 omhandler udbydere af betalingstjenesters adgang til betalerens konto.

Oplysninger i sager efter lovens øvrige bestemmelser er derimod i dag ikke underlagt den særlige tavshedspligt efter § 136, stk. 1, 1. pkt. For disse oplysninger gælder derfor den almindelige tavshedspligt efter straffelovens §§ 152-152 e og forvaltningslovens § 27.

Det foreslås i § 136, stk. 1, 1. pkt., at ”såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90” udgår.

Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynets tavshedspligt vil blive udvidet, således at den vil finde anvendelse på alle oplysninger, som Finanstilsynet måtte modtage som led i sin tilsynsvirksomhed, og ikke kun oplysninger i sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90.

Ved fortrolige oplysninger i den foreslåede bestemmelses forstand forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort af andre kanaler i en grad, så det er blevet almindeligt kendt.

Ved oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige, forstås oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i virksomhedens kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Tavshedspligten vil også omfatte fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra udenlandske myndigheder i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed.

Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra Finansiell Stabilitet, vil også blive omfattet af bestemmelsen. Oplysninger fra Finansiell Stabilitet kan f.eks. være oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med opgaver med afviklingsplanlægning samt nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter. Fortrolige oplysninger kan i denne forbindelse eksempelvis være oplysninger om en konto, som et betalingsinstitut har oprettet i et pengeinstitut til sikring af midler, jf. kravet i § 35 i lov om betalinger.

Baggrunden for den foreslåede udvidelse er bl.a. hensynet til at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold, herunder af konkurrencemæssige grunde og med henblik på at sikre gennemførelse af artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv, som fastsætter en streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.

Derudover vil den foreslåede ændring af § 136, stk. 1, 1. pkt., medføre en ensretning for Finanstilsynets tavshedspligt på tværs af Finanstilsynets tilsynsområder. Hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt fremgår af lov om finansiell virksomhed § 354. Det fremgår således af § 354, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet.

Den foreslåede nyfættelse af § 136, stk. 1, 1. pkt., vil medføre en begrænsning i adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven i Finanstilsynets sager, som ikke tidligere har været omfattet af tavshedspligten efter § 136, stk. 1, 1. pkt. Den foreslåede ændring vil derimod ikke begrænse adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven.

Til nr. 20 (§ 136, stk. 3, i lov om betalinger)

Efter § 136, stk. 1, i lov om betalinger er Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Det foreslås, at der i § 136 indsættes et nyt *stk. 3*, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke vil omfatte oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7. Den foreslåede ændring følger af den foreslåede ændring til § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Lovens kapitel 5-7 indeholder forbrugerbeskyttende bestemmelser, og omhandler oplysningskrav, rettigheder og forpligtelser ved brug af betalingstjenester og elektroniske penge samt regler om gebyrer.

Det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med kapitel 5, og tilsyn med at virksomhederne over for forbrugere overholder reglerne i kapitel 6.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 136, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger omfatter i dag ikke kapitel 5-7. Som følge af den foreslåede ændring vil offentligheden lige som i dag kunne få indsigt i Finanstilsynets arbejde omfattet af kapitel 5-7 efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven og forvaltningsloven.

Derudover vil den foreslåede ændring medføre en ensretning for Finanstilsynets tavshedspligt på tværs af Finanstilsynets tilsynsområder. Det skal i den sammenhæng bemærkes, at hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt fremgår af lov om finansiel virksomhed § 354. Det fremgår af § 354, stk. 3, at Finanstilsynets tavshedspligt ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold. Den foreslåede ændring har således til formål at sikre, at der er ensartede regler om tavshedspligt på tværs af Finanstilsynets tilsynslovgivning.

Til nr. 21 (§ 136, stk. 6, nr. 4, i lov om betalinger)

Med forslaget § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt *stk. 3* i § 136. De gældende *stk. 3-10* bliver herefter *stk. 4-11*.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 10, i § 136, stk. 5, nr. 4, der bliver stk. 6, nr. 4, ændres til henvisninger til stk. 11.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 22 (§ 136, stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, i lov om betalinger)

Med forslagens § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 9, i § 136, stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, der bliver stk. 6, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 18, 19 og 23, ændres til henvisninger til stk. 10.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 23 (§ 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, i lov om betalinger)

Med forslagens § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 10, i § 136, stk. 5, nr. 7, 8 og 14, der bliver stk. 6, nr. 7, 8 og 14, ændres til henvisninger til stk. 11.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 24 (§ 136, stk. 5, nr. 15, i lov om betalinger)

Efter § 136 i lov om betalinger er ansatte ved Finanstilsynet underlagt en skærpet tavshedspligt. Efter § 136, stk. 5, er tavshedspligten ikke til hinder for at kunne videregive fortrolige oplysninger til de i stk. 5 oplistede myndigheder, organer m.v.

Det følger af § 136, stk. 5, nr. 15, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer og varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

Det foreslås at nyaffatte nr. 15, så det fremgår, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning

af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

Baggrunden for ændringen er et ønske om at præcisere, hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til. § 136, stk. 5, nr. 15, blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at Finanstilsynet efter nr. 15 kan videregive fortrolige oplysninger til Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for EU/EØS, Det Europæiske System af Centralbanker og ECB i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for EU/EØS, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

Den foreslåede nyaffattelse er en præcisering af lovteksten i overensstemmelse med bestemmelsens bemærkninger.

Den foreslåede ændring indeholder ikke en materiel ændring.

Den foreslåede nyaffattelse svarer til ordlyden af § 354, stk. 6, nr. 21, i lov om finansiel virksomhed, der regulerer tilsvarende videregivelse efter lov om finansiel virksomhed.

For at videregive oplysninger efter § 136, stk. 5, nr. 15, er det en forudsætning, at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres lovbestemte opgaver. Har modtageren ikke selv redegjort nærmere for deres behov for oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, inden Finanstilsynet beslutter at udlevere oplysningerne.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra en anden medlemsstat, kan alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Den, der efter stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Til nr. 25 (§ 136, stk. 5, nr. 24-26, i lov om betalinger)

Efter § 136 i lov om betalinger er Finanstilsynets ansatte underlagt en skærpet tavshedspligt. Efter § 136, stk. 5, er tavshedspligten ikke til hinder for at kunne videregive fortrolige oplysninger til de i stk. 5 oplistede myndigheder, organer m.v.

§ 136 blev indsat med lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, der gennemfører artikel 24 i 2. betalingstjenestedirektiv, hvorefter udveksling af oplysninger i henhold til artikel 26 er omfattet af en streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder. Det fremgår af artikel 24, stk. 3, at medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV) med de fornødne ændringer. § 136 i lov om betalinger svarer til den særlige tavshedsbestemmelse for Finanstilsynet, som fremgår af § 354 i lov om finansiell virksomhed. § 354 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 53-60 i CRD IV.

Bestemmelsen indeholder hovedreglen for Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. offentlighedslovens § 35. Det indebærer, at der ikke vil være mulighed for adgang til aktindsigt efter offentlighedsloven i oplysninger hos Finanstilsynet, der er omfattet af tavshedspligten. Denne skærpede tavshedspligt går desuden videre end den tavshedspligt, der i medfør af § 27, stk. 1, i forvaltningsloven påhviler alle offentligt ansatte.

Tavshedspligten er baseret på et ønske om at beskytte virksomhedernes kunder, både privatpersoner og erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte oplysninger om virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Herudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (CRD V), indeholder en ny artikel 58a i CRD IV, hvorefter de kompetente myndigheder skal kunne videregive oplysninger til Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor, Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser og Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.

Med lovforslaget foreslås det, at der i § 136 indsættes et *nr. 24*, hvorefter Finanstilsynet kan videregive oplysninger til Den Internationale Valutafond og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor.

Med bestemmelsen gennemføres artikel 58 a, stk. 1, litra a, i CRD V. Med forslaget vil det være en betingelse for at videregive oplysninger til Den Internationale Valutafond og Verdensbanken, at der er behov for oplysningerne til vurderingen af den finansielle sektor. De udvekslede oplysninger skal således begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Ved en sådan udveksling af oplysninger skal de nævnte oplysningers fortrolighed og de kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester sikres. Har modtageren derfor ikke redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, forinden at Finanstilsynet træffer endelig beslutning om at udlevere disse.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra en anden medlemsstat, vil alene kunne ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Alle, der efter stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger, som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Det foreslås endvidere, at der i § 136 indsættes et *nr. 25*, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Den Internationale Betalingsbank med henblik på kvantitative konsekvensanalyser.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres artikel 58 a, stk. 1, litra b, i CRD V. Det vil være en betingelse for at videregive oplysninger til Den Internationale Betalingsbank, at der er tale om oplysninger, som Den Internationale Betalingsbank har brug for med henblik på kvantitative konsekvensanalyser. De udvekslede oplysninger skal således begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Ved en sådan udveksling af oplysninger skal de nævnte oplysningers fortrolighed og de kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester sikres. Har modtageren derfor ikke redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, forinden at Finanstilsynet beslutter at udlevere disse.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Alle, der i henhold til stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger, som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Det foreslås endvidere, at der i § 136 indsættes et *nr. 26*, hvorefter Finanstilsynet kan videregive oplysninger til Rådet for Finansiell Stabilitet med henblik på dets tilsynsfunktion.

Med bestemmelsen gennemføres artikel 58 a, stk. 1, litra c, i CRD V. Det vil være en betingelse for at videregive oplysninger til Rådet for Finansiell Stabilitet, at der er tale om oplysninger, som Rådet for Finansiell Stabilitet har brug for, med henblik på dets tilsynsfunktion. De udvekslede oplysninger skal således begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Ved en sådan udveksling af oplysninger skal de nævnte oplysningers fortrolighed og de kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester sikres. Har modtageren derfor ikke redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at modtageren har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelsen af oplysningerne, forinden at Finanstilsynet beslutter at udlevere disse.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Alle, der efter stk. 5 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme skærpede tavshedspligt med hensyn til disse oplysninger, som Finanstilsynets ansatte efter § 136, stk. 1, 1. pkt., jf. § 136, stk. 6.

Ved en videregivelse af personoplysninger efter en af de oplistede numre i § 136, stk. 5, vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse tillige finde anvendelse, hvorfor behandling af personoplysninger altid vil ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 26 27 (§ 136, stk. 7, i lov om betalinger)

Med forslagens § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisninger til § 136, stk. 4 og 5, i § 136, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres til henvisninger til stk. 5 og 6.

Til nr. 27 (§ 136, stk. 8, i lov om betalinger)

Med forslagens § 1, nr. 20, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 136. De gældende stk. 3-10 bliver herefter stk. 4-11.

Det foreslås derfor, at henvisning til § 136, stk. 6 i § 136, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres til henvisning til stk. 7.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 28 (§ 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger skal Finanstilsynets beslutning om bl.a. at overgive sager efter artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 til politimæssig efterforskning offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn.

Det foreslås, at § 138, stk. 1, 8. pkt., ændres, så henvisningen til artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b ændres til artikel 3-3b.

Med forslaget udvides de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, hvorefter Finanstilsynets politianmeldelse skal offentliggøres, til også at omfatte beslutninger truffet i henhold til artikel 3a, stk. 5 og 6.

Der er med den foreslåede ændring ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af Finanstilsynets praksis for offentliggørelse efter § 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger.

Ved eventuel offentliggørelse, videregivelse eller indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17, for en nærmere beskrivelse af indholdet i forordningens artikel 3a, stk. 5-7.

Til nr. 29 (§ 139, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Efter § 139, stk. 1, 2. pkt., skal Finanstilsynet orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bl.a. artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Det foreslås, at § 139, stk. 1, 2. pkt., ændres, så henvisningen til artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b ændres til artikel 3-3b.

Med forslaget udvides de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet skal orientere offentligheden om, til også at omfatte artikel 3a, stk. 5 og 6.

Der er med den foreslåede ændring ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af Finanstilsynets praksis for orientering af offentligheden efter § 139 i lov om betalinger.

Ved eventuel offentliggørelse, videregivelse eller indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17, ovenfor for en nærmere beskrivelse af indholdet i forordningens artikel 3a, stk. 5-7.

Til nr. 30 (§ 143 i lov om betalinger)

Efter § 143 i lov om betalinger kan afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven, regler udstedt i medfør af loven, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2009/924 om grænseoverskridende betalinger i Unionen eller Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås, at § 143 ændres, så henvisningen til artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b ændres til artikel 3-3b og henvisningen til Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 ændres til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af bestemmelsen, at Finanstilsynets afgørelser kan indbringes for Erhvervsankenævnet, når afgørelserne er truffet med hjemmel i artikel 3-3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 eller med hjemmel i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro.

Med forslaget udvides omfanget af afgørelser fra Finanstilsynet, der vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet, så det også omfatter afgørelser truffet efter artikel 3a, stk. 5-6, i Europa-Parla-

mentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, der er indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Ved eventuel videregivelse, offentliggørelse eller indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende databeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af personoplysninger altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Den foreslåede ændring af henvisningen til Europa-Parlamentets eller Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012, til rettelig at være en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 er alene en redaktionel ændring, som skal sikre, at henvisning til EU-retsakter sker korrekt.

Der henvises til lovforslagets §1, nr. 17, for en nærmere beskrivelse af indholdet i forordningens artikel 3a, stk. 5-7.

Til nr. 31 (§ 145 a i lov om betalinger)

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med en række bestemmelser i lov om betalinger. Det fremgår således af § 145, stk. 1, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af kapitel 4 og §§ 120-123 og 1) artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, 2) artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen) og 3) artikel 3-11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2015/751/EU om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner.

Som udgangspunkt fungerer Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter loven i konkrete afgørelsessager uafhængigt af ministeren, der ikke inddrages i styrelsens afgørelser. Sammenfattende træffer styrelsen således allerede i dag selvstændigt afgørelser i konkrete sager om efterlevelse af bestemmelserne i lov om betalinger. Lovændringen vil dermed formalisere, hvad der er normal praksis for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser på området.

Det foreslås på den baggrund for det første, at der efter § 145 i lov om betalinger indføres en ny § 145 a, som i 1. pkt. fastslår, at Konkurrencerådet skal have det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Forslaget vil indebære, at Konkurrencerådet får det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven og kan instruere styrelsen generelt og i forhold til konkrete afgørelser. Formelt set er Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med lov om betalinger i dag underlagt erhvervsministerens ansvar, hvorefter erhvervsministeren har de sædvanlige overordnelsesbeføjelser inden for sit ressort. Med forslaget vil det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn med lov om betalinger overgå fra erhvervsministeren til Konkurrencerådet. Det vil også medføre, at ministeren ikke har instruktionsbeføjelser over for Konkurrencerådet eller Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i forhold til myndighedernes tilsyn efter lov om betalinger.

Det foreslås med 2. *pkt.*, at Konkurrencerådet træffer afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning.

Det vil indebære, at Konkurrencerådet træffer afgørelse i sager af principiel eller særlig stor betydning. En sag kan være af principiel betydning, hvor der er tale om en problemstilling, der ikke tidligere er taget stilling til efter loven, eller hvor afgørelsen i øvrigt kan danne præcedens. En sag kan også være principiel, hvis f.eks. en hidtidig fortolkning skal ændres. En sag kan have særlig stor betydning, hvis den indebærer betydelige følger for en eller flere virksomheder eller en hel branche.

Arbejdsdelingen mellem Konkurrencerådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen betyder, at styrelsen vil kunne træffe afgørelser i sager, der ikke er af principiel eller særlig stor betydning. Det omfatter bl.a., at styrelsen på rådets vegne kan træffe afgørelser i et større antal sager, hvor afgørelserne stort set er enslydende. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor styrelsen modtager et større antal klager over samme forhold.

Det foreslås med 3. *pkt.*, at det klargøres, at Konkurrencerådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ved den daglige administration efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf er uafhængige af erhvervsministeren.

Forslaget vil indebære, at ministeren ikke vil have instruktionsbeføjelser over for Konkurrencerådet eller Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i relation til tilsynet med lov om betalinger. Styrelsens deltagelse i internationale fora som uafhængig tilsynsførende myndighed efter lov om betalinger vil heller ikke være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren. En virkning af forslaget vil endvidere være, at Konkurrencerådet som et led i det overordnede ansvar for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af loven træffer beslutning om oversendelse af sager til politimæssig efterforskning.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens daglige administration omfatter bl.a., at klager efter loven skal indgives til styrelsen, ligesom styrelsen står for sagsoplysningen i alle sager, og står for høring af sagens parter og eventuelle tredjemænd. Styrelsen træffer afgørelse i sager, der ikke er af principiel eller særlig stor betydning.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil dog fortsat være underlagt instruktion fra erhvervsministeren i sager vedrørende f.eks. forberedelse af lovgivning, almindelig ministerbetjening og bidrag til tværgående arbejde på ministerområdet. Dette omfatter tillige udarbejdelse af eventuelle analyser til ministeren. Det samme gælder styrelsens deltagelse som repræsentant for Danmark i internationalt arbejde vedrørende forberedelse af nye eller ændrede EU-retsakter på området.

Konkurrencerådet er en del af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, og udgør en samlet, uafhængig myndighed, jf. § 1 i bekendtgørelse om forretningsorden for Konkurrencerådet. Når der i lov om betalinger henvises til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, omfatter det såvel styrelsen som rådet. Henvises der til Konkurrencerådet angår henvisningen modsætningsvist kun Konkurrencerådet og ikke Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det samme gør sig gældende i konkurrenceloven.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at Konkurrencerådet kan delegere sin kompetence til at træffe afgørelse efter *stk. 1, 2. pkt.*, til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Som udgangspunkt træffer styrelsen kun afgørelse i sager, der ikke er af principiel eller særlig stor betydning. Konkurrencerådet kan dog i medfør af den foreslåede bestemmelse delegere sin kompetence til at træffe afgørelse efter *stk. 1, 2. pkt.*, til styrelsen.

Bestemmelsen er inspireret af konkurrencelovens § 15, *stk. 4*, hvorefter det følger, at Konkurrencerådet kan delegere sin kompetence til at træffe afgørelser af principiel eller særlig stor betydning til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Til nr. 31 (§ 145 b i lov betalinger)

Det foreslås, at der indføres en ny bestemmelse i lov om betalinger, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles, jf. den foreslåede § 145 b.

Bestemmelsen foreslås ud fra hensynet til en så effektiv anvendelse af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens ressourcer som muligt på betalingsområdet. Det betyder endvidere, at styrelsen i praksis har vide beføjelser til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

I praksis afgør Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen allerede i dag, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en konkret sag efter lov om betalinger, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles. Den foreslåede bestemmelse vil dermed formalisere den gældende administrative praksis på området. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsopgave i forhold til lov om betalinger er vokset gennem de sidste par år bl.a. som følge af implementeringen af 2. betalingstjenestedirektiv og interbankgebyrforordningen. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at styrelsen kan foretage en prioritering af styrelsens ressourcer i forhold til, hvilke tilsyns-sager styrelsen vil undersøge og eventuelt træffe afgørelse i. Det foreslås derfor, at styrelsen tillægges

en prioriteringsadgang, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får beføjelser til at behandle en sag af egen drift og til at afvise at behandle en klage.

Den foreslåede bestemmelse er inspireret af konkurrencelovens § 15, stk. 1, 3. pkt., hvoraf det fremgår, at styrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i en sag, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.

Forslaget vil indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på et hvilket som helst tidspunkt i sagsbehandlingen kan afvise at behandle alle eller nogle af de klagepunkter, som en klager har rejst. Styrelsen vil endvidere kunne beslutte, at styrelsen ikke vil træffe afgørelse i en sag. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor styrelsen modtager en klage, og hvor det viser sig, at styrelsen først vil kunne træffe afgørelse efter at have iværksat betydelige og ressourcekrævende undersøgelser, der ikke vil stå mål med enten afgørelsens forventede resultat eller betydning. En sådan prioriteringsadgang er vigtig af hensyn til en så effektiv anvendelse og en så hensigtsmæssig prioritering af styrelsens ressourcer som muligt.

Med den foreslåede bestemmelse vil det således fremgå direkte af loven, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er tillagt en prioriteringsadgang.

Til nr. 32 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Efter § 152, stk. 2, i lov om betalinger straffes bl.a. overtrædelser af artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 3a, stk. 3-4, artikel 3b, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 med bøde.

Det foreslås at ændre § 152, stk. 2, så det fremover kan straffes med bøde at overtræde artikel 3a, stk. 3-5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Med lovforslaget udvides strafbestemmelsen til at omfatte artikel 3a, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Artikel 3a, stk. 5, indeholder en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at sende betaleren en elektronisk meddelelse med oplysninger om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, efter at udbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted. Meddelelsen skal sendes, når betalingsordren vedrører en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i. Meddelelsen skal sendes uden unødigt forsinkelse. For efterfølgende betalingsordrer gælder i henhold til artikel 3a, stk. 5, 2. afsnit, at meddelelsen skal sendes igen én gang i hver måned, hvori betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3a, stk. 5, er betalingstjenesteudbydere, der modtager en betalingsordre for et betalingskort ved en kontanthævnning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i.

Det vil eksempelvis være en strafbar overtrædelse, hvis betalingstjenesteudbyderen gentagne gange undlader at sende en elektronisk meddelelse til en betaler, der ikke i henhold til forordningens artikel 3a, stk. 6, 2. afsnit, har fravalgt at modtage disse meddelelser. Manglende udsendelse af en elektronisk meddelelse bør som udgangspunkt ikke straffes, hvis undladelsen f.eks. er udtryk for et enkeltstående tilfælde, skyldes et kortvarigt, teknisk nedbrud, en undskyldelig fejl eller uforudsigelige omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen hverken har haft indflydelse på eller kunne afværge. Det vil desuden være en strafbar overtrædelse, hvis betalingstjenesteudbyderen i den elektroniske meddelelse til betaleren helt undlader at oplyse om vekselgebyrer og vekselkurs.

Det følger af § 152, stk. 5, i lov om betalinger, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Baggrunden herfor er at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1, nr. 20, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 20, fastsætter, at udbydere af spil er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde, dog jf. stk. 5. Bestemmelsen gennemfører artikel 2, stk. 1, litra f, i 4. hvidvaskdirektiv.

Hvidvasklovens § 1, stk. 7, giver skatteministeren kompetence til at fastsætte regler om, at loven helt eller delvist ikke finder anvendelse for spil, dog ikke kasinoer, hvor der vurderes at være en begrænset risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Hvidvasklovens § 65 fastlægger, at Spillemyndigheden påser, at udbydere af spil omfattet af § 1, stk. 1, nr. 20, overholder loven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Spillemyndigheden er således kompetent myndighed til at sikre, at de forpligtede virksomheder på spilleområdet overholder hvidvaskloven.

Bestemmelserne i § 5 nr. 1-9, i lov om spil, jf. lovbekendtgørelse nr. 1494 af den 6. december 2016, fastlægger følgende definitioner: 1) spil: lotteri, kombinationsspil og væddemål, 2) lotteri: aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen udelukkende beror på tilfældighed, 3) kombinationsspil: aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen beror på en kombination af færdighed og tilfældighed, 4) væddemål: aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor der væddes om resultatet af en fremtidig begivenhed eller indtræffelse af en fremtidig hændelse, 5) klasselotteri: lotteri, der er opdelt i flere klasser med særskilte trækninger i hver klasse, 6) puljevæddemål: væddemål, hvor hele eller dele af gevinsten afhænger af størrelsen af den samlede pulje af indsatser eller bliver delt mellem vinderne, 7) gevinstgivende spilleautomater: mekaniske eller elektroniske maskiner, der kan anvendes til spil, hvor spilleren kan vinde en gevinst, 8) onlinespil: spil, der indgås mellem en spiller og en spiludbyder ved brug af fjernkommunikation og 9) landbaserede spil: spil, der indgås, ved at en spiller og en spiludbyder eller spiludbyderens forhandler mødes fysisk.

Det foreslås at nyaffatte hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 20, hvorefter hvidvaskloven finder anvendelse for udbydere af spil, som defineret i lov om spil, jf. dog bestemmelsens stk. 7.

I den foreslåede nyaffattelse ændres henvisningen til stk. 5 i § 1, stk. 1, nr. 20, til en henvisning til stk. 7.

Hvidvaskloven § 1, stk. 5, blev ved ændringslov nr. 553 af den 7. maj 2019 ændret til § 1, stk. 7, som følge af, at der i § 1 blev indsat et nyt stk. 4 og 5, hvorefter de oprindelige stk. 4 og 5 blev til stk. 6 og 7. Ændringen er derfor alene af redaktionel karakter.

Den foreslåede nyaffattelse har til formål at sikre overensstemmelse med artikel 3, nr. 14, i 4. hvidvaskdirektiv, som definerer ”spiltjenester” som ”en tjeneste, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil, herunder spil med et element af færdigheder, f.eks. lotteri, kasinospil, poker-spil og væddemål, som udbydes på en fysisk lokalitet eller ved hjælp af forskellige midler på afstand, ved hjælp af elektroniske midler eller anden kommunikationsfremmende teknologi og efter individuel anmodning fra en tjenestemodtager”.

Artikel 3, nr. 14, i 4. hvidvaskdirektiv, er i forbindelse med implementeringen af 4. hvidvaskdirektiv ikke implementeret i hvidvaskloven, fordi udbydere af spil og spiltjenester allerede reguleres i lov om spil.

Nyaffattelsen tjener derfor alene til at sikre, at det er klart, at hvidvasklovens definition af udbydere af spil svarer til definitionen i lov om spil. Lov om spil § 5 indeholder den gældende definition af udbydere af spil.

Til nr. 2 (§ 5 a i hvidvaskloven)

Der gælder på nuværende tidspunkt ikke særlige regler for anvendelse af forudbetalte anonyme kort udstedt i tredjelande i Danmark.

Efter hvidvasklovens § 21, stk. 2, er Finanstilsynet bemyndiget til at fastsætte regler om gennemførelse af lempede kundekendskabsprocedurer for udstedere af elektronisk penge på områder, hvor der vurderes at være begrænset risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme. Finanstilsynet har udmøntet bemyndigelsen i bekendtgørelse nr. 1359 af 30. november 2017 om lempede krav til kundekendskabsproceduren efter lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven). Herved er artikel 12, stk. 1 og 2, i 4. hvidvaskdirektiv gennemført.

Det foreslås som en ny bestemmelse i § 5 a, at virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1 og 6, kun må indløse betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, hvis kortene opfylder samtlige af følgende betingelser: 1) Betalingsinstrumentet er ikke genopfyldeligt eller har en maksimal månedlig betalingstransaktionsgrænse på en værdi svarende til 150 euro, som udelukkende kan anvendes i Danmark. 2) Det maksimale elektronisk lagrede beløb må ikke overstige et beløb svarende til 150 euro. 3) Betalingsinstrumentet kan udelukkende anvendes til køb af varer eller tjenesteydelser. 4) Betalingsinstrumentet kan ikke finansieres med anonyme elektroniske penge. 5) udstederen af det forudbetalte kort skal kunne foretage tilstrækkelig overvågning af transaktioner til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner.

Det foreslås desuden, at indløsning af restværdien i kontanter eller kontanthævnning af pengeværdien af anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande kun må ske, hvor det indløste beløb ikke overstiger 50 euro, og at betalingstransaktioner, der foretages med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, og som iværksættes via internettet eller i øvrigt gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation, kun må indløses, hvor det beløb, der betales, ikke overstiger 50 euro pr. transaktion.

Den foreslåede § 5 a implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, i 5. hvidvaskdirektiv. Det følger af artiklen, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om, at der kun kan ske indløsning af betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort, såfremt kortene opfylder betingelser svarende til betingelserne for lempede kundekendskabsprocedurer i artikel 12, stk. 1 og 2, i 4. og 5. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås i § 5 a, stk. 1, at virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-6, kun må indløse betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, hvis kortene opfylder en række betingelser. Den foreslåede bestemmelse vil omfatte pengeinstitutter (§ 1, stk. 1, nr. 1) og udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger (§ 1, stk. 1, nr. 6). I 5. hvidvaskdirektiv bruges begreberne finansierings- og kreditinstitutter i bestemmelsens anvendelsesområde, hvilket svarer til den foreslåede afgrænsning efter hvidvaskloven.

Indløsning af betalinger svarer til definitionen af ”indløsning af betalingstransaktioner” i § 7, stk. 1, nr. 25, i lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger (lov om betalinger), hvorved forstås en udbyder af

betalingstjenester, der har indgået aftale med en betalingsmodtager om modtagelse og bearbejdning af betalingstransaktioner med henblik på at overføre midler til betalingsmodtageren. Det er alene virksomheder med tilladelse som pengeinstitut, e-pengeinstitut, betalingsinstitut eller virksomheder, der har begrænset tilladelse til at udstede e-penge eller udbyde betalingstjenester, der må indløse betalingsinstrumenter her i landet, jf. §§ 2 og 3 i lov om betalinger. Derudover må offentlige myndigheder og Nationalbanken også indløse betalingsinstrumenter.

Ved anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande forstås et betalingsinstrument (f.eks. et betalingskort), som ikke er personaliseret, hvor e-penge indestår, og som kan erhverves ved betaling, uden at erhververen identificerer sig selv, og som er udstedt i et land uden for EU eller EØS.

Det foreslås som en betingelse i stk. 1, *nr. 1*, at betalingsinstrumentet ikke må være genopfyldeligt eller kun have en maksimal månedlig betalingstransaktionsgrænse på 150 euro, og at dette udelukkende kan anvendes i Danmark.

Ved genopfyldeligt forstås et betalingsinstrument udstedt af en udbyder af betalingstjenester, hvor brugeren løbende kan påfylde elektroniske penge til brug for betaling af varer og tjenesteydelser.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 1, nr. 7, litra a, (i), i 5. hvidvaskdirektiv, som ændrer beløbsgrænsen i artikel 12, stk. 1, litra a, i 4. hvidvaskdirektiv fra 250 euro til 150 euro.

Det foreslås som betingelse i stk. 1, *nr. 2*, at det maksimale elektronisk lagrede beløb ikke må overstige et beløb svarende til 150 euro.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 1, nr. 7, litra a, (i), i 5. hvidvaskdirektiv, som ændrer beløbsgrænsen i artikel 12, stk. 1, litra b, i 4. hvidvaskdirektiv fra 250 euro til 150 euro.

Det foreslås i stk. 1, *nr. 3*, at betalingsinstrumentet udelukkende må kunne anvendes til køb af varer eller tjenesteydelser. Virksomhederne omfattet af den foreslåede bestemmelse må efter det foreslåede nummer ikke indløse betalinger, hvis betalingsinstrumentet kan anvendes til f.eks. veksling af valuta eller kontanthævnning i hæveautomater.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 12, stk. 1, litra c, i 4. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås som betingelse i stk. 1, *nr. 4*, at betalingsinstrumentet ikke kan finansieres med anonyme elektroniske penge.

Anonyme elektroniske penge skal forstås i overensstemmelse med definitionen af elektroniske penge i § 7, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger, hvorved forstås en elektronisk eller magnetisk lagret penge-værdi, der repræsenterer et krav mod udstederen, som udstedes ved modtagelse af betaling med hen-

blik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge. Ved anonyme forstås, at indehaveren af de elektroniske penge er anonym, dvs. at identiteten på denne ikke kan spores.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 12, stk. 1, litra d, i 4. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås som betingelse i stk. 1, *nr. 5*, at udstederen af det forudbetalte kort skal kunne foretage tilstrækkelig overvågning af transaktioner til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner.

Tilstrækkelig overvågning af transaktioner til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner skal forstås i overensstemmelse med definitionen af overvågning i hvidvasklovens § 11, stk. 1, *nr. 5*.

Efter artikel 12, stk. 1, litra d, i 4. hvidvaskdirektiv er det en betingelse for, at forpligtede enheder kan undlade at anvende visse kundekendskabsprocedurer med hensyn til elektroniske penge, at udstederen foretager tilstrækkelig overvågning af transaktioner eller forretningsforbindelser til at kunne opdage usædvanlige eller mistænkelige transaktioner (artikel 12, stk. 1, litra e).

Det følger af artikel 1, *nr. 7*, i 5. hvidvaskdirektiv, hvorved der tilføjes et nyt stk. 3 i 4. hvidvaskdirektiv, artikel 12, at medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, der handler som indlødere (erhververe, cit.), alene accepterer betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, hvis kortene opfylder betingelser svarende til betingelserne i stk. 1 og 2, herunder betingelsen gengivet ovenfor vedrørende overvågning af transaktioner eller forretningsforbindelser.

Da kortene er anonyme, vil udstederen ikke kende forretningsforbindelsen, som er indehaver af et anonymt kort, og derfor ikke kunne overvåge forretningsforbindelsen. Udstederen kan derfor alene overvåge transaktionerne, der foretages på de enkelte kort.

De foreslåede betingelser i stk. 1, *nr. 1-5*, er kumulative, og med lovforslaget vil betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande derfor kun kunne indløses, såfremt samtlige betingelser i *nr. 1-5* er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontantindløsning eller kontanthævning af pengeværdien af anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande kun må ske, hvor det indløste beløb ikke overstiger et beløb svarende til 50 euro.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en kontanthævning eller indløsning af restværdien i kontanter maksimalt vil kunne udgøre et beløb svarende til 50 euro, selvom det anonyme forudbetalte

kort efter den foreslåede bestemmelse i § 5 a, stk. 1 nr. 1 og 2, kan indeholde en elektronisk lagret værdi på op til et beløb svarende til 150 euro.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 1, nr. 7, litra b, første led, i 5. hvidvaskdirektiv.

Ved kontanthævnning skal forstås en handling, hvor det indestående beløb eller en del af det indestående beløb på det forudbetalte anonyme kort hæves, f.eks. i en hæveautomat, og indehaveren af kortet dermed får beløbet i kontanter.

Ved indløsning af restværdien i kontanter skal forstås en handling, hvor det indestående beløb eller en del af det indestående beløb på det forudbetalte anonyme kort indløses af udstederen af kortet, og indehaveren af kortet dermed får beløbet i kontanter.

Det foreslås i *stk. 3*, at betalingstransaktioner, der foretages med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, og som iværksættes via internettet eller gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation, kun må indløses, hvor det beløb, der betales, ikke overstiger et beløb svarende til 50 euro pr. transaktion.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at betalinger foretaget med anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande, foretaget via internettet eller anden fjernkommunikationsløsning, f.eks. ved booking og betaling af leje for en bil online, alene vil kunne indløses, såfremt betalingen maksimalt udgør et beløb svarende til 50 euro.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 1, nr. 7, litra b, andet led i 5. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 7, at overtrædelse af den foreslåede § 5 a strafsanktioneres. Strafsubjekterne for overtrædelse af den foreslåede bestemmelsen vil være virksomheder omfattet af lovens § 1, nr. 1 og 6. Med forslaget vil en virksomhed, der indløser et anonymt forudbetalt kort udstedt i et tredjeland, selvom en eller flere betingelser i den foreslåede bestemmelse ikke er opfyldt, kunne straffes. Det vil bl.a. kunne omfatte indløsning af betalinger, når et forudbetalt kort er genopfyldeligt, eller når det elektronisk lagrede beløb overstiger et beløb svarende til 150 euro.

Til nr. 3 (§ 7, stk. 2, 1. pkt)

Hvidvasklovens § 7, stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at den daglige ledelse i virksomheder omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til § 8, stk. 2, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3.

Personens opgave er at træffe beslutninger i henhold til hvidvasklovens § 8, stk. 2, om godkendelse af skriftlige politikker, kontroller og forretningsgange, § 18, stk. 3, om etablering og videreførelse af

en forretningsforbindelse med en politisk eksponeret person, en nærtstående eller nær samarbejdspartner til en politisk eksponeret person og § 19, stk. 1, nr. 3, om godkendelse af etablering af en korrespondentforbindelse.

Hvidvasklovens § 17, stk. 2, 1. pkt., fastsætter krav om, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre skærpede kundekendskabsprocedurer, hvis en kunde har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande.

Ved § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven blev § 17, stk. 2, ændret således, at det fremgår, hvad skærpede kundekendskabsprocedurer skal omfatte.

De skærpede kundekendskabsprocedurer er fastsat i § 17, stk. 2, nr. 1-5, og indebærer bl.a. efter § 17, stk. 2, nr. 5, at etablering og videreførelse af en forretningsforbindelse med en person, som har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande, skal godkendes af den person, som er udpeget i henhold til hvidvasklovens § 7, stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås, at der i § 7, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes en henvisning til § 17, stk. 2, nr. 5.

Den foreslåede ændring har til formål at tydeliggøre, at det er den person, der er udpeget efter § 7, stk. 2, 1. pkt., der er ansvarlig for at godkende etablering og videreførelse af en forretningsforbindelse med en person, som har hjemsted i et land, der er opført på Europa-Kommissionens liste over højrisikotredjelande i henhold til § 17, stk. 2, nr. 5. Den foreslåede ændring er en konsekvens af bestemmelsen i § 17, stk. 2, nr. 5

Til nr. 4 (§ 11, stk. 1, nr. 3, 4. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 3, fastlægger kravene til indhentelse af identitetsoplysninger på reelle ejere, når kunden er en juridisk person, samt kontrol af identitetsoplysningerne. Bestemmelsens 4. punktum fastlægger krav til kontrol, hvor virksomhedens eller personens daglige ledelse anses som reelle ejere og indeholder en henvisning til hvidvasklovens § 2, litra a, nr. ii. Denne henvisning i lovteksten er i dag mangelfuld. Ved en fejl er henvisningen til nr. 9 ikke medtaget.

Det foreslås, at henvisningen i 4. *pkt.* ændres til ”§ 2, nr. 9, litra a, nr. ii” med henblik på at rette henvisningen i lovteksten.

Til nr. 5 (§ 14, stk. 6, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 14, stk. 6, er en undtagelse til § 14, stk. 5, hvorefter en etableret forretningsforbindelse skal afbrydes eller afvikles, såfremt der ikke kan gennemføres kundekendskabsprocedurer efter § 11, stk. 1, nr. 1-4, og stk. 2 og 3. Undtagelsen i stk. 6, 1. pkt., indebærer, at advokater, når de fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg, ikke er forpligtet til at afbryde en forretningsforbindelse efter bestemmelsens stk. 5. Undtagelsen i stk. 6, 2. pkt., gælder for personer og virksomheder, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 14-17, når de bistår en advokat i de situationer, som

nævnt i 1. pkt., dvs. situationer hvor advokaten fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg.

Hvidvasklovens § 14, stk. 6, 2. pkt., henviser ved en fejl til bestemmelsens stk. 2. Henvisningen burde retteligt være til bestemmelsens stk. 5.

Det foreslås, at henvisningen i *stk. 6, 2. pkt.* ændres til stk. 5 med henblik på at rette henvisningsfejlen.

Til nr. 6 (§ 25, stk. 1, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i § 25, stk. 1, i hvidvaskloven omhandler undersøgelsespligten for virksomheder og personer, der er omfattet af loven. Det følger af § 25, stk. 1, at virksomheder og personer skal undersøge baggrunden for og formålet med alle transaktioner, der er komplekse, usædvanligt store, foretages i et usædvanligt mønster eller ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

Hvidvasklovens § 25 gennemfører artikel 18, stk. 2, i 4. hvidvaskdirektiv og artikel 1, stk. 1, nr. 10, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås med § 25, *stk. 1*, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal undersøge baggrunden for og formålet med 1) alle transaktioner, der er a) komplekse, b) usædvanlig store, c) som foretages i et usædvanligt mønster eller d) ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, og 2) alle usædvanlige aktiviteter, der ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål.

I forhold til den gældende bestemmelse i § 25, stk. 1, præciseres det således, at pligten også omfatter aktiviteter.

Formålet med bestemmelsen er at fastslå, om der er mistanke eller rimelig grund til at formode, at en transaktion eller en aktivitet har eller har haft forbindelse til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Det betyder derfor også, at virksomheden og personen vil skulle have forretningsgange og systemer, som gør det muligt at identificere sådanne transaktioner og aktiviteter. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med hvidvasklovens § 26 om underretningspligt til Hvidvasksekretariatet.

En mistanke og eventuel indgivelse af underretning til Hvidvasksekretariatet skal baseres på vurderinger i den konkrete situation af handlingernes karakter og forskellighed fra normale kundehandlinger, fortællinger og andre særegne og atypiske forhold hos kunden, der samlet leder opmærksomheden hen på et eventuelt forsøg på tilsløring af midlernes oprindelse, der må formodes at have en kriminel karakter.

Formålet med undersøgelsespligten er at få fastslået, om det, der vurderes som værende komplekst, usædvanlig stort, i et usædvanligt mønster eller ikke har et åbenbart økonomisk eller lovligt formål, bliver til en egentlig mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme eller blot en formodning

herom, eller om en mulig mistanke kan afkræftes. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en transaktion eller aktivitet ikke svarer til kundens normale adfærdsmønster, eller hvor rådgiveren ikke har viden om, hvorfra kundens midler stammer. Medfører undersøgelsen efter den foreslåede bestemmelse, at virksomheden eller personen bliver vidende om, får mistanke om eller rimelig grund til at formode, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme, vil virksomheden eller personen skulle underrette Hvidvasksekretariatet herom, jf. § 26 i hvidvaskloven.

Udgangspunktet i en undersøgelse af transaktioner eller aktiviteter vil være at sammenholde de oplysninger, virksomheden har om kunden (f.eks. oplysninger om formålet med forretningsforbindelsen og omfanget heraf), og det, der ser mistænkeligt ud, herunder f.eks. en række transaktioner, der fraviger de oplysninger om forretningsforbindelsens omfang, som virksomheden har om kunden. I denne proces kan det være relevant at inddrage kunderådgiveren. Virksomheden kan også kontakte kunden for at indhente oplysning om formålet med transaktionen eller aktiviteten. Kundens forklaring vil dog i mange tilfælde ikke være nok til at afkræfte en mistanke. Det kan derfor være relevant at bede kunden om dokumentation for forklaringen. I tilfælde af et bilsalg vil kunden eksempelvis kunne sende en salgsaftale, og i forbindelse med arv vil kunden kunne fremsende en skifteretsattest. Der er alene pligt til at foretage undersøgelser, når betingelserne i § 25, stk. 1, er opfyldt. Virksomheden vil derfor ikke i alle tilfælde af kunders bilsalg, arv m.v. skulle indhente dokumentation fra kunden.

Hvis virksomheden vurderer, at en forespørgsel vil give kunden viden om, at virksomheden har mistanke og derfor er i gang med at foretage en undersøgelse, vil virksomheden skulle foretage en underretning til Hvidvasksekretariatet i henhold til hvidvasklovens § 26, såfremt en mistanke ikke kan afkræftes på anden måde. Hvis en mistanke ikke kan afkræftes helt, vil virksomheden ligeledes skulle foretage en underretning. Der skal være tale om en egentlig afkræftelse af en mistanke, hvorfor det ikke er tilstrækkeligt kun at svække denne.

Den foreslåede bestemmelse affattes således, at blot én betingelse skal være opfyldt, før virksomheden eller personen skal undersøge baggrunden for og formålet med transaktionen eller aktiviteten.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, nr. 1, litra a*, at baggrunden for og formålet med transaktionen vil skulle undersøges, hvis transaktionen er kompleks.

Det betyder, at virksomheder og personer i vurderingen af, om transaktionen er kompleks, eksempelvis kan lægge vægt på, om transaktionen involverer flere parter eller flere jurisdiktioner, eller om transaktionen giver kunden mulighed for at modtage betalinger fra en ukendt tredjemand.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1, litra b*, at virksomheder og personer vil skulle undersøge baggrunden for og formålet med en transaktion, hvis denne er usædvanligt stor.

Virksomheder og personer kan f.eks. vurdere, om en transaktion er usædvanligt stor ud fra kendskabet til den konkrete kunde og den pågældendes transaktionsmønstre og produktportefølje. Transaktionens størrelse vil som udgangspunkt ikke i sig selv udløse undersøgelsespligten. Vurderingen vil således skulle foretages i relation til kundens sædvanlige transaktionsmønster, herunder størrelsen af kundens sædvanlige transaktioner.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, nr. 1, litra c*, foreslås det, at undersøgelsen vil skulle foretages, hvis transaktioner foretages i usædvanlige mønstre.

Det betyder, at virksomheder og personer vil kunne tage udgangspunkt i kundens og kundetypens sædvanlige adfærdsmønstre i vurderingen af, om kundens transaktioner foretages i usædvanlige mønstre.

Et usædvanligt transaktionsmønster kan f.eks. være, hvis kunden begynder at foretage en række transaktioner til modtagere, som kunden ikke tidligere har foretaget transaktioner til, eller hvis mængden af kundens transaktioner ændrer sig på en måde, som ikke er i overensstemmelse med virksomheden eller personens kendskab til kunden, og som ikke umiddelbart kan forklares.

I *stk. 1, nr. 1, litra d*, foreslås det, at baggrunden for og formålet med en transaktion vil skulle undersøges, hvis der ikke er et åbenbart økonomisk eller lovligt formål med transaktionen.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at fastslå, om der er mistanke eller rimelig grund til at formode, at en transaktion har eller har haft forbindelse til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Det kan f.eks. være i en situation, hvor en kunde modtager og videreoverfører midler, hvor det ikke er klart, hvor midlerne stammer fra.

I *stk. 1, nr. 2*, foreslås det, at alle usædvanlige aktiviteter vil skulle undersøges, hvis der ikke er et åbenbart økonomisk eller lovligt formål med aktiviteten.

Virksomheder og personer vil f.eks. kunne vurdere, at det vil være usædvanligt, at en kunde, som normalt kun modtager midler fra sin arbejdsgiver, pludseligt modtager midler fra en ukendt tredje- mand, og hvor det ikke er klart, at der er tale om løn eller lignende midler. Ligeledes vil det almindeligvis være usædvanligt, at en kunde pludseligt begynder at foretage en række investeringer, der klart afviger fra kundens hidtidige investeringsmønster, f.eks. fordi investeringerne er meget større i mængde eller beløb end de investeringer, som kunden normalt foretager. Afvigelsen vil også kunne bestå i, at kunden begynder at investere i en anden type produkter, end kunden normalt investerer i, eller hvad kunden forventes at ville investere i. En kundes manglende villighed til at give oplysninger eller en forklaring på f.eks. en stigende mængde investeringer eller et ændret investeringsmønster vil også kunne indgå i vurderingen af, om der er tale om usædvanlige aktiviteter.

Til nr. 7 (§ 57, stk. 4-6, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 47 fastlægger i stk. 1 og 2 omfanget af Finanstilsynets tilsynskompetence. Bestemmelsens stk. 3 og 4 fastlægger Finanstilsynets pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Finanstilsynets mulighed for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS-lande i forhold til at foretage fælles inspektioner i Danmark samt ved førelse af fælles tilsyn på andre EU- og EØS-landes område fremgår af § 50 i hvidvaskloven.

Hvidvasklovens § 65 fastlægger i stk. 1-4, omfanget af Spillemyndighedens tilsynskompetence som værende den kompetente myndighed på spilleområdet i forhold til håndhævelsen af hvidvasklovgivningen. Stk. 5 og 6 fastlægger Spillemyndighedens pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Hvidvasklovens § 57, stk. 1-3, fastlægger omfanget af Erhvervsstyrelsens tilsynskompetence efter hvidvaskloven som værende den kompetente myndighed i forhold til ikke-finansielle virksomheder. Pligten til og muligheden for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS er imidlertid ikke gennemført for Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 4*, hvorefter Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i et andet EU- eller EØS-land om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, når virksomheder og personer som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, i hvidvaskloven, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18, og nr. 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Af betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel fremgår det, at hvis en forpligtet enhed etablerer virksomheder i en medlemsstat, har værtslandet ansvaret for at håndhæve den etablerede virksomheds overholdelse af kravene til forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Det fremgår yderligere, at der bør være et tæt samarbejde mellem hjemlandets kompetente myndigheder og den kompetente myndighed i værtslandet. Der bør således ske underretning af hjemlandets kompetente myndighed om ethvert anliggende, der kan have påvirkning på hjemlandsmyndighedens vurdering af, om virksomheden eller personen lever op til politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Betragtning 52 i 4. hvidvaskdirektivs præambel anfører, at hvis en forpligtet enhed driver virksomhed i en anden medlemsstat, herunder gennem agent eller et netværk af agenter, bør hjemlandets kompetente myndighed være ansvarlig for tilsynet med den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Det foreslås endvidere i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 5, 1. pkt.*, hvorefter at tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen kan foretage inspektion i de her i landet beliggende virksomheder og personer som er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, med hjemsted i det pågældende land.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Betragtning 52 i 4. hvidvaskdirektivs præambel anfører, at hvis en forpligtet enhed driver virksomhed i en anden medlemsstat, herunder gennem agent eller et netværk af agenter, bør hjemlandets kompetente myndighed være ansvarlig for tilsynet med den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Det vil omfatte tilsynsbesøg her i landet i virksomheder, der har hjemsted i en anden medlemsstat.

Ved inspektion forstås de kontrolbesøg, som Erhvervsstyrelsen foretager hos de personer og virksomheder, som er underlagt Erhvervsstyrelsens tilsyn i henhold til denne lov. Rammerne for Erhvervsstyrelsens tilsyn efter hvidvaskloven fremgår af § 57, stk. 1-3.

Ved hjemsted forstås virksomhedens hovedsæde og personens bopæl, altså den bopæl hvor personen har sin folkeregisteradresse, eller lignende i forhold til det pågældende lands lovgivning.

Med den foreslåede bestemmelse vil det være et krav, at den udenlandske tilsynsmyndighed aftaler tilsynsbesøget med Erhvervsstyrelsen forud for tilsynsbesøget. Erhvervsstyrelsen vil på baggrund af en anmodning om tilsyn her i landet skulle vurdere, hvorvidt tilsynets formål forudsætter fysisk tilstedeværelse her i landet af den udenlandske myndighed. Erhvervsstyrelsen vil derefter skulle meddele den udenlandske myndighed, hvorvidt anmodningen om tilsyn kan imødekommes.

Den foreslåede bestemmelse vil kun omfatte virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, i hvidvaskloven, og som er beliggende i Danmark, men som har hjemsted i den pågældende tilsynsmyndigheds hjemland, forudsat at tilsynsmyndigheden er fra et andet EU- eller EØS-land.

Den foreslåede bestemmelse vil alene kunne anvendes, hvor virksomheder og personer som udøver den type virksomhed som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, har hjemsted i et andet EU- eller EØS-land. Bestemmelsen vil således ikke omfatte virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, med hjemsted i Danmark.

Udenlandske tilsynsmyndigheder fra et EU- eller EØS-land vil alene være kompetente for så vidt angår virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, som har hjemsted i myndighedens hjemland. Hvis en udenlandsk myndighed vil undersøge den pågældende virksomhed med henvisning til den foreslåede bestemmelse, vil det skulle ske ved fysisk fremmøde hos virksomheden. Tilsyn med virksomhedens overholdelse af danske regler føres af Erhvervsstyrelsen, jf. § 57, stk. 1, jf. artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Selve undersøgelsen vil skulle foregå efter danske regler, men den her i

landet beliggende virksomhed skal leve op til det udenlandske hjemlands regelsæt på det område, der er genstand for undersøgelsen.

En udenlandsk myndigheds tilsyn vil skulle foregå under samme betingelser som Erhvervsstyrelsens tilsyn, hvilket betyder, at tilsynet vil skulle ske i overensstemmelse med lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Den udenlandske myndighed vil derfor som udgangspunkt udelukkende have adgang til forretningslokaler og ikke private boliger.

Efter hvidvasklovens § 59, stk. 3, er det muligt at foretage tilsynsbesøg uden forudgående varsling af virksomheden eller personen. Muligheden for at foretage uanmeldt tilsynsbesøg vil alene kunne anvendes, hvis det er Erhvervsstyrelsens vurdering, at formålet med tilsynsbesøget vil blive forspildt, hvis det blev varslet. Erhvervsstyrelsen vil skulle meddele den udenlandske myndighed, hvorvidt et ønske om et uanmeldt tilsynsbesøg kan imødekommes. Den foreslåede bestemmelse ændrer således ikke på, at udgangspunktet fortsat er, at et tilsynsbesøg skal varsles på forhånd, i det omfang, det er muligt.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 5, 2. pkt.*, hvorefter Erhvervsstyrelsen kan deltage i tilsynsbesøg omfattet af den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Erhvervsstyrelsen vil kunne beslutte at deltage i en EU- eller EØS-tilsynsmyndigheds tilsyn af virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, i Danmark, men som har hjemsted i den pågældende tilsynsmyndigheds hjemland.

Erhvervsstyrelsen vil med den foreslåede bestemmelse kunne føre tilsyn med, at virksomheden overholder danske regler, jf. § 57, stk. 1, jf. artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv, og at den udenlandske tilsynsmyndigheds tilsyn foregår i overensstemmelse med danske regler herfor.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 5, 3. pkt.*, der vil indebære, at i tilfælde af, at en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. modsætter sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Erhvervsstyrelsens medvirken.

At en virksomhed eller person modsætter sig en inspektion skal forstås som, at virksomheden gør indsigelse mod den del af inspektionens gennemførelse, som vedrører den udenlandske myndighed. Tages indsigelsen ikke til følge vil inspektionen kun kunne foretages af Erhvervsstyrelsen. Et eksempel på en indsigelse kan f.eks. være, at den udenlandske myndighed er fra Tyskland, og at virksomheden gør indsigelse mod at inspektionen gennemføres på tysk. Det kan løses ved, at spørgsmål stilles på engelsk.

Det foreslås i § 57, at der indsættes et nyt *stk. 6*, hvorefter at Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af § 1,

stk. 1, nr. 15-18 og nr. 22, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 5 vedrører udenlandske myndigheders mulighed for at foretage inspektioner her i landet, hvorimod den foreslåede bestemmelse i stk. 6 vedrører Erhvervsstyrelsens mulighed for at foretage inspektioner i andre EU- eller EØS-lande. Erhvervsstyrelsens inspektioner i andre EU- eller EØS-lande skal ske i overensstemmelse med reglerne i det pågældende land.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse i situationer, hvor Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med en virksomhed eller person i Danmark og hvor virksomheden eller personen tillige driver virksomhed i et andet EU- eller EØS-land.

Med den foreslåede bestemmelse vil Erhvervsstyrelsen kunne foretage inspektioner i udlandet, når det pågældende EU- eller EØS-lands lovmæssige betingelser for afholdelse af inspektioner er opfyldt.

Til nr. 8 (§ 64, stk. 3-5, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 47 fastlægger i stk. 1 og 2 omfanget af Finanstilsynets tilsynskompetence. Bestemmelsens stk. 3 og 4 fastlægger Finanstilsynets pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Finanstilsynets mulighed for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS i forhold til at foretage fælles inspektioner i Danmark samt ved førelse af fælles tilsyn på andre EU- og EØS-landes område fremgår af hvidvasklovens § 50.

Hvidvasklovens § 65 fastlægger i stk. 1-4 omfanget af Spillemyndighedens tilsynskompetence som værende den kompetente myndighed på spilleområdet i forhold til håndhævelsen af hvidvasklovgivningen. Bestemmelsens stk. 5 og 6 fastlægger Spillemyndighedens pligt til at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS.

Hvidvasklovens § 64, stk. 1-2, fastlægger omfanget af Advokatrådets tilsynskompetence efter hvidvaskloven som værende den kompetente myndighed i forhold til advokater. Pligten til og muligheden for at samarbejde med andre tilsynsmyndigheder i EU og EØS er imidlertid ikke gennemført for Advokatrådet.

Det foreslås, at der i § 64 indsættes et nyt *stk. 3*, hvorefter Advokatrådet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i et andet EU- eller EØS-land om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, når virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, i hvidvaskloven, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv. Af betragtning nr. 53 i 4. hvidvaskdirektivs præambel fremgår det, at hvis en forpligtet enhed etablerer virksomheder i en medlemsstat, har værtslandet ansvaret for at håndhæve den etablerede virksomheds overholdelse af kravene til forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Advokatrådet har således kompetence til at føre tilsyn med advokater beskikket i et EU-/EØS-land, som er registreret hos Advokatsamfundet ("EU-advokater"), og advokater beskikket i et EU/EØS-land, som driver advokatvirksomhed i Danmark i form af grænseoverskridende tjenesteydelser.

Det fremgår yderligere, at der bør være et tæt samarbejde mellem hjemlandets kompetente myndigheder og den kompetente myndighed i værtslandet. Der bør således ske underretning af hjemlandets kompetente myndighed om ethvert anliggende, der kan have påvirkning på hjemlandsmyndighedens vurdering af, om virksomheden eller personen lever op til politiker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Der vil f.eks. skulle underrettes, hvis en advokat efter påbud fra Advokatrådet fortsat ikke lever op til hvidvasklovens krav til politikker og forretningsgange, ligesom manglende gennemførelse af kundekendskabsprocedure, som vil medføre disciplinær forfølgning, vil medføre pligt til at underrette hjemlandsmyndigheden.

Betragtning 52 i 4. hvidvaskdirektivs præambel anfører, at hvis en forpligtet enhed driver virksomhed i en anden medlemsstat, bør hjemlandets kompetente myndighed være ansvarlig for tilsynet med den forpligtede enheds anvendelse af koncernens politikker og forretningsgange vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Advokatrådet vil fortsat føre tilsyn med EU-advokater registreret hos Advokatsamfundet og advokater fra andre EU-/EØS-lande, som udøver tjenesteydelser i Danmark. Hvis advokaten er en del af en koncern, som har hjemsted i hjemlandet, vil hjemlandet føre tilsyn med koncernens forpligtelser efter hvidvaskloven.

Det foreslås endvidere, at der i § 64 indsættes et nyt *stk. 4*, hvorefter tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Advokatrådet kan foretage inspektion i de her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, i hvidvaskloven, med hjemsted i det pågældende land. Dette omfatter alene advokater fra andre EU-/EØS-lande, der er registreret hos Advokatsamfundet ("EU-advokater") og underlagt Advokatrådets tilsyn. Udenlandske advokater som alene udøver tjenesteydelser i Danmark er ikke registreret hos Advokatsamfundet og er ikke beliggende i Danmark. Advokatrådet kan deltage i inspektionen som nævnt i 1. pkt. Modsætter en virksomhed eller person som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds inspektion, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at tilsynsmyndigheder i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Advokatrådet kan foretage inspektion i de her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land. Det er alene "EU-advokater", som har hjemsted i et andet EU/EØS-land og samtidig er beliggende i Danmark.

Det vil være et krav, at den udenlandske tilsynsmyndighed aftaler tilsynsbesøget med Advokatrådet forud for tilsynsbesøget. Advokatrådet vil på baggrund af en anmodning om tilsyn her i landet vurdere, hvorvidt tilsynets formål forudsætter fysisk tilstedeværelse her i landet af den udenlandske myndighed. Advokatrådet vil meddele den udenlandske myndighed, hvorvidt anmodningen om tilsyn kan imødekommes.

Den foreslåede bestemmelse vil alene omfatte her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land, dvs. "EU-advokater". Bestemmelsen vil således ikke omfatte danske virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, dvs. virksomheder etableret her i landet.

Bestemmelsen kan tænkes anvendt, hvor virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, har hjemsted i et andet EU- eller EØS-land.

Udenlandske tilsynsmyndigheder fra et EU- eller EØS-land vil alene være kompetente for så vidt angår virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, som har hjemsted i myndighedens hjemland. Hvis en udenlandsk myndighed vil undersøge den pågældende virksomhed, vil dette skulle ske ved anmodning om oplysninger fra Advokatrådet eller ved fysisk fremmøde hos virksomheden. Tilsyn med virksomhedens overholdelse af danske regler føres derimod af Advokatrådet, jf. § 64, stk. 1. Selve undersøgelsen vil foregå efter danske processuelle regler, men den her i landet beliggende virksomhed skal leve op til det udenlandske hjemlands regelsæt på det område, der er genstand for undersøgelsen.

En udenlandsk myndigheds tilsyn vil skulle foregå under samme betingelser som Advokatrådets tilsyn, hvilket betyder, at tilsynet skal ske i overensstemmelse med lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Den udenlandske myndighed vil derfor som udgangspunkt udelukkende have adgang til forretningslokaler og således f.eks. ikke til private boliger.

Der er mulighed for at foretage tilsynsbesøg uden forudgående varsling. Muligheden for at foretage uanmeldt tilsynsbesøg skal alene anvendes, hvis det er Advokatrådets vurdering, at formålet med tilsynsbesøget ville blive forspildt, hvis det blev varslet. Advokatrådet meddeler den udenlandske myndighed, hvorvidt et ønske om et uanmeldt tilsynsbesøg kan imødekommes. Udgangspunktet er således fortsat, at et tilsynsbesøg skal varsles på forhånd, i det omfang, det er muligt.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at Advokatrådet kan deltage i tilsynsbesøget, som nævnt i 1. pkt. Bestemmelsen vil indebære, at Advokatrådet kan beslutte at deltage i en EU- eller EØS-tilsynsmyndigheds tilsyn af her i landet beliggende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i det pågældende land.

Advokatrådet vil dermed kunne føre tilsyn med, at virksomheden overholder danske regler, jf. § 64, stk. 1, jf. artikel 48, stk. 5, i 4. hvidvaskdirektiv, og at den udenlandske tilsynsmyndigheds tilsyn foregår i overensstemmelse med danske regler herfor.

Det foreslås i § 64, *stk. 4, 3. pkt.*, at modsætter en virksomhed som nævnt i 1. pkt. sig en kompetent udenlandsk myndigheds tilsyn, kan undersøgelsen kun foretages med Advokatrådets medvirken og efter de for Advokatrådet gældende regler.

At en virksomhed eller person modsætter sig en inspektion skal forestås som, at virksomheden gør indsigelse mod inspektionens gennemførelse.

Det foreslås i § 64, *stk. 5*, at Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Hvor stk. 4 vedrører udenlandske myndigheders mulighed for at foretage inspektioner her i landet, vedrører stk. 5 Advokatrådets mulighed for at foretage inspektioner i udlandet. Advokatrådets inspektioner i udlandet skal ske i overensstemmelse med reglerne i det pågældende land.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse i situationer, hvor Advokatrådet fører tilsyn med virksomheder og personer i Danmark, og hvor virksomheden eller personen tillige driver virksomhed i et andet EU- eller EØS-land.

Med den foreslåede bestemmelse vil Advokatrådet kunne foretage inspektioner i udlandet, når det pågældende EU- eller EØS-lands lovmæssige betingelser for afholdelse af inspektioner er opfyldt.

Til nr. 9 (§ 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 78 fastsætter, hvilke overtrædelser af hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger, der kan straffes. Bestemmelsen fastsætter endvidere strafansvar for juridiske personer samt omhandler forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at der i § 78, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes en henvisning til § 5 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 2.

Med lovforslagets § 5 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, foreslås det, at anonyme forudbetalte kort udstedt i tredjelande kun må indløses af virksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 6, såfremt det anonyme forudbetalte kort opfylder en række nærmere fastsatte betingelser.

Med forslaget vil overtrædelse af den foreslåede § 5 a kunne straffes. Strafssubjekterne for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse vil være virksomheder omfattet af hvidvasklovens § 1, nr. 1 og 6. Med forslaget vil en virksomhed, der indløser et anonymt forudbetalt kort udstedt i et tredjeland, selvom en eller flere betingelser i den foreslåede bestemmelse ikke er opfyldt, kunne straffes. Det vil bl.a. kunne omfatte indløsning af betalinger, når et forudbetalt kort er genopfyldeligt, eller når det elektronisk lagrede beløb overstiger et beløb svarende til 150 euro.

Det foreslås, at strafniveauet følger strafniveauet for overtrædelse af § 78, stk. 3, i hvidvaskloven, jf. Folketingstidende, 2018-19, 1. samling, A, L 47 som fremsat, side 47.

Det foreslås desuden, at hvidvasklovens § 32 indsættes i oplistningen i § 78, stk. 1, 2. pkt., således at overtrædelse af § 32 vil kunne strafsanktioneres.

Hvidvasklovens § 32 fastlægger, at virksomheder i en koncern skal udveksle oplysninger med øvrige virksomheder i koncernen, hvis midler mistænkes for at være udbytte fra en kriminel handling eller være forbundet med terrorisme, og hvor der er givet underretning efter § 26, stk. 1 eller 2. Virksomheder i en koncern må ikke udveksle personoplysninger i medfør af 1. pkt. ud over det, som er nødvendigt for at opfylde kravet.

Hvidvasklovens § 32 implementerer artikel 45, stk. 8, i 4. hvidvaskdirektiv. Det følger endvidere af artikel 58, stk. 1, i 4. hvidvaskdirektiv, at medlemsstaterne skal sikre, at de forpligtede enheder kan drages til ansvar for overtrædelse af de nationale bestemmelser, som gennemfører direktivet, i overensstemmelse med denne artikel og artikel 59-61. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at enhver sanktion eller foranstaltning som følge heraf skal være effektiv, forholdsmæssig og have afskrækkende virkning. Endeligt følger det af artikel 59, stk. 1, litra d, at medlemsstaterne skal sikre, at denne artikel som minimum finder anvendelse i forbindelse med de forpligtede enheders overtrædelse af kravene i artiklerne 10, 24, 33-35, 40, 45 og 46, når overtrædelsen er alvorlig, gentagen, systematisk eller en kombination heraf.

Strafssubjekterne for overtrædelse af § 32 vil være virksomheder, som er omfattet af loven, og som indgår i en koncern. Med forslaget vil en virksomhed, der undlader at udveksle oplysninger med øvrige virksomheder i koncernen om, at midler mistænkes for at være udbytte fra en kriminel handling eller være forbundet med terrorisme, og hvor der er givet underretning efter § 26, stk. 1 eller 2, kunne straffes. Udveksling af oplysninger skal kun ske til relevante modtagere, eksempelvis personer der behandler mistænkelige transaktioner i koncernen. Forslaget indebærer ikke, at manglende udveksling af en kundes øvrige aktiviteter skal kunne straffes.

Med forslaget vil en virksomhed omfattet af loven, der udveksler personoplysninger med øvrige virksomheder i koncernen ud over det, som er nødvendigt for at opfylde kravet i 1. pkt., kunne straffes. Den virksomhed, der sender oplysningerne, skal således sikre, at der kun sendes nødvendige oplysninger, dvs. der skal foretages en afvejning i det konkrete tilfælde. Der må i medfør af § 32, 2. pkt.,

aldrig sendes yderligere oplysninger end de oplysninger, der har indgået i underretningen til Hvidvasksekretariatet, hvorfor en overtrædelse heraf fremover vil kunne straffes.

Der henvises i øvrigt nærmere til bemærkningerne til hvidvasklovens § 32, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L nr. 41, som fremsat side 136.

Til nr. 10 (§ 79 i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 79 fastlægger, at en virksomhed eller person, der ikke overholder et påbud, som er givet medfør af § 51, § 54, stk. 1, §§ 60 eller 66, kan straffes med bøde.

Af hvidvasklovens § 51 a, som blev indført ved ændring af hvidvaskloven i 2018, jf. § 3 i lov nr. 706 af 8. juni 2018 om ændring af hvidvaskloven, følger, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11 og 19, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen ikke har tilstrækkeligt godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Af § 51 b, som blev indført ved ændring af hvidvaskloven i 2019, jf. § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven følger, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at § 79 ændres, således at §§ 51 a og 51 b indsættes i oplistningen. Det vil indebære, at manglende overholdelse af påbud efter disse bestemmelser vil kunne straffes med bøde.

Strafsubjekterne for overtrædelse af påbud efter §§ 51 a og 51 b vil være virksomheder og personer, som er omfattet af loven. Den straffbare handling i forhold til overtrædelse af påbud efter § 51 a vil bestå i, at en virksomhed, som får et påbud om at afsætte den hvidvaskansvarlige efter § 51 a, ikke afsætter den hvidvaskansvarlige inden for den frist, som Finanstilsynet har fastsat.

Den straffbare handling i forhold til overtrædelse af påbud efter § 51 b vil bestå i, at en virksomhed, som får et påbud om at stoppe med at optage nye kundeforhold, fortsætter med dette efter at have modtaget påbuddet. Overtrædelsen vil også kunne bestå i, at virksomheden – efter at have modtaget påbuddet og efter at have stoppet med at optage nye kundeforhold – på ny begynder at optage nye kundeforhold, selv om overtrædelserne af hvidvaskloven endnu ikke er bragt til ophør, og dette ikke er dokumenteret over for Finanstilsynet.

Til nr. 11 (§ 80, stk. 1, i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 80, stk. 1-3, indeholder bemyndigelse til, at Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Spillemyndigheden som tvangsmiddel kan pålægge en person, en virksomhed eller de for en virksomhed ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder, hvis en virksomhed eller person undlader at opfylde de forpligtelser, som påhviler dem i medfør af henholdsvis § 49, stk. 1 og 5, § 58, stk. 5 og 7, og § 65, stk. 2.

Ved § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven blev § 49, stk. 7, indført. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven.

Det foreslås, at der i § 80, stk. 1, indsættes en henvisning til, regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7.

Den foreslåede ændring vil medføre, at tvangsbøder vil kunne anvendes til at gennemtvinge indberetningsforpligtelser i regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7.

Strafsubjekterne for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 49, stk. 7, er virksomheder eller personer, som er omfattet af de pågældende regler. Finanstilsynet forventer med hjemmel i § 49, stk. 7, at udstede en bekendtgørelse, der bl.a. indeholder regler om indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets risikovurdering. Den straffbare handling vil bestå i, at en virksomhed eller person ikke foretager indberetning i overensstemmelse med de regler, som er fastsat af Finanstilsynet i henhold til § 49, stk. 7.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 62, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 62, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet til en leverandør, som operatøren ellers selv ville udføre. Det kan eksempelvis være outsourcing af overvågningen af, at det regulerede markeds medlemmer overholder det regulerede markeds regler, jf. § 80 i lov om kapitalmarkeder, eller outsourcing af selve driften af det regulerede markeds handelssystemer.

Outsourcingreglerne har til formål at sikre, at outsourcingvirksomheden fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos outsourcingleverandøren samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal outsourcingvirksomheden derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at outsourcingvirksomheden har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcede proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje, om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller

dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale, der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at strække sig over en periode af en vis varighed. Det kan bl.a. indgå i vurderingen om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke tidligere har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Det foreslås, at der i § 62, stk. 1, indsættes et 2. *pkt.*, hvorefter en operatør af et reguleret marked, som driver en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) ligeledes omfattes af bestemmelsens 1. *pkt.*

En operatør af et reguleret marked kan også opnå særskilt tilladelse til at drive en MHF eller OHF. Den foreslåede ændring vil derfor betyde, at reglerne om outsourcing også vil finde anvendelse på en operatør af et reguleret marked, der har tilladelse til at drive en MHF eller en OHF i tilfælde af, at operatøren vælger at outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet i forbindelse med driften af enten MHF'en eller OHF'en.

Den 1. juli 2020 træder en ny bekendtgørelse om outsourcing for kreditinstitutter m.v. i kraft. Den finder bl.a. anvendelse på operatører af regulerede markeder, når denne gør brug af outsourcing. Bekendtgørelsen indeholder bl.a. bestemmelser, der fastsætter krav til ledelse og styring af outsourcing, krav ved videreoutsourcing, krav til outsourcing-kontrakten og dokumentationskrav.

Til nr. 2 (§ 253 a i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 253 a i lov om kapitalmarkeder, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i Rådets og Parlamentets forordning (EU) nr. 1011/2016 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen), straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Som følge af de ændringer i benchmarkforordningen, der følger af forordning 2019/2089/EU af 27. november 2019 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen), fremgår det af artikel 42, stk. 1, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder tillige skal have beføjelse til at pålægge passende administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med overtrædelse af artikel 19 a-19

c i benchmarkforordningen, samt i tilfælde af manglende samarbejde eller indvilligelse i en undersøgelse, kontrol eller anmodning om oplysninger, jf. artikel 41 i benchmarkforordningen.

Det følger af artikel 42, stk. 3, 2. pkt., i benchmarkforordningen, at medlemslandene kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner som fastsat i bestemmelsens stk. 1 for overtrædelser omhandlet i stk. 1, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til national ret.

Det foreslås, at der i § 253 a indsættes en henvisning til artikel 19 a-19 c i benchmarkforordningen. Den foreslåede ændring vil indebære, at overtrædelse af artikel 19 a-19 c i benchmarkforordningen, kan straffes med bøde. Med forslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række nyindførte forpligtelser, der påhviler administratorer i henhold til benchmarkforordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne sanktionere overtrædelse af de regler, som EU-Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af benchmarkforordningens artikel 19 a, stk. 2, og artikel 19 c.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 7, i forordning 2089/2019/EU om ændring af benchmarkforordningen for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen, Paristilpassede EU-benchmarks og bæredygtighedsrelaterede oplysninger om benchmarks (ændringsforordningen).

Administratorer kan både være fysiske og juridiske personer. I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud, er de mulige ansvarssubjekter derfor den fysiske eller juridiske person, der som administrator leverer et benchmark.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør efter § 255, stk. 5, foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Artikel 19 a i benchmarkforordningen, som indført ved ændringsforordningen, fastsætter, at administratorer af EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks skal inddrage og oplyse om en række forhold knyttet til benchmarkets metodologi. Disse administratorer skal bl.a. give oplysninger om kriterierne for fastlæggelse af dekarboniseringsforløbet, indeksporteføljens samlede CO₂-emissioner for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen og angive den formel

eller beregning, der anvendes til at fastslå, om emissioner er i overensstemmelse med målene i Parisaftalen, for så vidt angår Paristilpassede EU-benchmarks.

Det følger ligeledes af artikel 19 a i benchmarkforordningen, at Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter til fastsættelse af minimumsstandards for EU-benchmarks for klimaovergangen og Paristilpassede EU-benchmarks.

Artikel 19 b i benchmarkforordningen, som indført ved ændringsforordningen, stiller nærmere kriterier for benchmarkadministratorers udvælgelse, vægtning og udelukkelse af underliggende aktiver for så vidt angår EU-benchmarks for klimaovergangen.

Det følger af artikel 19 c i benchmarkforordningen, at for så vidt angår Paristilpassede EU-benchmarks tillægges Kommissionen en beføjelse til at vedtage en delegeret retsakt til identificering af de sektorer, der skal udelukkes, fordi de ikke har målbare mål for nedbringelse af CO₂ med konkrete frister, tilpasset målene i Parisaftalen.

Ved Paristilpassede EU-benchmarks forstås benchmarks, som er mærket som Paristilpassede EU-benchmarks. Paristilpassede EU-benchmarks underliggende aktiver skal være sammensat på en sådan måde, at den deraf følgende benchmarkporteføljes CO₂-emissioner er tilpasset målene i Parisaftalen. Hertil kommer, at Paristilpassede EU-benchmarks skal være sammensat i overensstemmelse med nærmere angivne minimumsstandards, der udarbejdes af Kommissionen. Aktiviteter i forbindelse med disse benchmarks underliggende aktiver må ikke i væsentlig grad skade andre miljømæssige, sociale eller ledelsesmæssige (ESG) mål, jf. artikel 1, nr. 1, i ændringsforordningen, som indfører artikel 3, stk. 1, nr. 23 b, i benchmarkforordningen.

Ved et dekarboniseringsforløb forstås et målbart, videnskabeligt baseret og tidsbundet forløb i retning af tilpasning til målene i Parisaftalen ved en nedbringelse af nærmere angivne typer CO₂-emissioner, jf. artikel 1, nr. 1, i ændringsforordningen, som indfører artikel 3, stk. 1, nr. 23 c, i benchmarkforordningen.

Ved en administrator forstås en juridisk eller fysisk person, der fører kontrol med leveringen af benchmarks, herunder administrerer ordningerne for fastlæggelse af benchmarks, indsamler og analyserer inputdataene, fastlægger benchmarket og offentliggør det.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en fodnote, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel nyaffattes, så direktiverne og forordningerne i noten til lov om investeringsforeninger m.v. bliver sat i kronologisk rækkefølge.

Der tilføjes ikke nye direktiver eller forordninger med nyaffattelsen. Der er således tale om en ændring af redaktionel karakter.

Til nr. 2 (§ 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 18, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at vedtægterne eller fondsbestemmelserne i en dansk UCITS kan indeholde bestemmelser om, at den danske UCITS' afdelinger kan opdeles i andelsklasser, og at bestyrelsen kan etablere andelsklasser i en afdeling. I en bestående afdeling i en investeringsforening eller SIKAV skal afdelingens investorer dog først på en generalforsamling have truffet beslutning om, at afdelingen kan opdeles i andelsklasser. Er der tale om en værdipapirfond, er det bestyrelsen for værdipapirfondens investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, der træffer beslutningen. Det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Etablering af andelsklasser giver mulighed for at underopdele afdelinger i investeringsforeninger. Andelsklasserne har forskellige karakteristika og kan dermed målrettes bestemte typer investorer.

§ 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger blev indført i loven af hensyn til styring af administrative systemer i SKAT.

Der er ikke længere tekniske eller administrative årsager i SKAT til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn fremgår, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Det foreslås på den baggrund, at § 18, stk. 1, 4. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. ophæves. Ophævelsen vil medføre, at der fremadrettet ikke længere vil være krav om, at det skal fremgå i afdelingsnavnet i danske UCITS', at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Til nr. 3 (§ 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger gennemfører artikel 97 og artikel 108, stk. 1, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Bestemmelsen indeholder en forpligtelse for Finanstilsynet til at påse overholdelsen af loven og af regler udstedt i medfør af loven, dog skal Erhvervsstyrelsen påse overholdelsen af § 14 om anmeldelse og registrering i Erhvervsstyrelsen. Endvidere påser Finanstilsynet, at danske UCITS overholder deres vedtægter eller fondsbestemmelser, når vedtægterne eller fondsbestemmelserne er godkendt af Finanstilsynet.

Det foreslås, at der foretages en række redaktionelle ændringer af bestemmelsen, samtidig med at Finanstilsynets udpeges som tilsynsmyndighed efter en række forordninger.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 60, stk. 1 og 2, og § 63 b. Den foreslåede bestemmelse svarer til reglerne i den gældende § 161, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 2*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser, når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne eller fondsbestemmelserne. Den foreslåede bestemmelse svarer til reglerne i den gældende § 161, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 3*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet). Den foreslåede bestemmelse svarer til reglerne i den gældende § 161, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 4*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf. Den foreslåede bestemmelse svarer til reglerne i den gældende § 161, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse vil Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen) føjes til opregningen over regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af. Forslaget vil endvidere medføre, at rækkefølgen af de regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, systematiseres. Med forslaget vil bestemmelsen starte med at nævne regler udstedt i medfør af direktiver, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, for dernæst at nævne overholdelsen af forordninger og regler udstedt i medfør heraf, som Finanstilsynet også påser overholdelsen af.

Efter artikel 29 i STS-forordningen skal hvert medlemsland udpege en kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af forordningen. Efter artikel 30 skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1-5, har de tilsyns-,

undersøgelles- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde sine opgaver i henhold til denne forordning.

Med den foreslåede indsættelse af forordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen i forhold til virksomheder omfattet af lov om investeringsforeninger m.v.

Bestemmelsen gennemfører artikel 29 og til dels artikel 30 i STS-forordningen.

Det foreslås i *nr. 5*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 1131/2017 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf. Den foreslåede bestemmelse er ny, og har til formål at udpege Finanstilsynet som kompetent myndighed efter forordningen.

Forordningen om pengemarkedsforeninger fastsætter en række nye krav til investeringsinstitutter, der investerer i kortfristede pengemarkedsinstrumenter. Der er bl.a. krav om, hvordan de skal organisere sig, navnepligt, hvilke instrumenter, som de må investere i, spredningsregler og indberetning af oplysninger om pengemarkedsforeningernes investeringer.

Med den foreslåede indsættelse af forordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af forordningen.

Det vil indebære, at Finanstilsynet som en del af sit løbende tilsyn og i forbindelse med inspektioner tillige vil skulle føre tilsyn med, at danske UCITS overholder forordningen om pengemarkedsforeningers regler.

Bestemmelsen gennemfører artikel 39 i pengemarkedsforordningen.

Det foreslås i *nr. 6*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et pan-europæisk personligt pensionsprodukt og regler fastsat i medfør heraf. Den foreslåede bestemmelse er ny, og har til formål at udpege Finanstilsynet som kompetent myndighed efter forordningen.

Det foreslås i *nr. 7*, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler fastsat i medfør heraf. Den foreslåede bestemmelse er ny, og har til formål at udpege Finanstilsynet som kompetent myndighed efter forordningen.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet tillige vil skulle påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et investeringsforvaltningsselskab, jf. artikel 2, nr. 1, litra i, i disclosureforordningen.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et investeringsforvaltningsselskab, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, litra f, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Den foreslåede indsættelse af disclosureforordningen i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Efter stk. 1, 5. pkt., i den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet ikke føre tilsyn med spekulationsbestemmelserne i § 60, stk. 1 og 2, i lov om investeringsforeninger mv. Tilsynspligten vedrørende disse bestemmelser påhviler den danske UCITS' revisor.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende bestemmelse i lov om investeringsforeninger § 161, stk. 1, 1. pkt.

Med forslaget til *stk. 2*, vil Erhvervsstyrelsen dog påse overholdelsen af § 14, stk. 1 og 3. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

Opgaverne vedrørende regnskabskontrol af f.eks. investeringsforeninger, hvis andele er optaget til handel på den regulerede markedsplads Nasdaq Copenhagen varetages af Finanstilsynet. Erhvervsstyrelsen varetager regnskabskontrol af selskaber, der er omfattet af årsregnskabsloven.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 161, stk. 1.

Til nr. 4 (§ 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger angiver de virksomheder, der kan anses som part i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. eller regler fastsat i medfør heraf.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3 foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af en række yderligere forordninger.

Det foreslås på den baggrund, at der i § 179, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger (pengemarkedsforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af de forordninger, som Finanstilsynet efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3 vil skulle påse overholdelsen af, ligeledes anses som parter i forhold til Finanstilsynet.

Til nr. 5 (§ 189 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig til.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af en række yderligere forordninger.

Det foreslås på den baggrund, at der i § 189 indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), Europa-Parlamentets, Rådets Forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger (pengemarkedsforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning

2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af de forordninger, som Finanstilsynet efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, nr. 3, vil skulle påse overholdelsen af, også kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at virksomheder, der forvalter en eller flere alternative investeringsfonde, skal have tilladelse af Finanstilsynet, såfremt aktiverne i de alternative investeringsfonde sammenlagt overstiger en værdi svarende til 100 mio. euro eller grænsen udgør dog 500 mio. euro, såfremt virksomheden udelukkende forvalter alternative investeringsfonde, der ikke har gearret sine investeringer, og ingen investorer i fondene har ret til at blive indløst i en periode på minimum 5 år efter datoen for den oprindelige investering i hver af fondene.

Virksomheder skal søge om tilladelse fra Finanstilsynet til at forvalte alternative investeringsfonde i medfør af § 11 i FAIF-loven, såfremt de overstiger tærsklerne i § 6, stk. 1.

Tærskelværdierne i § 6, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., gælder ikke for forvaltere af en eller flere kapitalforeninger, forvaltere af en eller flere investorfradragsfonde og selvforvaltende investorfradragsfonde, da disse forvaltere altid skal have tilladelse, jf. i § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Ved § 6, nr. 2 i lov nr. 706 af 8. juni 2018 om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love blev AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde sat ind i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. som to nye typer alternative investeringsfonde.

En AIF- SIKAV er en alternativ investeringsfond, som er stiftet efter reglerne i afsnit VIII i FAIF-loven som et selskab med en eller flere investorer, hvis vedtægter angiver, at selskabet er en alternativ investeringsfond med variabel kapital, og som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og som har ansvaret for at forvalte AIF-SIKAV'en, jf. § 3, stk. 1, nr. 12, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

En AIF-værdipapirfond er en alternativ investeringsfond, som er etableret af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og hvis

fondsbestemmelser angiver, at fonden er en AIF-værdipapirfond, jf. § 3, stk. 1, nr. 13, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde burde rettelig være omfattet af undtagelsen i § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde indsættes i § 6, *stk. 4*, så forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde også er omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås, at forvaltere af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde omfattes af § 6, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., således at tærskelværdierne i § 6, stk. 1, ikke gælder for disse forvaltere, da de altid skal have en tilladelse.

Forslaget vil indebære, at det præciseres, at forvalteren af AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at forvalte AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde uanset værdien af aktiverne i AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden. Det svarer til den gældende regel for forvaltere af kapitalforeninger, investorfradragsfonde og selvforvaltende investorfradragsfonde jf. § 6, stk. 4, i FAIF-loven.

Til nr. 2 (§ 18, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder ikke en bestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde.

I lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 4, fremgår, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringsselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen finder anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber her i landet, som yder investeringsrådgivning om investeringsprodukter eller porteføljer af investeringsprodukter, rådgivning om puljer, jf. § 2, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse om visse skattebegunstigende opsparingsformer i pengeinstitutter samt formidling af information om investeringsprodukter til detailkunder, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen § 1, stk. 1.

Bekendtgørelsen finder tillige anvendelse på en filial af et udenlandsk pengeinstitut og et fondsmæglerselskab, når filialen yder aktiviteterne nævnt i stk. 1, nr. 1-3, her i landet, jf. kompetencekravsbekendtgørelsen § 1, stk. 2.

Bekendtgørelsen finder endvidere anvendelse på tilknyttede agenter, jf. § 9 b i lov om finansiel virksomhed, investeringsrådgivere, jf. § 343 a i lov om finansiel virksomhed, og finansielle rådgivere, jf. § 1, nr. 2 og 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, i det omfang de yder de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser til detailkunder, jf. kompetencekravsbekendtgørelsen § 1, stk. 3.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen.

Det foreslås at indsætte et *stk. 4* i § 18, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde, som bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde.

Forvaltere af alternative investeringsfonde kan få tilladelse af Finanstilsynet til at yde investeringsrådgivning. Forvaltere af alternative investeringsfonde er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen.

Den foreslåede ændring har til formål at styrke investorbeskyttelsen, da ansatte hos forvaltere af alternative investeringsfonde vil skulle opfylde de kompetencekrav, som følger af kompetencekravsbekendtgørelsen og dennes bilag. Den ansatte hos forvalteren af alternative investeringsfonde vil bl.a. skulle kunne yde forsvarlig rådgivning til detailkunder, herunder have kompetencer inden for relevant lovgivning, investeringsprodukter og økonomisk forståelse.

Til nr. 3 (§ 155, stk. 1, 6. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. angiver bl.a. de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås, at der i § 155, *stk. 1, 5. pkt.*, indsættes en henvisning til regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet udover at påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen) også vil skulle påse overholdelsen af regler udstedt i medfør af PRIIP-forordningen.

Det foreslås endvidere, at der i § 155, stk. 1, 6. pkt., indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelsen af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en forvalter af alternative investeringsfonde, en forvalter af en kvalificeret venturekapitalfond, der er registreret i medfør af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde og en forvalter af en kvalificeret social iværksætterfond, der er registreret i medfør af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde jf. artikel 2, nr. 1, litra e, g og h, i disclosureforordningen.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. en forvalter af alternative investeringsfonde, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, litra e, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Med den foreslåede indsættelse af en henvisning til disclosureforordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af forordningen.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Til nr. 4 (§ 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig til.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 5, nr. 3, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af en række yderligere forordninger.

Det foreslås på den baggrund, at der i § 189 indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Med forslaget vil afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af de ovennævnte forordninger eller regler udstedt i medfør af disse kunne indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 1 i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, at lovens § 3, stk. 6, og § 4, stk. 4, finder anvendelse på danske forsikringsselskaber, filialer i Danmark af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område og filialer i Danmark af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelsen i § 3, stk. 6, finder også anvendelse på genforsikringsselskaber, jf. § 1, stk. 5. Bestemmelserne indebærer, at et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler må alene benytte forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra en forsikrings-, genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der har en tilladelse fra Finanstilsynet i medfør af lov om forsikringsformidling.

I lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, foreslås det at indsatte en forpligtelse for virksomheder, der ønsker tilladelse af Finanstilsynet til at drive forsikringsformidlingsvirksomhed som forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, til at indsende sådanne ansøgninger digitalt ved brug af selvbetjeningsløsningen på www.virk.dk.

Lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, vil indebære, at der i lov om forsikringsformidling vil blive indsat et nyt stk. 4 i § 3, hvorefter stk. 4-6 bliver til stk. 5-7, samt et nyt stk. 3 i § 4, hvorefter stk. 3-4 bliver stk. 4-5.

Det foreslås derfor i lovforslagets § 6, nr. 1, at ændre henvisningen i § 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling fra en henvisning til § 3, stk. 6, og § 4, stk. 4, til en henvisning til § 3, stk. 7, og § 4, stk. 5.

Det foreslås samtidig at ændre henvisningen i § 1, stk. 5, i lov om forsikringsformidling fra en henvisning til § 3, stk. 6, til en henvisning til § 3, stk. 7.

Til nr. 2 (§ 3 i lov om forsikringsformidling)

Virksomheder, der ønsker at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler, skal have en tilladelse fra Finanstilsynet. Finanstilsynet giver efter § 3, stk. 2, i lov om forsikringsformidling tilladelse, når betingelserne i § 3, stk. 2 og 3, er opfyldt, herunder at virksomheden er hjemmehørende i Danmark, har fremlagt dokumentation for ansvarsforsikring eller tilsvarende garanti mod erstatningskrav, en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve, identitet på virksomhedens ejere samt den enkelte ejerandel.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det med lovforslagets, at der i § 3 i lov om forsikringsformidling indsættes et nyt stykke 4..

Det foreslås med indsættelsen af *stk. 4, 1. pkt.*, i lov om forsikringsformidling, at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende forsikrings- og genforsikringsformidlers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomheder til at indsende ansøgninger digitalt via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Det foreslås med indsættelsen i § 3 af *stk. 4, 2. pkt.*, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.

Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk er en IT-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvis vil kunne indsendes ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket, som herefter indsendes digitalt pr. e-mail til Finanstilsynet. Denne undtagelse vil alene være relevant i tilfælde af, at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling vil der blive stillet krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til nr. 3 (§ 4 i lov om forsikringsformidling)

Efter den gældende bestemmelse i § 4 i lov om forsikringsformidling skal en virksomhed, der udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, registreres i Finanstilsynets register, før virksomheden påbegynder sin virksomhed. En virksomhed kan blive registreret, når virksomheden dokumenterer, at den opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, nr. 1 og 3-6, og stk. 3. Virksomheden skal endvidere indsende oplysninger til brug for Finanstilsynets vurdering af, om den eller de ansatte i virksomheden med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder betingelserne i § 10, stk. 1. Efter § 10, stk. 1, må ansatte i en accessorisk forsikringsformidler ikke være straffet for overtrædelser af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelser indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde. Personen må ikke være under konkurs og skal have et godt omdømme, herunder ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det med lovforslagets § 6, nr. 3, at der i § 4 i lov om forsikringsformidling indsættes et nyt stykke 3..

Det foreslås med indsættelsen af *stk. 3, 1. pkt.*, at en ansøgning om registrering efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende accessoriske forsikringsformidlers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomheder til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens digitale signatur.

Det foreslås med indsættelsen af *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger sendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket

Idet Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk er en IT-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser, foreslås det, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvis vil kunne indsendes ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket, som herefter indsendes digitalt pr. e-mail til Finanstilsynet. Denne undtagelse vil alene være relevant i tilfælde af, at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til nr. 4 (§ 12 a i lov om forsikringsformidling)

Det følger af den gældende § 44 i lov om finansiel virksomhed, at det ikke er tilladt i erhvervsmæssigt øjemed her i landet at medvirke til, at forsikringer for her i landet bosiddende personer, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end danske forsikringsselskaber og udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, samt udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

Det er blevet vurderet, at § 44 bør overføres til lov om forsikringsformidling, hvor den mere naturligt hører til, da bestemmelsen vedrører forsikringsformidling.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en § 12 a i lov om forsikringsformidling, hvorefter en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler ikke må medvirke til, at forsikringer for personer bosiddende i Danmark, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end danske forsikringsselskaber, udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne

i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, eller udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende § 44 i lov om finansiel virksomhed med enkelte redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse indeholder et forbud mod erhvervsmæssig formidling af danske direkte risici til forsikringsselskaber, der ikke lovligt kan drive virksomhed her i landet.

Bestemmelsen opstiller således et forbud mod, at forsikringsformidlere samt accessoriske forsikringsformidlere medvirker til, at afdækning af direkte danske risici sker hos andre end forsikringsselskaber, som enten har tilladelse fra Finanstilsynet eller har anmeldt til Finanstilsynet, at der drives virksomhed her i landet via EU-reglerne om grænseoverskridende virksomhed.

Det foreslåede *nr. 1* vil indebære, at godkendte forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere vil kunne formidle forsikringer hos danske forsikringsselskaber godkendt af Finanstilsynet.

De foreslåede *nr. 2 og 3* vil indebære, at godkendte forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere endvidere vil kunne formidle forsikringer hos visse udenlandske forsikringsselskaber under nærmere betingelser. Forsikringsformidling hos udenlandske forsikringsselskaber vil således kunne ske hos udenlandske forsikringsselskaber, der enten opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, eller udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

I relation til udenlandske forsikringsselskaber vil forsikringer således alene kunne formidles hos de forsikringsselskaber, som er godkendt til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet EU-land eller i et land, som EU har indgået en aftale med på det finansielle område, og som udøver forsikringsvirksomhed gennem en filial her i Danmark, jf. § 30, stk. 1, eller som tjenesteyder, jf. § 31, stk. 1, eller forsikringsselskaber fra tredjelande, dvs. lande uden for EU og EØS-samarbejdet, som har opnået en tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med reglerne om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed og er en forbrugerbeskyttelsesregel, der er med til at hindre forsikringstegning via professionelle medlemmænd, der optræder ulovligt, og hvor kunden uden viden herom i tvister med forsikringsselskabet kan blive underkastet fremmed ret og værneting.

Til nr. 5 (§ 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Den gældende bestemmelse i § 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling anfører, hvilke regler i øvrig lovgivning, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om

sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20 juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen).

Det foreslås, at der i § 22, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af forordningen.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for bl.a. finansielle rådgivere.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. en forsikringsformidler, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter (IBIP'er), jf. artikel 2, nr. 11, litra, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, *stk. 1*, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Med den foreslåede indsættelse af forordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed i relation til at påse overholdelsen af disclosureforordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, *stk. 1*, i disclosureforordningen.

Til nr. 6 (§ 36, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 36, *stk. 1*, at de virksomheder eller personer, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af loven eller regler fastsat i medfør heraf, skal anses som part i forhold til Finanstilsynet.

Det foreslås, at der i § 36, *stk. 1*, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være parter i konkrete sager.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til nr. 7 (§ 37 i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 37, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf eller forordninger udstedt i medfør af forsikringsdistributionsdirektivet kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende person eller virksomhed.

Det foreslås, at der i § 37, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den, som afgørelsen retter sig til.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser angiver bl.a. de regler i øvrig lovgivning, som Finanstilsynet påser overholdelsen af. Af bestemmelsen fremgår, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at der i § 97, stk. 1, 2. pkt., indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelsen af disclosureforordningen og regler udstede i medfør af denne.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for bl.a. finansielle markedsdeltagere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en arbejdsmarkedsrelateret pensionskasse og en producent af et pensionsprodukt, jf. artikel 2, nr. 1, litra c og d, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU af 14. december 2016 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers (IORP'ers) aktiviteter og tilsynet hermed udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen.

Med den foreslåede indsættelse af en henvisning til disclosureforordningen i bestemmelsen vil Finanstilsynet blive udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også skulle påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Det foreslås desuden, at § 97, stk. 1, 2. pkt., ændres således, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf fremgår med deres fulde titel.

Den foreslåede ændring er af redaktionel karakter.

Til nr. 2 (§ 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser angiver de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet, i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for virksomheden i medfør af lov om firmapensionskasser eller regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås, at der i § 104, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af de forordninger, som Finanstilsynet efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, vil skulle påse overholdelsen af, ligeledes anses som parter i forhold til Finanstilsynet.

Finanstilsynet påser efter den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering. Med den foreslåede ændring vil virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af forordningen, ligeledes anses som parter i forhold til Finanstilsynet. Forordningen er ved en fejl ikke indsat i bestemmelsen i forbindelse med, at Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed efter forordningen.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til nr. 3 (§ 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig til.

Med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, foreslås det, at Finanstilsynet vil skulle påse overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at der i § 112, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil indebære, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af forordningerne eller regler udstedt i medfør af forordningerne vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Finanstilsynet påser efter den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering. Med den foreslåede ændring vil virksomheder, der træffes afgørelse overfor i medfør af forordningen, ligeledes vil kunne påklage afgørelser til Erhvervsankenævnet. Forordningen er ved en fejl ikke indsat i bestemmelsen i forbindelse med, at Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed efter forordningen.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændring af bestemmelsen i øvrigt.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 2, nr. 6, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)
Efter den gældende bestemmelse i § 2, nr. 6, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere defineres rådgivning som personlige anbefalinger til en forbruger om transaktioner i tilknytning til finansielle produkter eller boligkreditaftaler.

Det foreslås at nyaffatte § 2, nr. 6, således at definitionen af rådgivning herefter vil være: personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med boligkreditaftaler, og som er uafhængig af ydelsen af boligkreditaftalen og de aktiviteter, som ydes af en boligkreditformidler.

Den foreslåede ændring har til formål at bringe ordlyden af definitionen af rådgivning i overensstemmelse med direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler (herefter forbrugerkreditdirektivet) og bekendtgørelse nr. 1581 af 17. december 2018 om god skik for boligkredit i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

I bekendtgørelse om god skik for boligkredit er rådgivning defineret i § 2, nr. 5. Rådgivning er defineret som personlige anbefalinger til en låntager, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med boligkreditaftaler, og som er uafhængig af ydelsen af boligkreditaftalen og de aktiviteter, som ydes af en boligkreditformidler. Forbrugerkreditdirektivets artikel 4, nr. 21, indeholder en definition af rådgivningstjeneste, som er personlige anbefalinger til en forbruger, som vedrører en eller flere transaktioner i forbindelse med kreditaftaler, og som er en aktivitet, der er uafhængig af ydelsen af kreditten og de kreditformidlingsaktiviteter, der er anført i nr. 5.

Direktivets definition af rådgivningstjeneste er gennemført i § 2, nr. 5, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Idet en tilsvarende definition af rådgivning ikke følger af loven i dag, vil den foreslåede ændring af definitionsbestemmelsen i lovens § 2, nr. 6, medføre, at direktivets definition også gennemføres i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 6, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Efter § 3 i lov om finansielle rådgivere skal virksomheder, der rådgiver om finansielle produkter, have tilladelse som finansiell rådgiver for at udøve den pågældende virksomhed. På samme måde skal en virksomhed, der yder rådgivning eller formidler boligkreditaftaler til forbrugere, have tilladelse som boligkreditformidler. Endelig skal en virksomhed, der yder investeringsrådgivning, have tilladelse som investeringsrådgiver. Finanstilsynet kan give tilladelse efter § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, hvis virksomhederne opfylder kriterierne efter § 3, stk. 3, herunder dokumenterer forretningsgange på væsentlige aktivitetsområder. Endvidere skal virksomhedens ledelse opfylde de gældende krav til egnethed og hæderlighed, ligesom virksomheden skal fremvise dokumentation for ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsblanket og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det i § 3, *stk. 7, 1. pkt.*, at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik at indføre en pligt for virksomheder til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Med § 3, *stk. 7, 2. pkt.*, foreslås det, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger sendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket

Idet Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk er en IT-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser, foreslås det, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvist vil kunne indsendes ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket, som herefter indsendes digitalt pr. e-mail til Finanstilsynet. Denne undtagelse vil alene være relevant i tilfælde af, at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har

givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3 stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Forbrugslånsvirksomheder skal efter § 3 i lov om forbrugslånsvirksomheder have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed. Finanstilsynet giver tilladelse til virksomheder, der dokumenterer tilstrækkelige forretningsgange for efterlevelse af redelig forretningsskik og god praksis, for kreditværdighedsvurdering og identifikation af målgrupper. Endvidere skal ledelsen opfylde lovens krav til egnethed og hæderlighed.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender anmeldelsesblanket og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det i § 3, stk. 4, 1. pkt., at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende forbrugslånsvirksomheders ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomhederne til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Med § 3, stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen, skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger sendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.

Idet Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk er en IT-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser, foreslås det, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvist vil kunne indsendes ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket, som herefter indsendes digitalt til Finanstilsynet. Denne undtagelse vil alene være relevant i tilfælde af, at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske problemer.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har

givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber, der erhvervsmæssigt køber eller sælger pantebreve i fast ejendom skal efter § 3, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber søge om tilladelse til at udøve den pågældende virksomhed. Efter § 3, stk. 1, nr. 5, skal et selskab, der ansøger om tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 5.

I lovforslagets § 5, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 3. Denne ændring vil medføre, at de gældende stk. 3-6 bliver til stk. 4-7.

Med forslaget ændres henvisningen til stk. 5 i § 3, *stk. 1, nr. 5*, til stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af ændringen i lovforslagets § 5, nr. 2, hvorefter der indsættes et nyt stk. 3 i § 3.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber, der erhvervsmæssigt køber eller sælger pantebreve i fast ejendom, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber søge om tilladelse til at udøve den pågældende virksomhed. Finanstilsynet giver tilladelse til selskaber, der drives som et anparts- eller aktieselskab, hvor ledelsen opfylder lovens krav til egnethed og hæderlighed. Endvidere skal den person i selskabet, der er ansvarlig for handel med pantebreve og kreditgivning, opfylde betingelserne i § 5 m.v. Endelig skal ejerne af de kvalificerede andele i selskabet opfylde principperne i §§ 61 og 62 i lov om finansiel virksomhed, ligesom selskabet – hvis der handles med forbrugere – skal oprette en særlig konto, hvor provenu indsættes. Virksomheden skal endvidere have etableret sikkerhed for disse midler.

Ansøgning om tilladelse sker i praksis i dag digitalt ved, at virksomheden via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk – ved brug af Nem-ID – indsender ansøgningsskema og tilhørende bilag. Finanstilsynet skal senest tre måneder fra modtagelsen af den nødvendige dokumentation træffe afgørelse i sagen.

Det fremgår dog ikke klart af de gældende regler, at der er tale om en forpligtelse for virksomheden til at foretage ansøgningen digitalt.

Derfor foreslås det i § 3, *stk. 4, 1. pkt.*, at en ansøgning om tilladelse efter stk. 1 vil skulle indsendes via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning vedlagt de nødvendige oplysninger, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse er en ændring af den gældende bestemmelse vedrørende ejendomskreditselskabers ansøgninger til Finanstilsynet med henblik på at indføre en pligt for virksomhederne til at indsende ansøgninger digitalt via www.virk.dk ved anvendelse af virksomhedens Nem-ID.

Med § 3, stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at hvis en ansøgning undtagelsesvis ikke kan indsendes via selvbetjeningsløsningen skal ansøgningen vedlagt de nødvendige oplysninger indsendes digitalt til Finanstilsynet ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket.

Idet Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på www.virk.dk er en IT-løsning, hvor der kan forekomme driftsforstyrrelser, foreslås det, at ansøgning til Finanstilsynet undtagelsesvist vil kunne ske ved anvendelse af Finanstilsynets anmeldelsesblanket, som herefter indsendes digitalt pr. e-mail til Finanstilsynet. Denne undtagelse vil alene være relevant i tilfælde af, at www.virk.dk ikke kan tilgås som følge af tekniske udfordringer.

Virksomheden vil i disse situationer kunne indsende sin ansøgning samt bilag til Finanstilsynet pr. e-mail. Af hensyn til en effektiv sagsbehandling stilles der krav om, at virksomheden vil skulle anvende Finanstilsynets anmeldelsesblanket. På denne måde tilsigtes det, at virksomheden indledningsvis har givet de oplysninger, som Finanstilsynet sædvanligvis finder relevant til brug for sagsbehandlingen af sådanne ansøgninger.

Til nr. 3 (§ 12 i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 12, stk. 7, i lov om ejendomskreditselskaber, at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med en række bestemmelser i loven. Det drejer sig bl.a. om § 3, stk. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber årligt skal indsende en erklæring fra en godkendt revisor om sikkerheden nævnt i § 3, stk. 1, nr. 5, til Finanstilsynet.

I lovforslagets § 5, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stykke 4 i § 3. Denne ændring medfører, at de gældende stk. 4-6 bliver til stk. 5-7.

Som følge heraf foreslås det i § 12, stk. 7, at konsekvensrette henvisningen til § 3, stk. 5, så der rettelig henvises til § 3, stk. 6.

Til nr. 4 (§ 22 i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 22, at overtrædelse af en række bestemmelser i lov om ejendomskreditselskaber i lov om ejendomskreditselskaber kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det drejer sig bl.a. om § 3, stk. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber årligt skal indsende en erklæring fra en godkendt revisor om sikkerheden nævnt i § 3, stk. 1, nr. 5, til Finanstilsynet.

I lovforslagets § 5, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stykke 4 i § 3. Denne ændring medfører, at de gældende stk. 4-6 bliver til stk. 5-7.

Som følge heraf foreslås det i § 22, *stk. 1*, at konsekvensrette henvisningen til § 3, stk. 5, så der rettelig henvises til § 3, stk. 6.

Til § 11

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2021.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 25, træder i kraft den 29. december 2020, da bestemmelsen gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, som træder i kraft den 29. december 2020.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 1, nr. 17, 28-30 og 32, træder i kraft den 19. april 2021, hvor artikel 3a, stk. 5-6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, jf. artikel 2, stk. 2, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer, træder i kraft. Det er derfor først fra denne dato relevant at indarbejde forordningens artikel 3a, stk. 5-6, i lov om betalinger.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 4, nr. 3-5, § 5, nr. 3-4, § 6, nr. 5-7, § 7, nr. 1-3, træder i kraft den 10. marts 2021, da de nævnte bestemmelser er en konsekvens af disclosureforordningen. Disclosureforordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021.

Til § 12

Lovforslagets § 12 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det foreslås desuden, at loven kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.